XIX. évfolyam 24. szám
Ára: 1 forint
1963. június 13.

Ludas Matyi

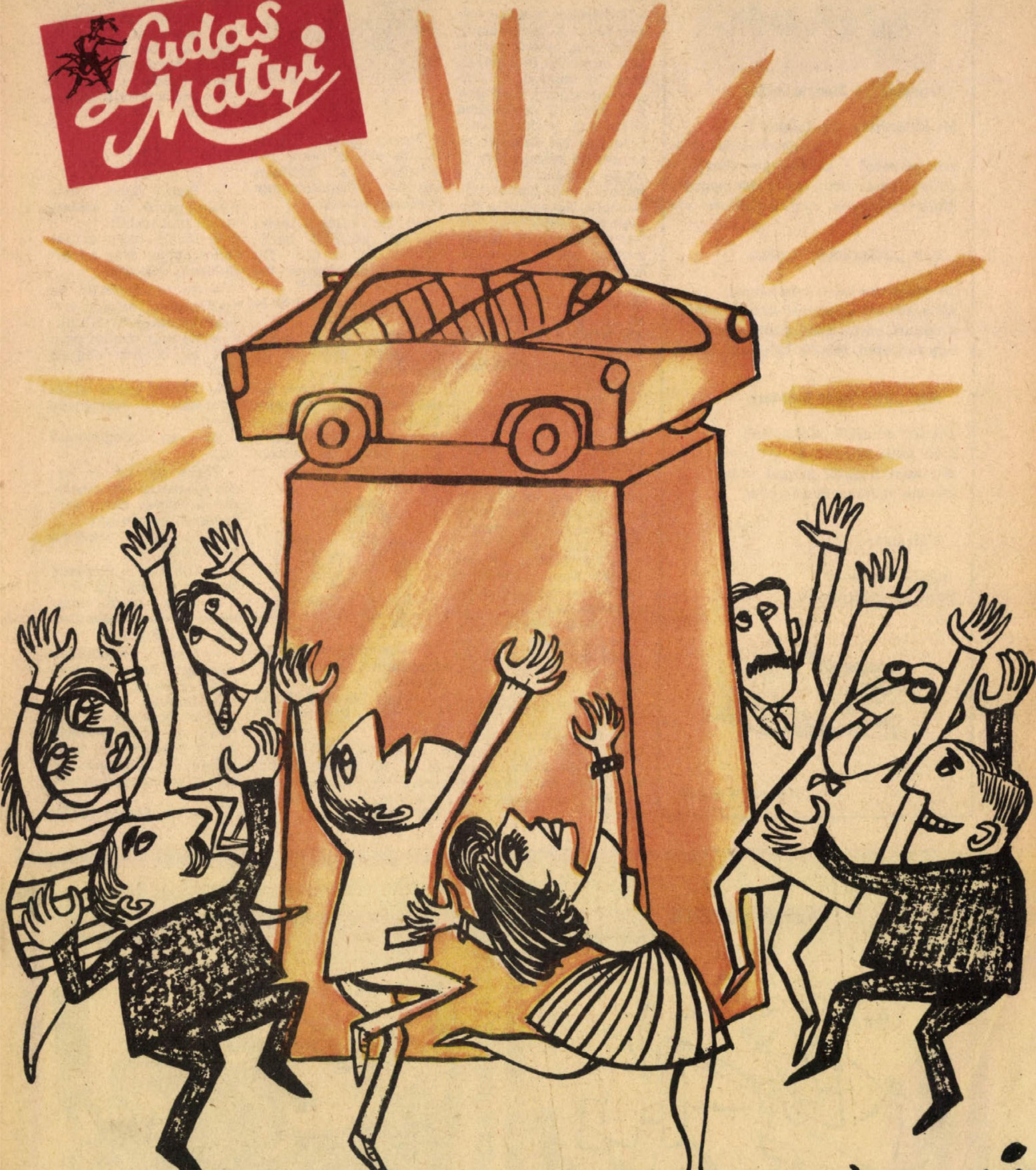

AZ ÚJ ARANYBORJÚ

Várnai György rajza

Epigrammák

Írország és Magyarország

Mi különbség van Írland s
Magyarhon közt? —
mit válaszol e kérdésemre Sire? —
„Hogy Írországban senki sem magyar,
Magyarországon meg mindenki ír”.

Egy „talentumos” íróhoz

Te felhasználod a tehetséged,
jól sáfárkodol, semmi kétség benne:
a dénárt, *mit a sors adott néked,*
úgy forgatod, mintha talentum *lenne.*

Egy „liter”-átor halálára

Ihletet szeszből merítettél,
s ez nem növelte az értéked;
űrt nem hagytál magad után,
csupán néhány űrmértéket.

Választás

Inkább az aktok,
mint az absztraktok.

Kunszery Gyula

3 történet

1.

Takarékos gazda hírében állott K. Szilveszter, mert míg mások torkukon eregették le a pénzt, meg új csizmát, nadrágot akasztottak a szögre, ő inkább a takarékba gurítgatta a forintokat. Odavitte az előleget is, az évvégi részesedést is, maga pedig eléldegélt a háztáji jövedelméből. Össze is sikeredett a degesz könyvecskében már vagy hatvanezer forint, amikor nagyot és merészet gondolt, s kikérte az egész summát az utolsó vasig! Fölmarkolta a pénzt, beletette gondosan a tarisznyába és elment.

— Biztosan autót vesz az öreg!

— Vagy házat!

— Vagy asszonyt! — így találgatták a tisztviselők, de egyiküknek sem lett igaza, mert fél óra múlva újra előkerült az öreg és oda borította a temérdek pénzt az asztalra, hogy vennék vissza a kaptárba.

— Mi történt, Veszter bácsi? Nem sikerült a vásár? — tapogatódzott a pénztáros.

— Miféle vásár?

— Gondolom, csak venni akart valamit, de nem sikerült az egyezség...

— Eszem ágában sem volt!

— Hát akkor? Akkor miért vette ki a pénzt?

— Rövid annak a sora. Éppen csak kíváncsi voltam, hogy mind megvan-e!

2.

Borzas kisdiák lépett tanára elé az iskola folyosóján, s kezében büszkén lobogtatott egy aprócska levelet.

— Most kaptam, tanár úr, egy külföldi barátomtól. Ez az első! De ezután rendszeresen fogok vele levelezni!

— Ez nagyszerű! És le tudod fordítani?

— Nem tudom, tanár úr, éppen ezért... ha lenne szíves...

S a francia nyelv tanára nézegetni, forgatni kezdte a levelet. Sehogy sem ismerte ki magát a sorok között, ismeretlen volt számára a nyelv.

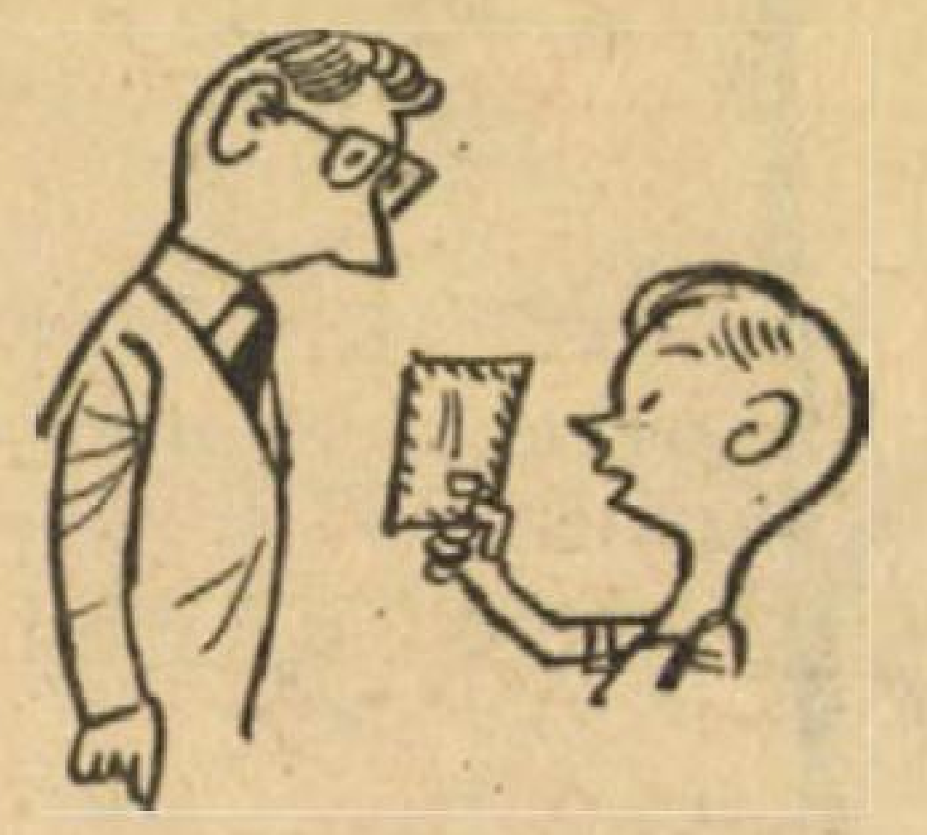

— És honnan kaptad, fiacskám? Melyik országból?

— Egy sevillai barátom írta, egy spanyol fiú.

— Látod, látod, éppen az a baj. Hiszen tudhatod, hogy én francia szakos vagyok, nem beszélek spanyolul...

— ? ? ?

— Így hát nem tudom neked lefordítani...

A gyerek egy pillanatig tanácstalanul állt, majd elhúzta a száját, s végül bizonyos rosszallással kérdezte:

— Ezt a kicsit se, tanár úr?

3.

— Igen, igen, már nyolc perce el kellett volna indulnunk!

— Mégis csak érthetetlen, hogy már az indulásnál késünk!

— Se ellenvonat, se csatlakozás. Teljesen érthetetlen, hogy itt állunk!

— És már tizenöt perc telt el! Kerek negyed óra!

— Téved uram, mert pontosan tizennyolc perc!

Ez egy megbízható óra!

Végre fölsikít a síp, jön a személyzet, meglódul a vonat. Húsz perc késéssel elindulunk.

— Szabad a jegyeket kezelésre?

— Inkább a késésről beszéljen a kalauz úr!

— Igen, arról, hogy miért vártunk húsz percet az indulással!

— Vagy maguknak mindegy, hogy mennyit késik a vonat?

— Dehogy mindegy, kérem! Éppen ezért jogtalan a szemrehányás. Arról értekeztünk, hogy miként lehetne csökkenteni a vonatkésések idejét!

Sz. Simon István

Áruló pecsétek

Toncz Tibor rajza

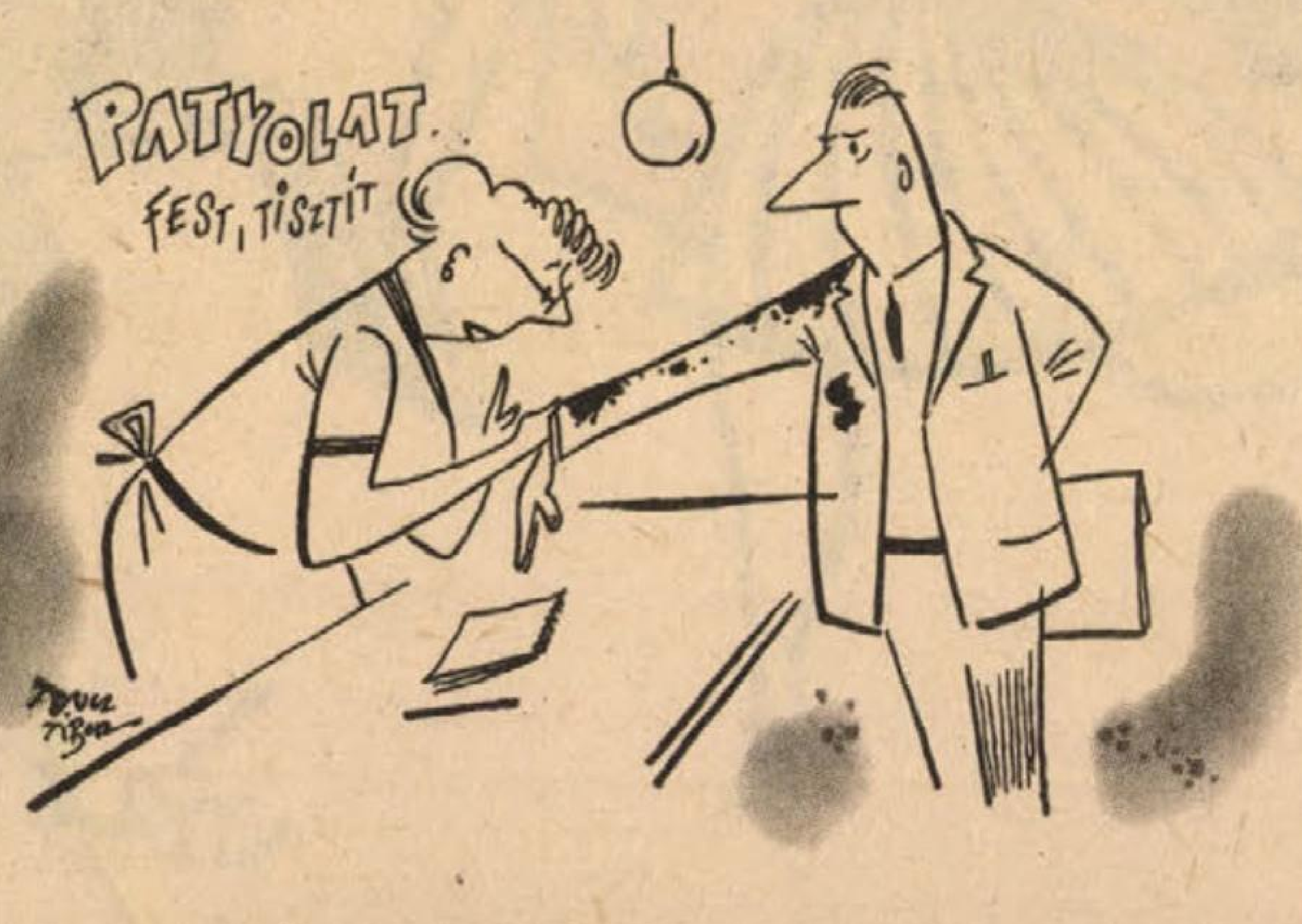

– Látom, kérem! Vasárnapi kertvendéglő...

A könyvbarát

Szegő Gizi rajza

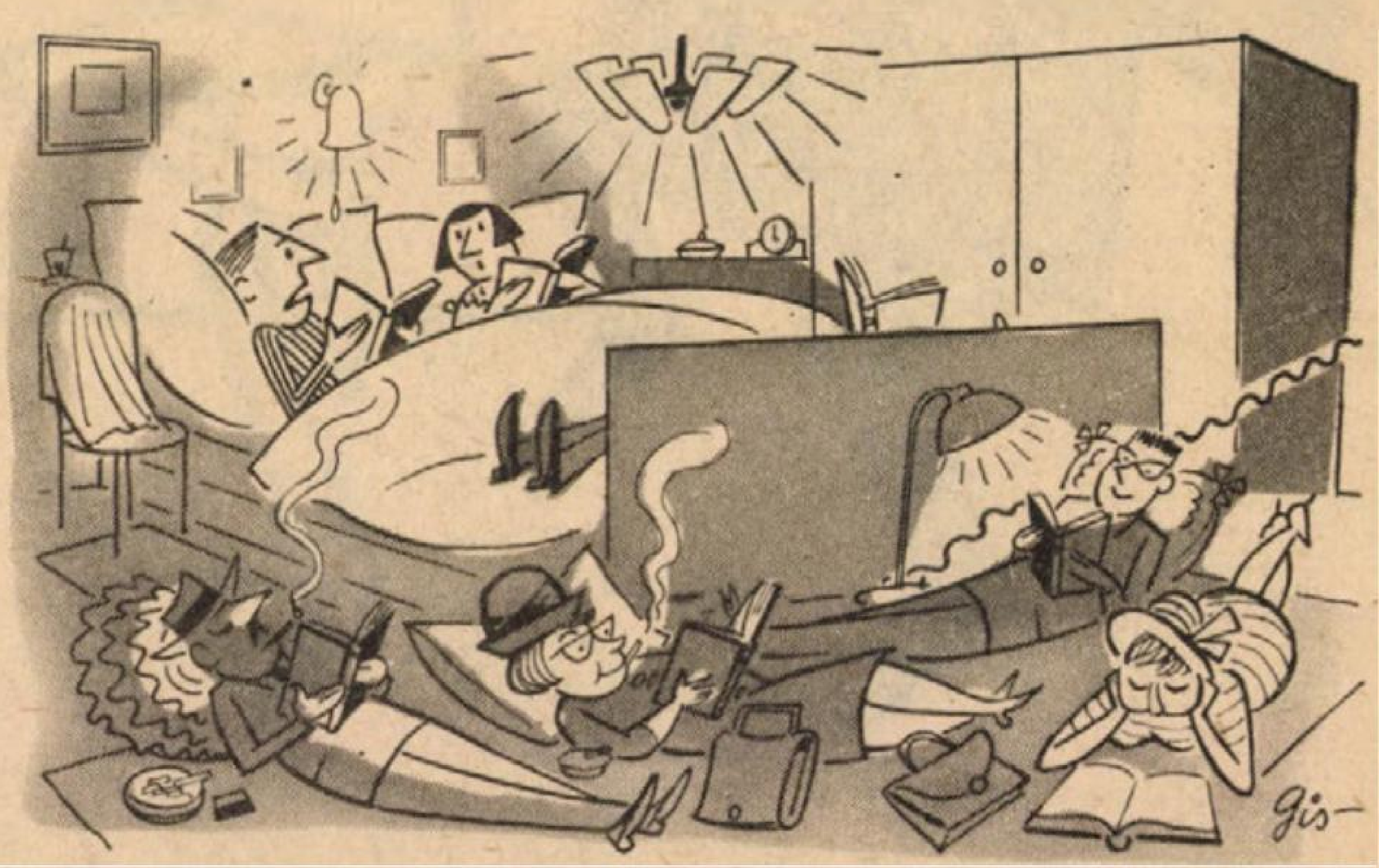

– Könyvet elvből nem adok kölcsön, de nálam olvashatnak!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A nyugta már megvan...

Május elején baleset ért: lábamat törtem. Egyhetes fekvés után járógipszbe rakták a lábamat. Most már járnom is lehetett, sőt a járkálás a gyógyulás érdekében egyenesen szükségessé vált, de csakis bot segítségével. A botot a szakorvos felírta. Az érte járó forintokat befizettem az SZTK pénztárába, ahol nyugtát kaptam ugyan, de botot nem. A gyógyászati segédeszközök raktárában ugyanis nem akadt járóbot. Megígérték, hogy postán küldik el címemre. Ezt az egyszerű segédeszközt május végéig sem kaptam meg, s egyelőre bottal üthetem a nyomát, azaz csak ütném, de ehhez is bot kellene.

N. J.
Miskolc, II., Kiss E. u. 39.

Habsburg Ottó Ausztriába készül

Toncz Tibor rajza

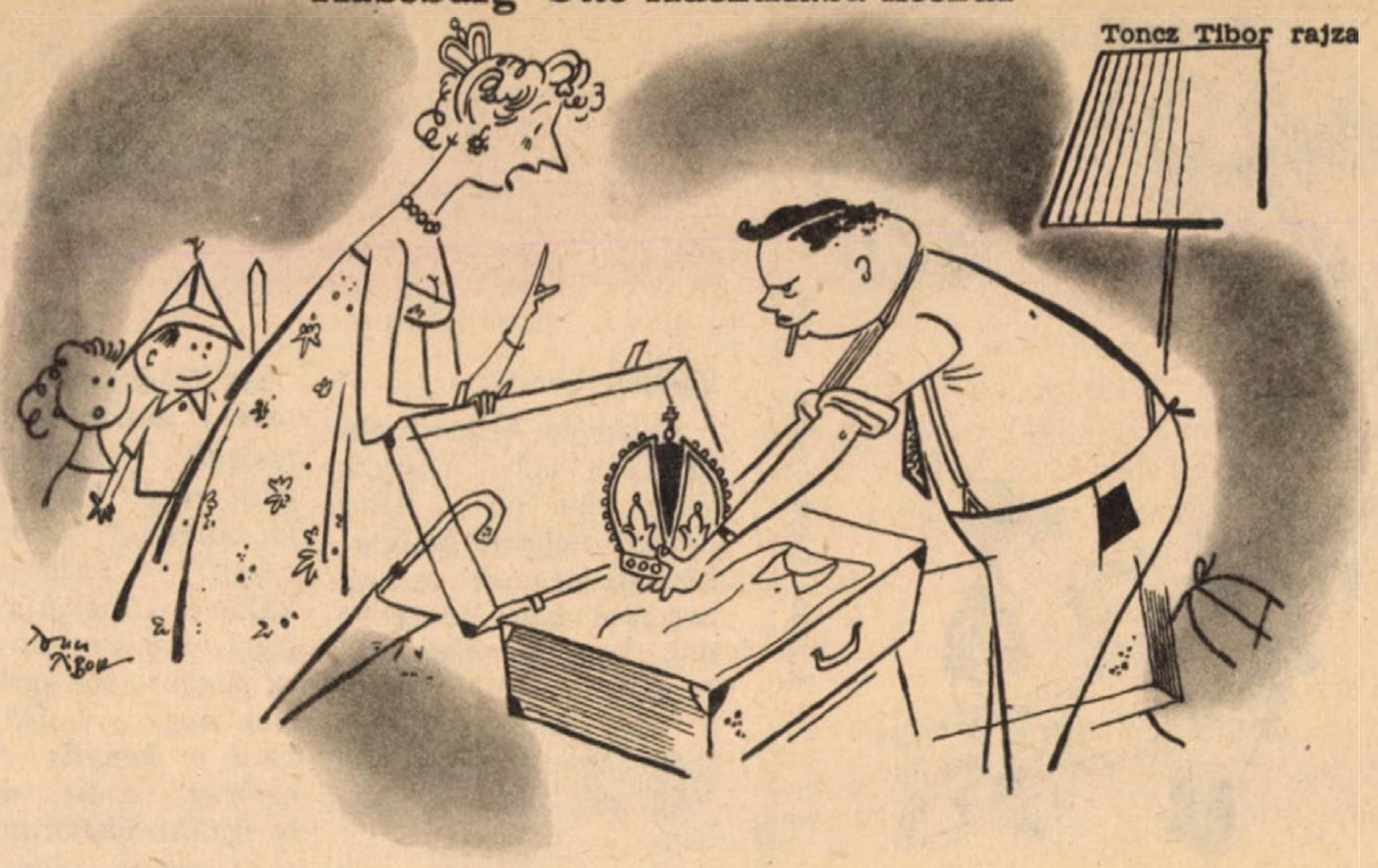

– Mit gondolsz, szívem, vigyem a koronát is?
– Ne vigyed, kiszúrhatják a vámnál...

POHARAZÓ

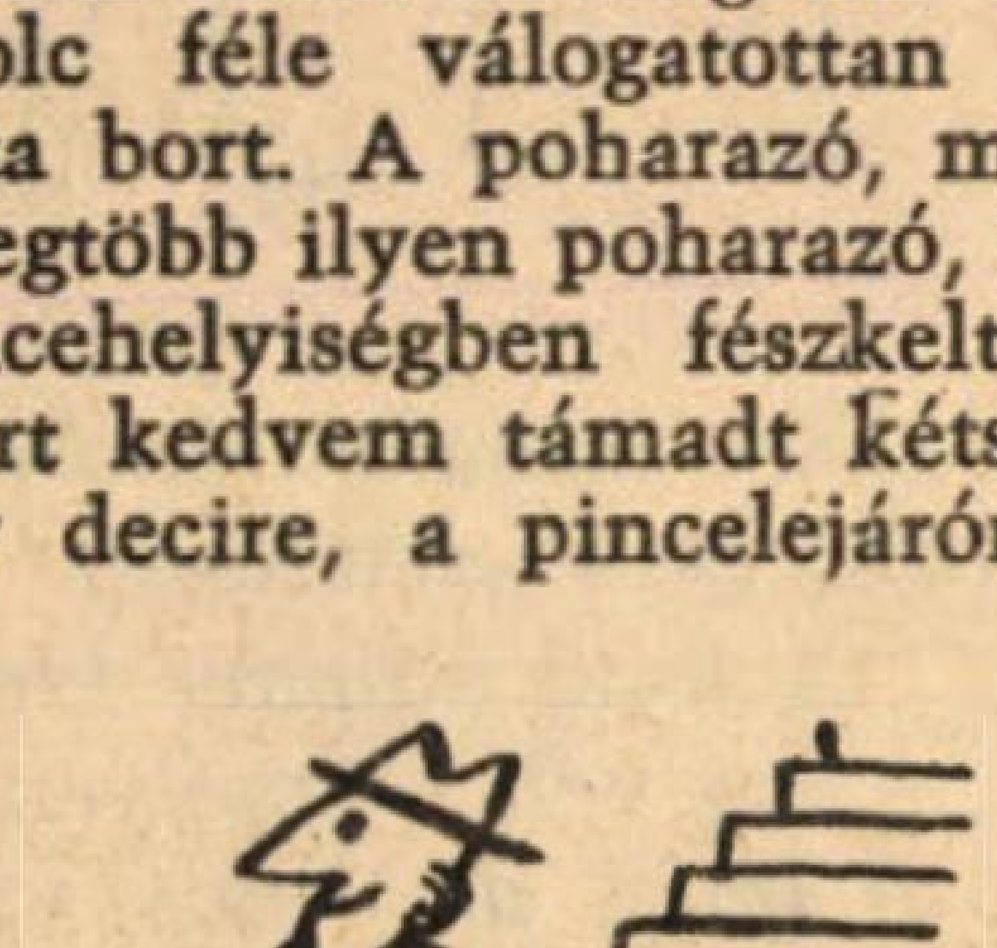

Minap egy borkimérés előtt ballagtam el, hol decis poharakban lehet kóstolgatni hatnyolc féle válogatottan jófajta bort. A poharazó, mint a legtöbb ilyen poharazó, egy pincehelyiségben fészkelt, s mert kedvem támadt kétszer egy decire, a pincelejárónak vettem utamat. Tíz meredek falépcsőn hatoltam le a poharazóba, s kezemben az egy decikkel, szemlélődve álldogáltam a magas pult előtt. Nézelődésem nem is maradt jutalom nélkül, mert az alábbi pazar jelenet játszódott le közvetlenül az orrom előtt:

Középkorú, egészen tűrhetően öltözött férfi álldogált számos, már üres egy decis poharak társaságában, majd az utolsó kortyot is felhajtván, bizonytalan lépésekkel elindult, hogy távozzék a poharazóból. A pincegrádicshoz érkezve azonban szemmel láthatóan hátrahőkölt, bizalmatlanul végigmérte a tíz keskeny lépcsőfokot, mely a szabadba vezetett felfelé. Mint az alpinisták, kik a meredek alján egy pillantással felmérik a csúcsot, a férfi ezekután lábát az első lépcsőfokra helyezte, meggyőződve arról, hogy a lépcsőfok nem inog, s testsúlyát képes lesz fenntartani, azzal nagy lendülettel fellépett rá mindkét lábával, s ott lebegett a húsz centiméter mély szakadék felett. A második lépcsőfokra még feltette ezután a jobblábát, de minden meggyőződés nélkül, nyomban meg is ingott, és visszalépett vele nemhogy az első lépcsőfokra, de a földszintre. Néhány pillanatig tétovázni látszott ilyenmódon, majd legyintett, és visszaballagott a pénztárhoz; kisvártatva egy tálka egy decisekkel térve vissza kiindulási pontjához, az állópulthoz. Tekintete azt tükrözte: éljünk a jelennek, ne gondoljunk arra, mint lesz majd!

Most értettem csak meg a poharazók pincehelyiségekbe történő elhelyezésének lélektanát. A vendég bizonyos idő után már nem tud felmenni a lépcsőn, s amíg még tart a pénzéből, iszik és remél.

S. P.

Az űrhajózás történetéből

Schwott Lajos rajza

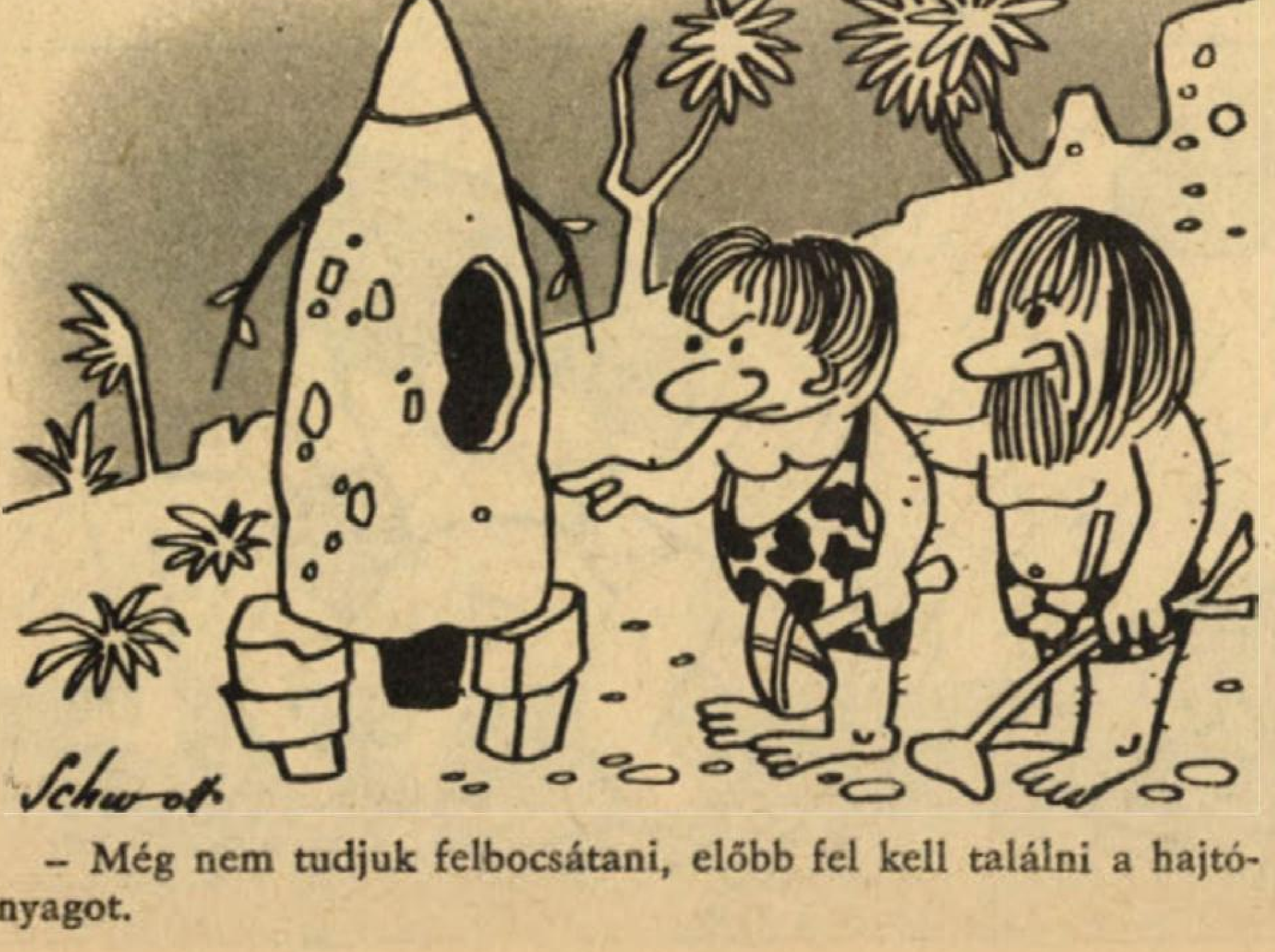

– Még nem tudjuk felbocsátani, előbb fel kell találni a hajtóanyagot.

Hivatali útmutató kartársak számára

Balázs-Piri Balázs rajza

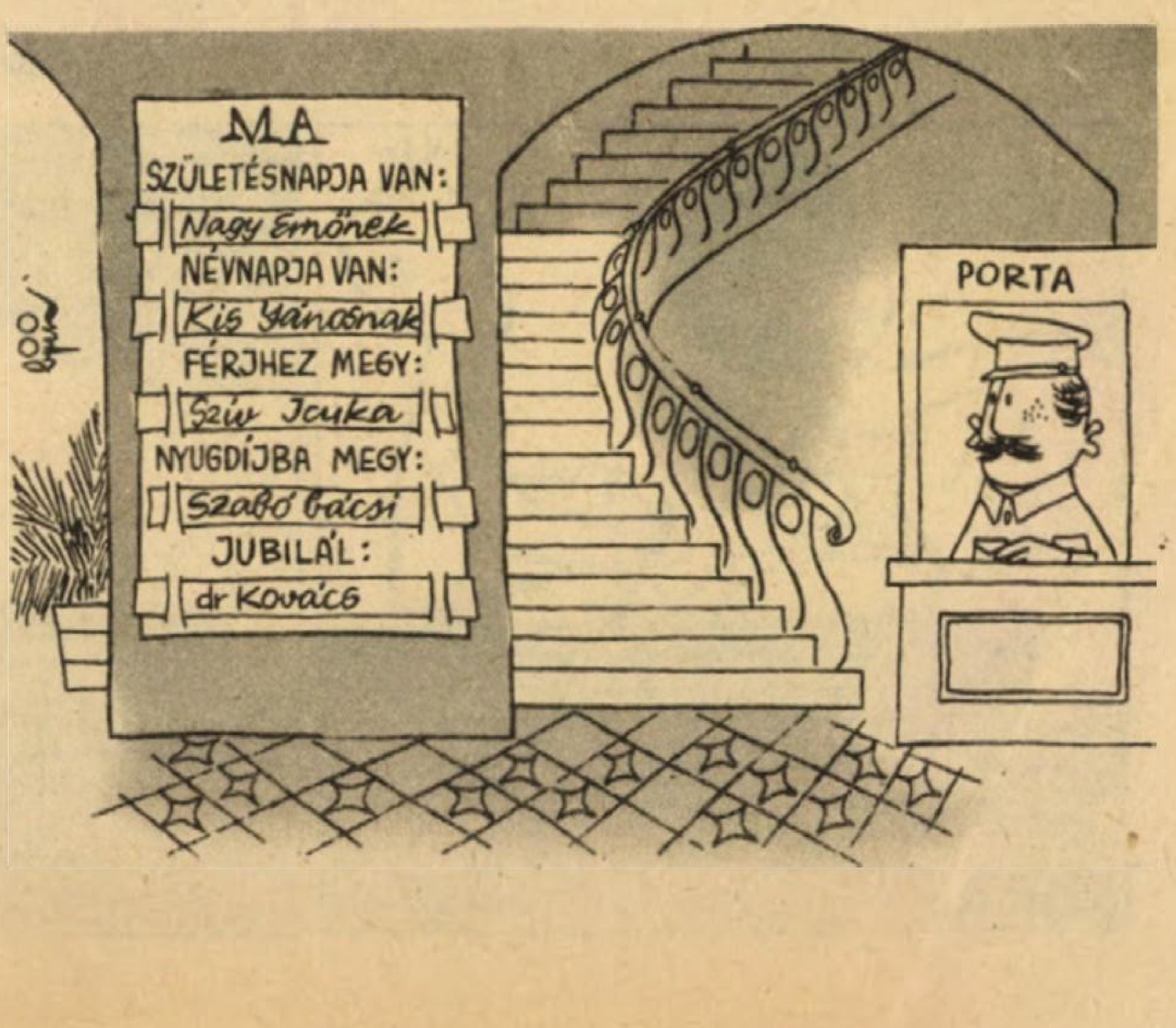

Kérkedő legények

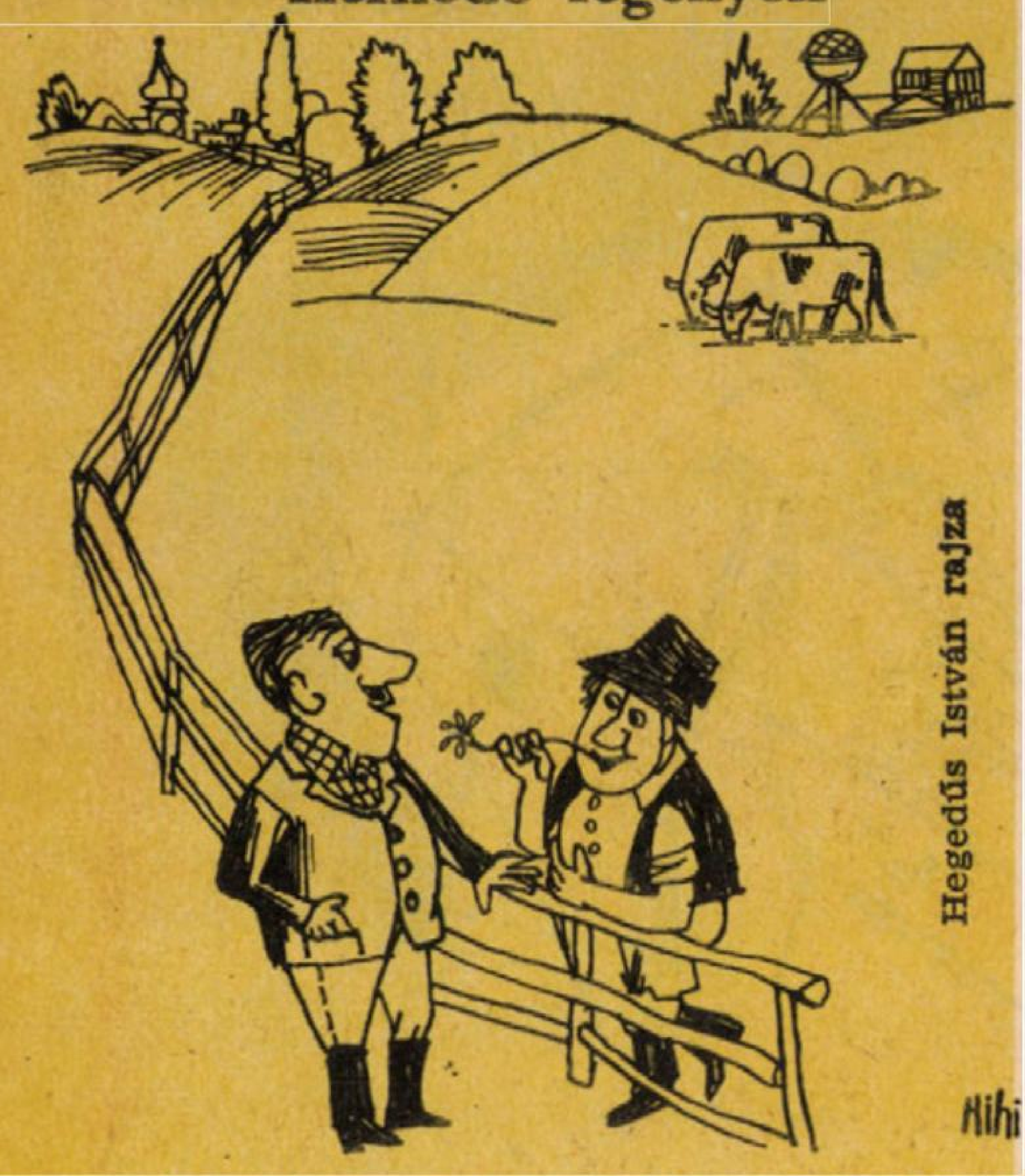

Hegedűs István rajza

– Nekünk van földgázunk, permetező repülőgépünk, termálvizünk . . .

– Az semmi! Mi Pestről kaptunk fiatal körorvost!

Röntgenezés

Kaján Tibor rajza

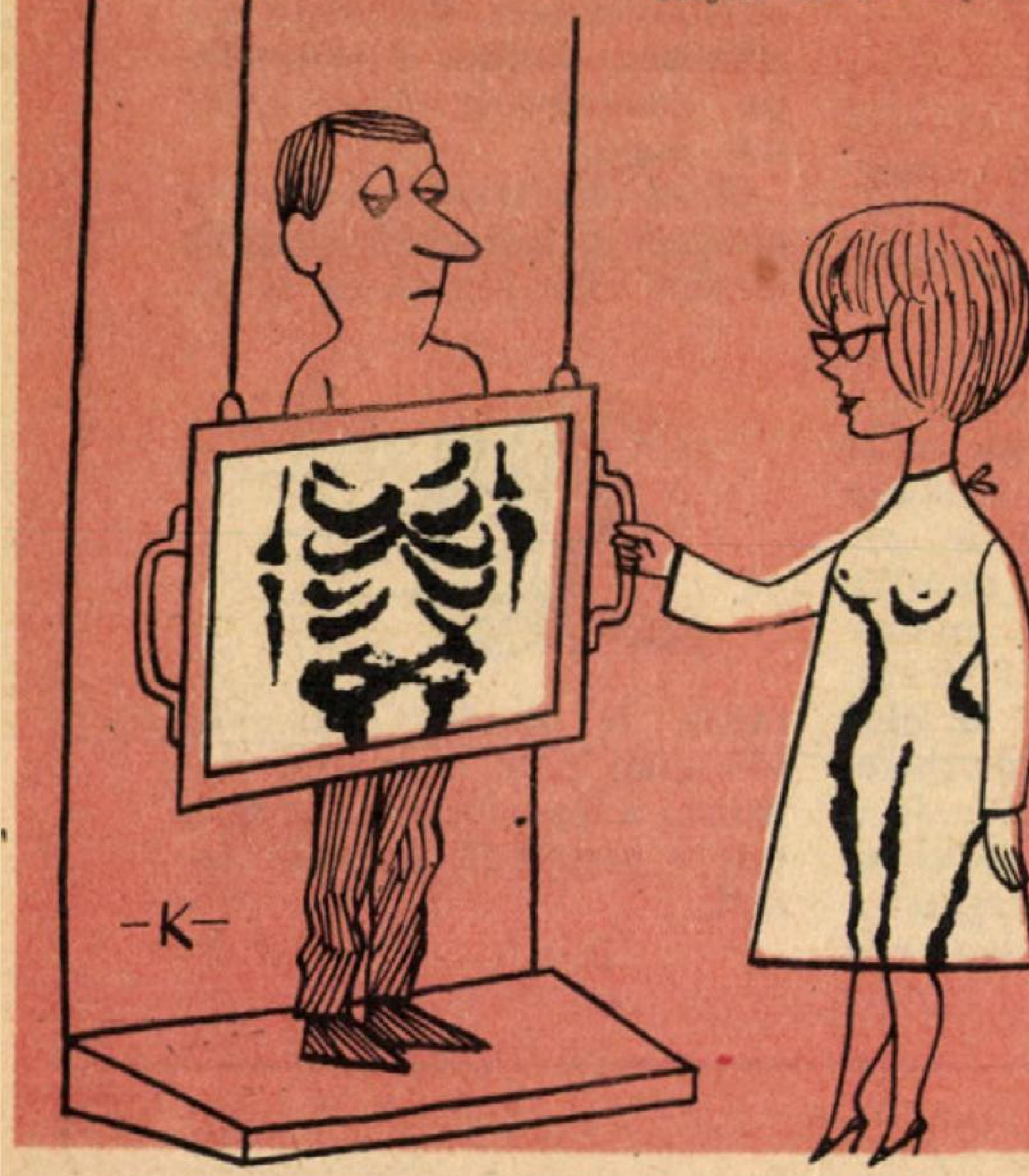

LEVÉL egy nagy úrhoz

Tisztelt Uram!

Jártamban-keltemben elkerültem abba a gazdaságba, ahol ön a földek dolgozó népénél kivívta a botosispáni címet. A nemzet csak hálás lehet önnek, hogy megőrzi a hagyományokat, s megvédi a botosispánok istentől származtatott hatalmát. Védi még most is, 1963-ban.

Kint a határban, déli pihenő közben önről beszéltek a gazdaság dolgozói.

– Nagy Úr – mondta az egyik, nagybetűs hangsúllyal –, nagyobb, mint a jószágkormányzó volt negyvenöt előtt.

– Nem olyan hányaveti – szólt a másik. – Inkább csak pökhendi, mint a botosispán volt annak idején.

– Nagyon faintos az ízlése. – jegyezte meg a harmadik. – Húszezer forintos télikertet csináltatott a lakásába.

– Az állam kontójára – toldotta meg a negyedik.

Az ötödik az ön rokonságát emlegette. Nem rosszalló szóval. inkább dicsérettel, hogy milyen jó hozzájuk. Tíz-tizenkét rokont is vendégül lát, külön főzet nekik a gazdaság konyháján, mivelhogy az pénzbe sem kerül. No, meg nagy a család is, és kicsi a konyha az ön nemrég épült modern szolgálati lakásában.

A többiek, akikkel még szót érthettem volna, elismerően bólogattak, aztán továbbálltak, miközben egyikük halkan megjegyezte: „Ne szólj szám, nem fáj fejem”. Ezt én botorul úgy értelmeztem, hogy önről vagy jót lehet mondani, vagy semmit, de a jót nem mondják. Ön tehát személyi kultusz nélkül is elérte, hogy az emberek – nem mernek beszélni sem önről, sem a munkájáról.

Amint látja, nem győzöm eléggé tisztelni önben az uradalmak világának nagy hagyományait őrző gazdaság-vezetőt. S e mellett elismeréssel adózom korszerű szemléletének is. Ön fennen hirdeti, hogy a legfőbb érték nálunk az ember. S lám, ha hanyatlik is az ön által vezetett hatalmas gazdaság, a dolgozók ügyes-bajos dolgaira éberen figyel. Még magánügyeiket sem mellőzi, mindig tudja, ki, kivel beszél, kivel levelez stb. S hogy ez a nagy figyelem nem haszontalan, arra bizonyíték az a levél, amelyet ön egyik beosztottjának íróasztalfiókjából, egy óvatlan pillanatban elemelt. Pedig a lezárt, megcímzett és bélyeggel ellátott levélben beosztottja csak arról igyekezett beszámolni pesti barátjának, hogy miért szeretné otthagyni önt és a gazdaságát.

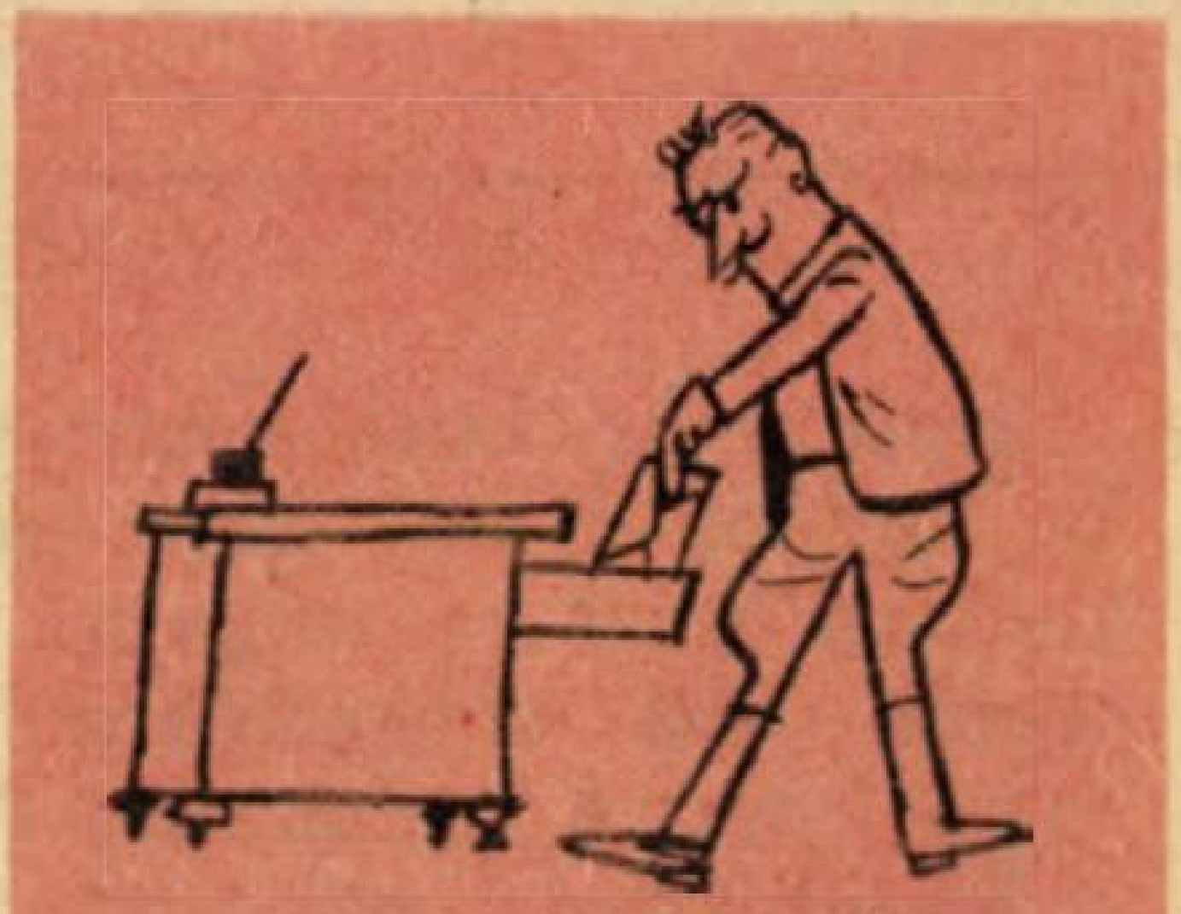

A levél néhány kitétele – úgy véli –, mélyen sértő önre, de nem veheti tudomásul, mert a levéltitok megsértése sem kutya, és nem csekély következményekkel jár.

Bevallom, ezek után nagy érdeklődéssel várom, hogy milyen botosispáni módszerekkel próbálja ön eltávolítani a gazdaságból a levél íróját.

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika nem akar megázni

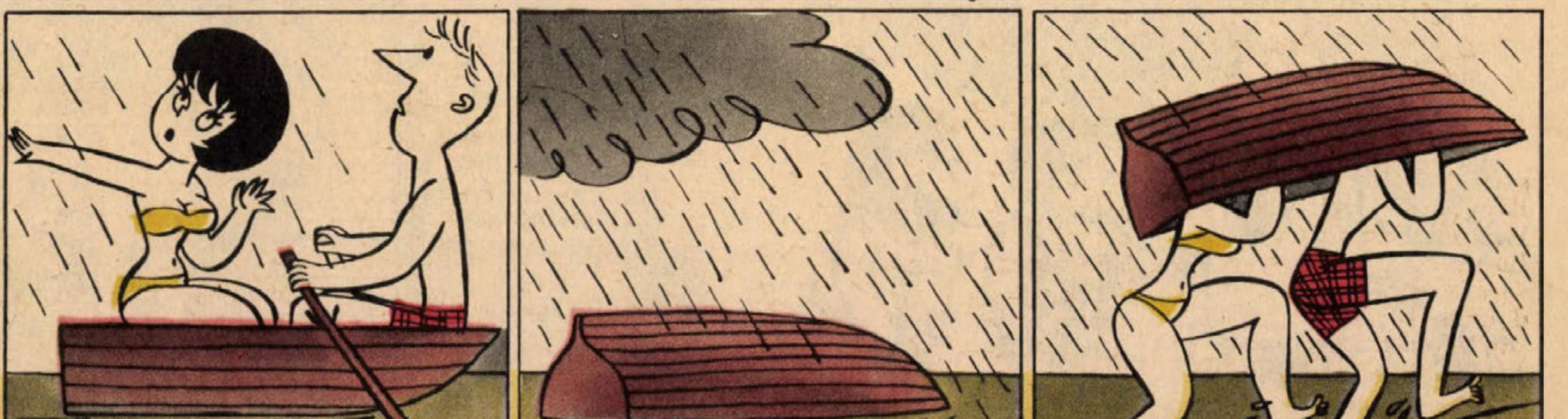

EGYES ÉPÍTŐVÁLLALATOK SZERVEZETI FELÉPÍTÉSE

Pusztai Pál rajza

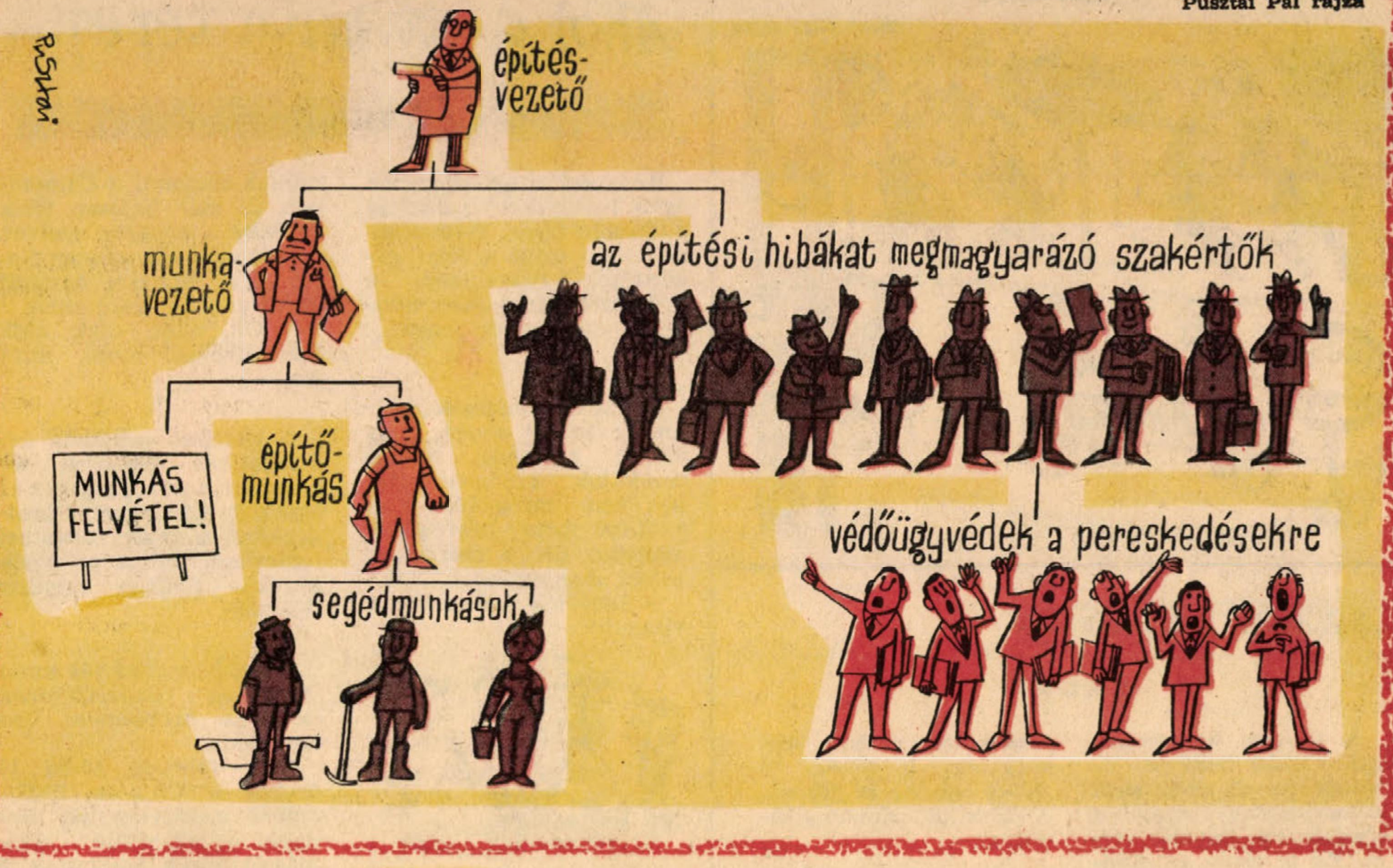
építés-vezető
munka-vezető
az építési hibákat megmagyarázó szakértők
MUNKÁS FELVÉTEL!
építő-munkás
segédmunkások
védőügyvédek a pereskedésekre

SZERELMESLEVÉL

Pista, akiről az alábbiakban szó lesz, az általános iskola negyedik osztályának padlóját, tizenegyedik életévét, és a női szíveket tapossa. Két első minőségében a koedukált osztály legjobb fiúnövendékei közé tartozik, az alábbi eset azonban harmadik tevékenysége közben történt meg vele.

Földrajzóra volt, amit az osztály leánytanulóinak többsége nagyon unalmasnak talált. Ezzel szemben odakint tavasz volt, az ablakon virágillatot hajtott be a májusi szél. Nem csodálnivaló hát, hogy Évike tekintete a táblára akasztott térképről csakhamar elkalandozott és Pistára tévedt. A pillantást gondolatok követték, azokat pedig ákom-bákom betűk, pontosan a következőképpen:

„Pistike, mért a Jutkát kísérted haza tegnap? Ő úgyse szeret tégedet, csak úgy mutattya, pedig én szeretlek. Évi."

Az épületes írásmű nyolcrét hajtva, egy óvatlan pillanatban elrepült. Évike félreérthetetlenül Pistát akarta vele célbavenni. Ám a tavaszi szellő – úgy látszik –, a papírt is csintalankodásra ingerelte, s az nagy ívben kikerülve a kislegény padját – a tanítónéni elé pottyant.

A földrajzóra egy percre félbeszakadt. A tanítónéni letette a pálcát, amellyel előbb a térképen mutatott valamit, felvette az ujjnyomos levelet, kibontotta, és elolvasta, aztán szó nélkül letette az asztalra, és folytatta a térkép magyarázatát, ahol az előbb abbahagyta.

A következő óra azzal kezdődött, hogy a tanítónéni átadott Évikének egy leragasztott borítékot, a kislány anyukájának címezve:

– Vidd haza – mondta – és holnap aláírva visszahozod, ami a borítékban van.

Ha Évike nem 11, hanem – mondjuk – 21 éves lett volna, akkor is kíváncsi lett volna a boríték tartalmára. Szerencséjére a ragasztó csak hellyel-közzel fogott, s így némi ügyeskedéssel ki lehetett deríteni, hogy mi van benne.

Az előbb idézett levél volt benne, pirossal kijavítva valamennyi helyesírási hiba.

V. E.

Kis politikusok

Erdei Sándor rajza

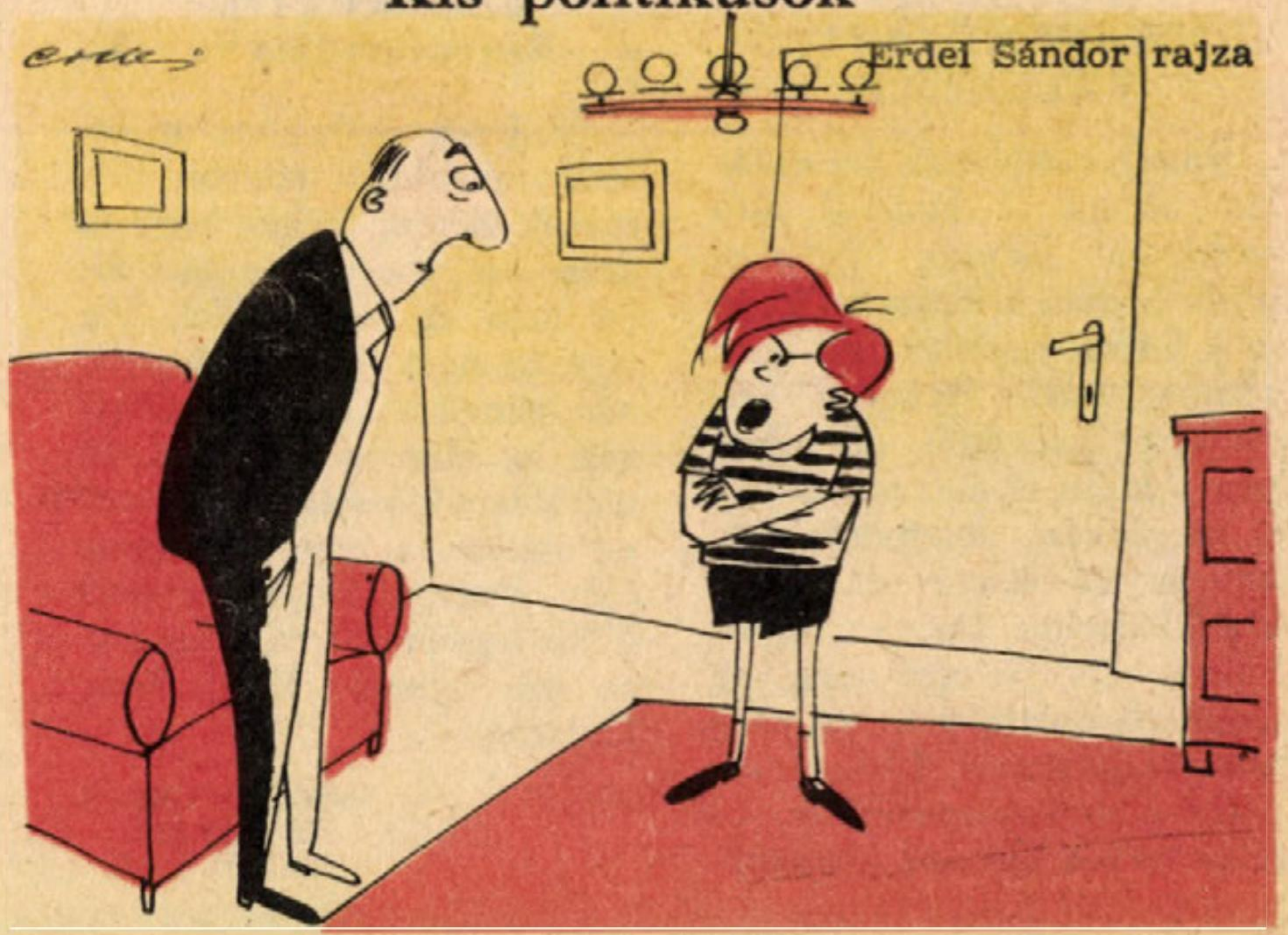

– Te miért állsz itt az ajtó előtt?
– Közös Piacot játszunk és én vagyok Anglia.

Pihenő

Hegedűs István rajza

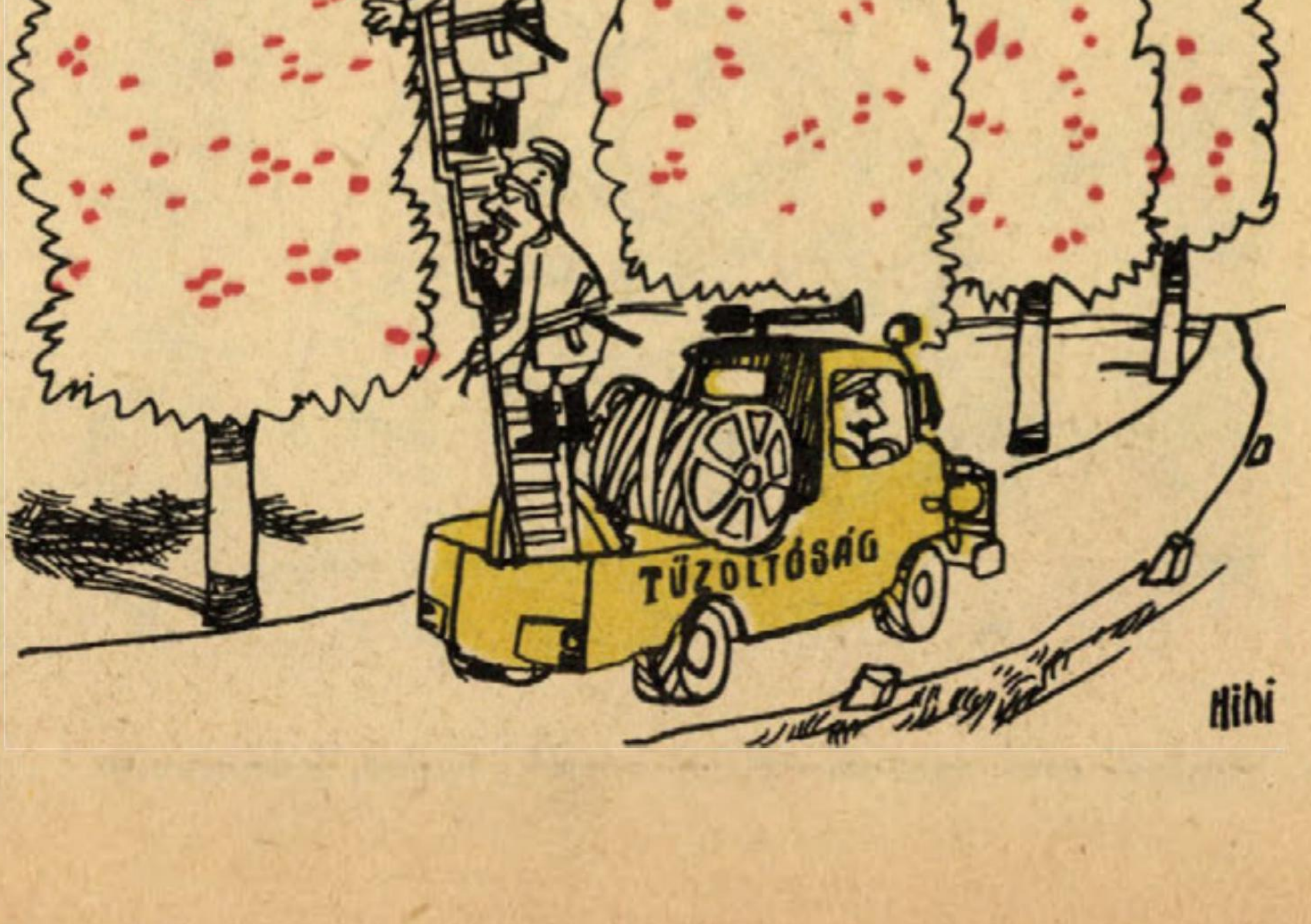

Játszó-utca

Szegő Gizi rajza

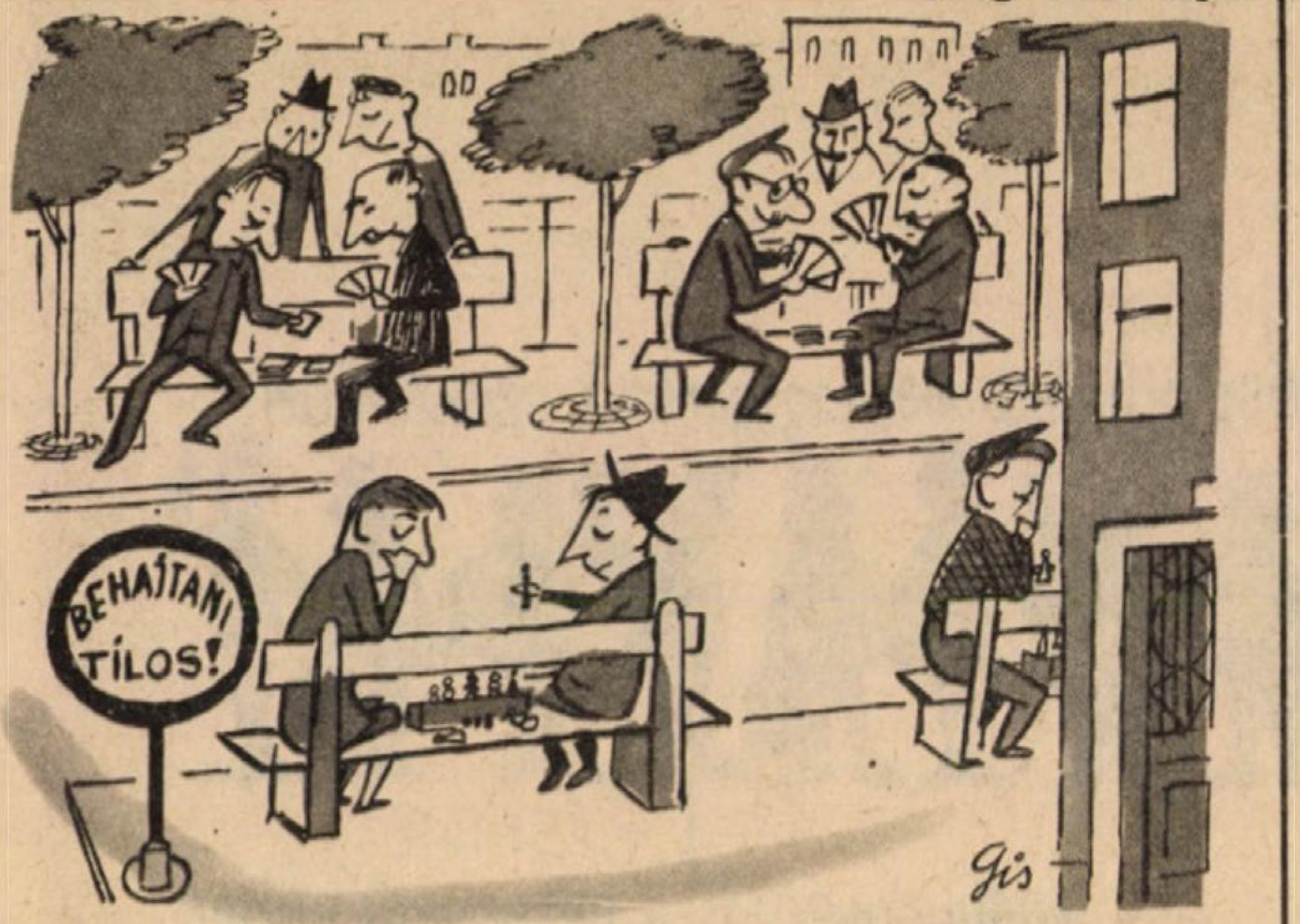

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BRRR!

A Fővárosi Ruhaneműjavító Vállalat Budapest, V., Kristóf tér 7/8. szám alatti kirendeltségénél a napokban cégtáblacserét hajtottak végre. Az új táblán ez olvasható:

FŐVÁROSI
RUHANEMŰJAVÍTÓ
VÁLLALAT

Ennek a táblának két oldalán három R betűből álló embléma látható. Hosszas fejtörés után kisütöttem, hogy ez a három rejtjeles „R" betű „Ruha, Rékli, Rokolya" rövidítését jelentheti, de mivel nem hittem el magamnak ezt a megfejtést, telefonon felhívtam az üzletet és tőlük érdeklődtem. De a bűvös három „R" jelzést még az üzlet alkalmazottjai sem tudták megmondani. Ekkor már űzött a vadászszenvedély, és felhívtam a vállalat központjának műszaki osztályát, ahol aztán meg is kaptam az „R"-es rejtvény megfejtését. A három „R" jelentése a következő:

**Ruháját
Rendbentartja
a Ruhaneműjavító V.**

Őszintén szólva ezt az ötletes megoldást nagyon furcsának tartom. Lehet, hogy ez azért van, mert az újítási díjat nem én vettem fel. De erre én nem is tartok igényt, sőt: ennek a „komoly" ötletnek az alapján a következő cégtáblamódosítási javaslatot terjesztem a vendéglátóipar felé: Étterem helyett ezentúl EIM legyen kiírva. Ugyanis ez azt jelenti: Ehet, Ihat, Mulathat.

Marton Dénes
Dunakeszi
Zalán u. 2.

Pénteken az űrben

Balázs-Piri Balázs rajza

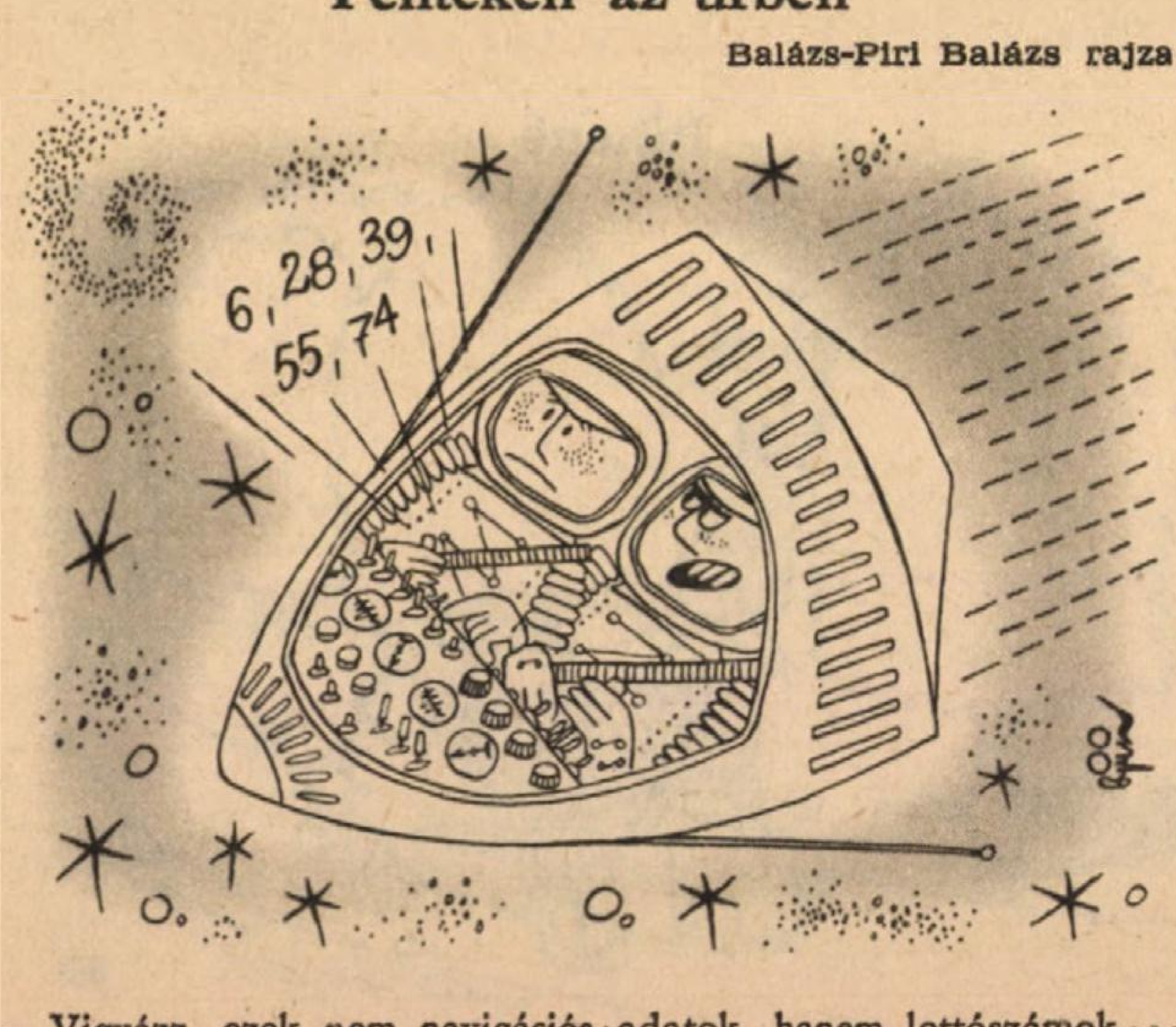

– Vigyázz, ezek nem navigációs adatok, hanem lottószámok . . .

Ahol a vitamin terem...

LÁTOGATÁS A CHINOINBAN

Budapest szagtérképének egyik legélénkebb színfoltja a Chinoin Gyár. Termelésének több mint a felét exportáljuk. Szerencsére a gyógyszerekért kapott valutának már nincs szaga . . .

*

Amikor a dolgozók megtudták az év elején, hogy elmúlt esztendei sikeres munkájuk eredményeképpen nem kevesebb, mint 5 101 000 forint nyereségrészesedés üti a markukat, valaki megjegyezte:

— Látjátok, ebben van a vitamin!

A gyógyszeripar sokat fejlődött az idők folyamán. A XVII. században még ilyen bonyolult és félelmetes volt egy recept:

„Végy fehérmályva-gyökeret, két latot; disznóparéjt, violaszirmot és kamillavirágot 1—1 marékkal; aszaltfügét három darabot. Főzd ki elegendő mennyiségű tehéntej-savóban, szűrd át, végy belőle 20 latnyit és tégy hozzá rózsamézet négy latot, violaolajat hat latot és fehér kutyaszemetet két nehezéket."

Ma már természetesen sokkal egyszerűbbek és közérthetőbbek az eljárások. Nézzük meg például, hogyan lehet készíteni B 12 vitamint:

„Constit liquor és dextroze sterilizált oldatában tenyéssz propionsavas baktériumokat 28 Celsius fok hőmérséklet és 0.5 atmoszféra nyomás mellett. Midőn a fermentlé beért, a baktériumokat először gondosan filtráld, majd extrakciós és abszorpciós műveletekkel jól tisztítsd meg, s végezetül pedig kristályosítsd ki őket."

Akik komplett háztartást vezetnek, akár saját maguk is kipróbálhatják odahaza . . .

*

Bemutattak Antóniának és Laurának, két húsz év körüli, nevetőszemű, bár teljesen egyforma kubai hölgynek. Több honfitársukkal együtt ők is itt tanulnak szakmát a Chinoinban és már bájosan törik kerékbe a magyar nyelvet.

— Maguknál minden fiatal lány ennyire hasonlít egymásra? — kérdeztem.

— Oh nem, csak akik ikertestvérek lenni, mint mi.

*

A gyárban uralkodó demokratikus légkörre mi sem jellemzőbb, hogy bár az igazgató közismert Dózsadrukker, a saját fülemmel hallottam, amint az egyik munkás nyíltan csepülte Göröcsöt.

*

A gyógyszergyártás során ma még felmerülhetnek rejtélyes problémák. Íme egy példa:

1963. február 15-én 15 órakor a Chinoin 503370. számú tartálykocsiját Budapest—Angyalföld állomásról útnak indították a 3253. számú vonattal az ászári Keményítőgyárba kukoricalekvárért, (amiből a penicillin-táptalaj készül) ám a szerencsétlen vagon mind a mai napig nem érkezett meg.

A 16 tonnás tartálykocsi eltűnésekor, kissé kopott csauszínű festéket viselt. A nyomravezető értékes penicillinkúra jutalomban részesül!

*

A Chinoinban, gyógyszergyár lévén, sok technológiai folyamathoz használnak alkoholt.

Nos, a múltkor hogy, hogy nem, az ebédlő kellős közepén az egyik dolgozó aktatáskájából kezdett el folyni a drága nedü. A szeszgőzök ugyanis szétvetették az üveget, amiben a szaki haza akarta vinni az itókát, nyilván emlékül.

Tanulság: az alkohol nemcsak öl, butit és nyomorba dönt, hanem ráadásul még árulkodik is!

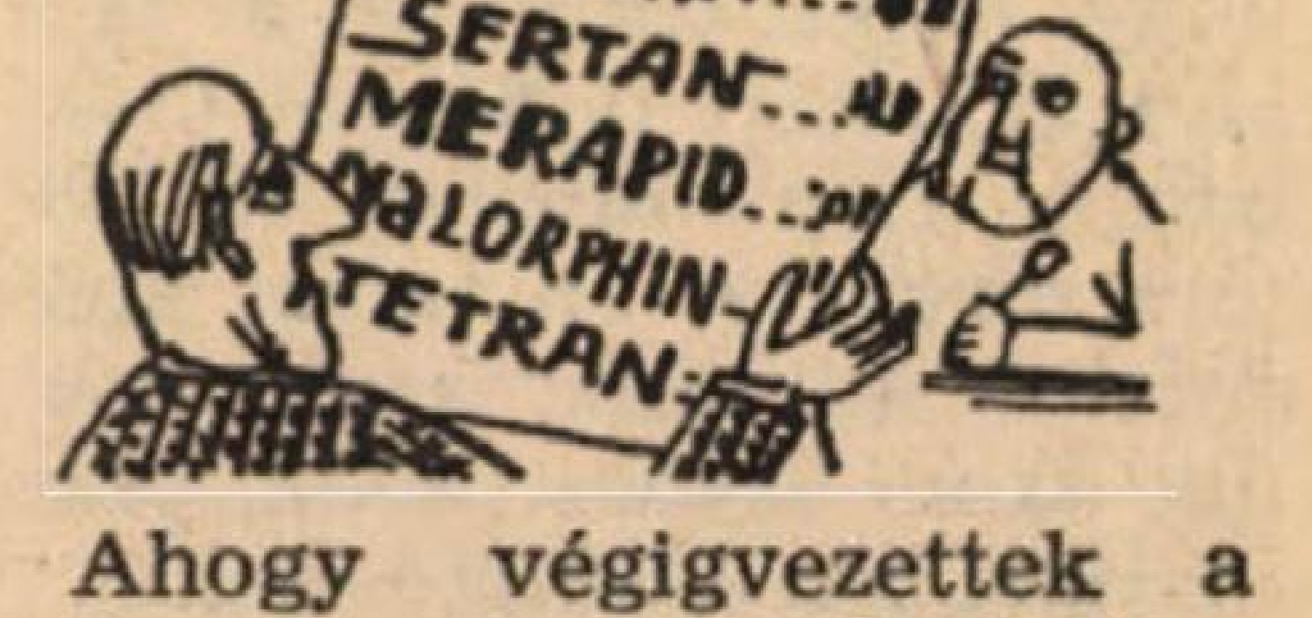
ÉTLAP
NOVURIT...
SERTAN...
MERAPID...
LORPHIN
TETRAN

Ahogy végigvezettek a gyáron, egész belefájdult a fejem a sok látnivalóba. De röstelltem valami csillapítót kérni. Még azt hitték volna . . .

Dalmáth Ferenc

Mindenféle

A dagályosság irodalmi árvíz, amelybe író és olvasó egyaránt belefullad.

*

Ez is védekezés: kérem, én csak a parancsot adtam ki!

*

A vakbuzgó ember még azt is elhiszi, hogy tud valamit.

*

A zseni hallgatja a mennydörgést, a dilettáns túl akarja kiabálni.

*

Könnyű valakit azért szeretni, mert megérdemli.

F. L.

A tábornok mosolya

Toncz Tibor rajza

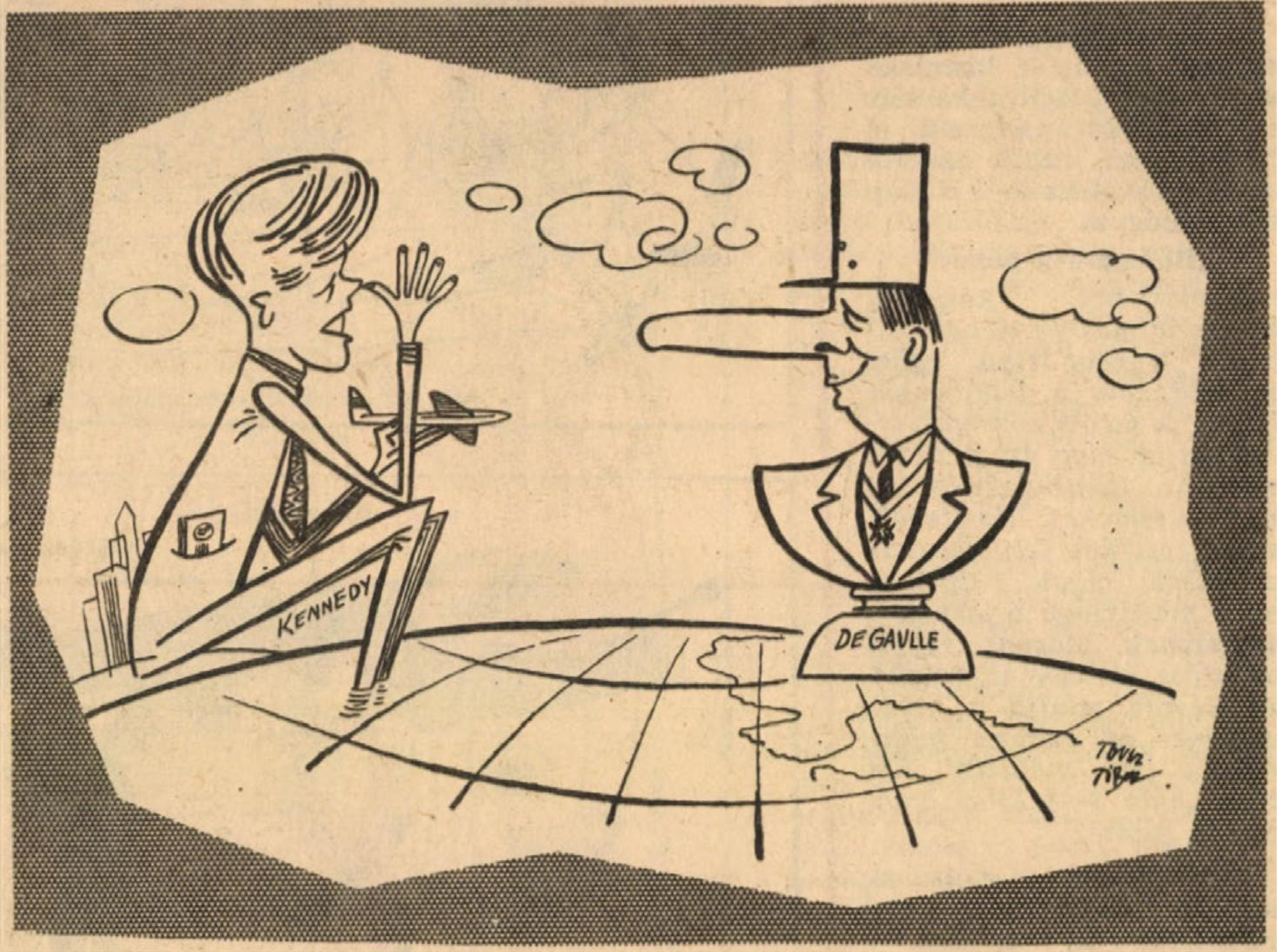

Kennedy: Bee! Juszt se megyek Párizsba!...

Pech

— Lebuktam és kész — vont vállat Géza, amikor megkérdeztem, miért helyezték át a napfényes titkársági szobából a dohos, nyirkos alagsori irattárba. — A múlt héten dugott ide az öreg, amint megjöttem a nyaralásból. Alighanem nyugdíjba is innen megyek.

— Meséld el az egészet — unszoltam —, hadd tanuljon belőle a hálás utókor.

— Ott kezdem — engedett kérésemnek —, hogy az osztályvezetőm roppant érzékeny lelkületű ember. A nyílt bírálatot, azt szereti és örömmel utasítja vissza. De egy rosszul időzített mosoly, egy félreérthető mozdulat, egy ártatlan megjegyzés, ami mögött valami célzatosságot sejt, teljesen kiborítja. És akkor szörnyű megtorlás következik. Valóságos tojástáncot kell járnunk körülötte, nehogy véletlenül magunkra vonjuk a haragját. Engem az bosszant a legjobban, hogy éppen akkor estem ki a kegyeiből, amikor több mint száz kilométerre innen, gyanútlanul lubickoltam a Balaton hűs vizében.

— Értem — bólintottam. — A szokásos história. Míg távol voltál, kollégáid befeketítettek, és már megfúrva érkeztél haza. Nálunk a kis Kemecsei már ötödik éve ezért nem veszi ki a szabadságát. A hivatalba is elsőnek jön és az utolsónak távozik. És...

— Tévedsz — szakított félbe Géza. — Senki sem fúrt meg. Én fúrtam meg saját magamat. Egy képes levelezőlappal.

— Hogyan?

— Nem voltam elég körültekintő. A megérkezésem másnapján vettem két tucat üdvözlőlapot, és természetesen az osztályvezetőmnek is küldtem egyet. Először olyant akartam, amelyen a lágyan fodrozódó víztől, a parti nádastól és a csodás badacsonyi hegyoldaltól utolsó sugárkévéivel búcsúzik a leáldozó nap. Szerencsére még idejében észbekaptam. Gondold csak meg; három hónapja sincs, hogy főosztályvezetőből osztályvezetővé minősítették vissza. És akkor jöjjek én a lebukó nappal?!

— Igazad volt — helyeseltem —, tehát választottál egy másikat.

— Igen — felelte —, de azt sem küldtem el. Már majdnem bedobtam a postaládába, amikor rádöbbentem, hogy a vesztembe rohanok. Hamar összetéptem. Ez ugyanis a földvári mólót ábrázolta, amint egy ifjú pár andalog rajta. Átölelkezve.

— Ennél mi volt a hiba? — firtattam.

— Az — válaszolta —, hogy az elutazásom előtti napon pontosan ilyen intim pozícióban tárgyalt egy gépírónővel, amikor rájuk nyitottam az ajtót. Sőt!

— Végül is milyent küldtél el? — sürgettem a konfliktust.

— Egy színeset — sóhajtott nagyot. — Az van rajta, hogy egészen pici, meztelen gyerekek homokvárat építenek. A kép derűt, optimizmust áraszt, és a béke megvédésére ösztönöz. Mégis ez lett a vesztem.

— Csak nem? — néztem rá elképedve.

— De bizony — bólintott. — Megfeledkeztem arról, hogy ő is éppen három ilyen apróság után fizet tartásdíjat.

Kürti András

Első segély

Szűr-Szabó József rajza

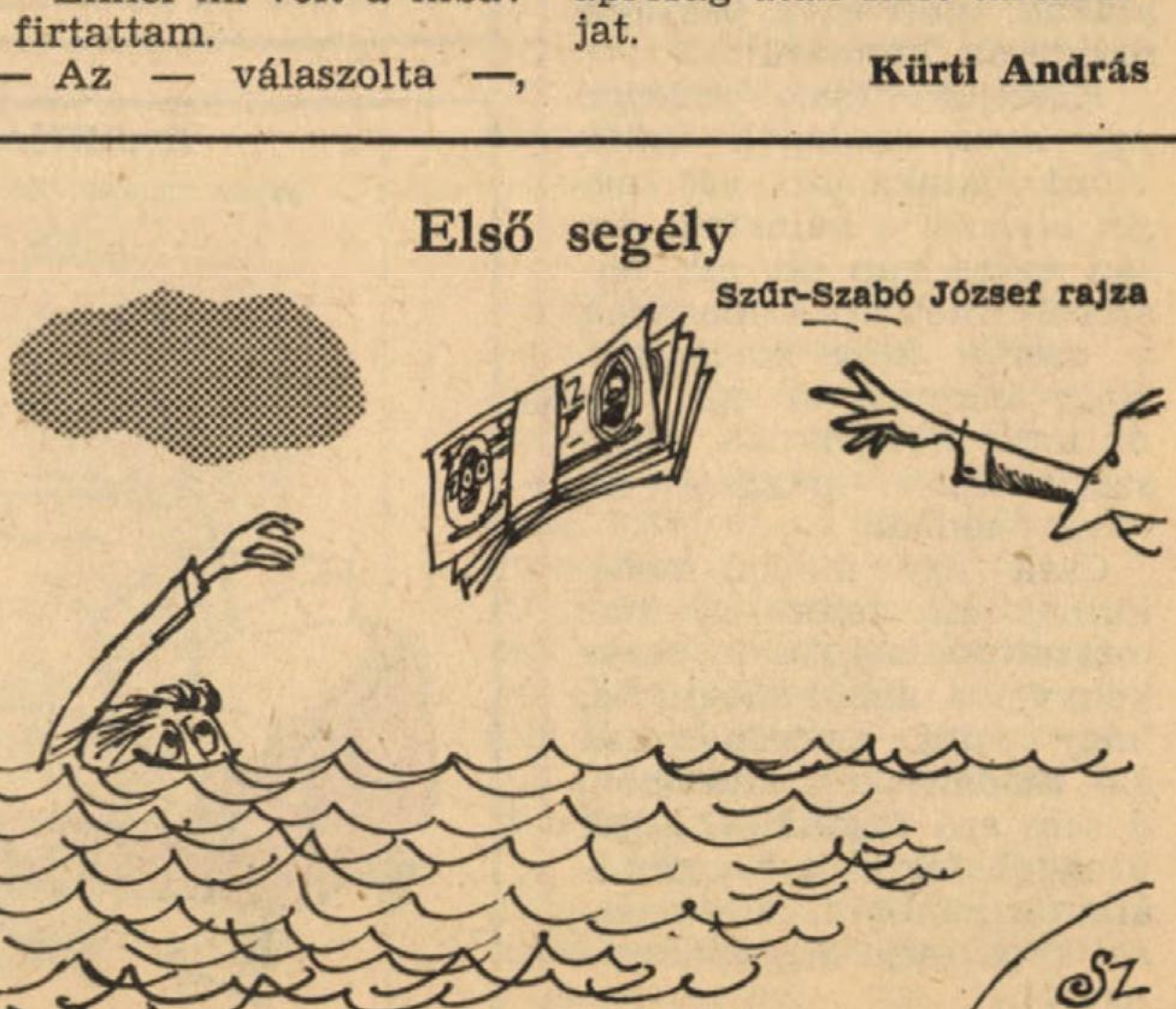

AMIG ÖN ALSZIK, A PÓK DOLGOZIK

Állítom, hogy Maud, az egykori csodapók, kismiska volt nyugat-iriáni kartársaihoz képest. Olvassuk el figyelmesen, mit ír ezekről az állatokról az Esti Hírlap entomológusa:

„Befogják a pókot

Halászhálót készíteni hosszadalmas és nehéz feladat. Nyugat-Irián egyes partvidékein a leleményes halászok mégis könnyűszerrel oldják meg ezt a nehéz munkát. Bambuszrudakból nagy kereteket készítenek, s a kereteket felfüggesztik a fákra olyan helyeken, ahol madárfogó óriáspókok tanyáznak. Másnap reggel a halász kimegy az erdőbe, és készen találja a hálót, amelyet az éjszaka folyamán a pók megszőtt. Egy ilyen háló 2—3 kilós halakat is kibír.”

Készségesen elhiszem, hogy a fent említett óriáspókoknál oly szilárd a munkafegyelem, hogy reggelre mindig felszövik a kiakasztott keretekre a halászhálókat. Ha szorít a határidő, besegítenek egymásnak.

Magától értetődőnek tartom azt is, hogy a madárfogó pókok hálója a vízben nemcsak hogy nem foszlik széjjel, hanem még nő a rugalmassága.

Számomra egészen természetes, hogy ha a halászok megadják a szükséges lyukméreteket, a pókok ennek megfelelően készítik el a szükséges hálót. Sűrűszemű hálót a kisebb, nagyobbszemű hálót a nagyobb halak számára.

Az ember és a pók eszményi együttműködésénél csak egy dolog aggaszt. Szerintem ennek a kooperációnak nemsokára vége szakad, mert ez a pókfajta rövidesen kipusztul.

Kísérjük csak nyomon egy ilyen csodapók életét. Amit éjszaka sző, azt reggel elviszik a halászok. Aztán egész nap ott áll, felszerelés nélkül. A madarak a szeme közé kacagnak. Nagy blamázs ez egy madárfogó óriáspóknak. Vagy szégyenében pusztul el, vagy éhenhal.

Csak egy módon menekülhet. Ha felüt egy természettudományos szakkönyvet s abból megtudja, hogy mint a trópusokon élő madárpókok általában, ő sem sző fogóhálót. Földi üregben lakik és ragadozóállatok módjára, rárohanással kaparintja meg zsákmányát.

K. A.

Külföldi ROKONOK

A ROKONI FOGADTATÁS ELŐKÉSZÍTÉSE

Balázs-Piri Balázs rajza

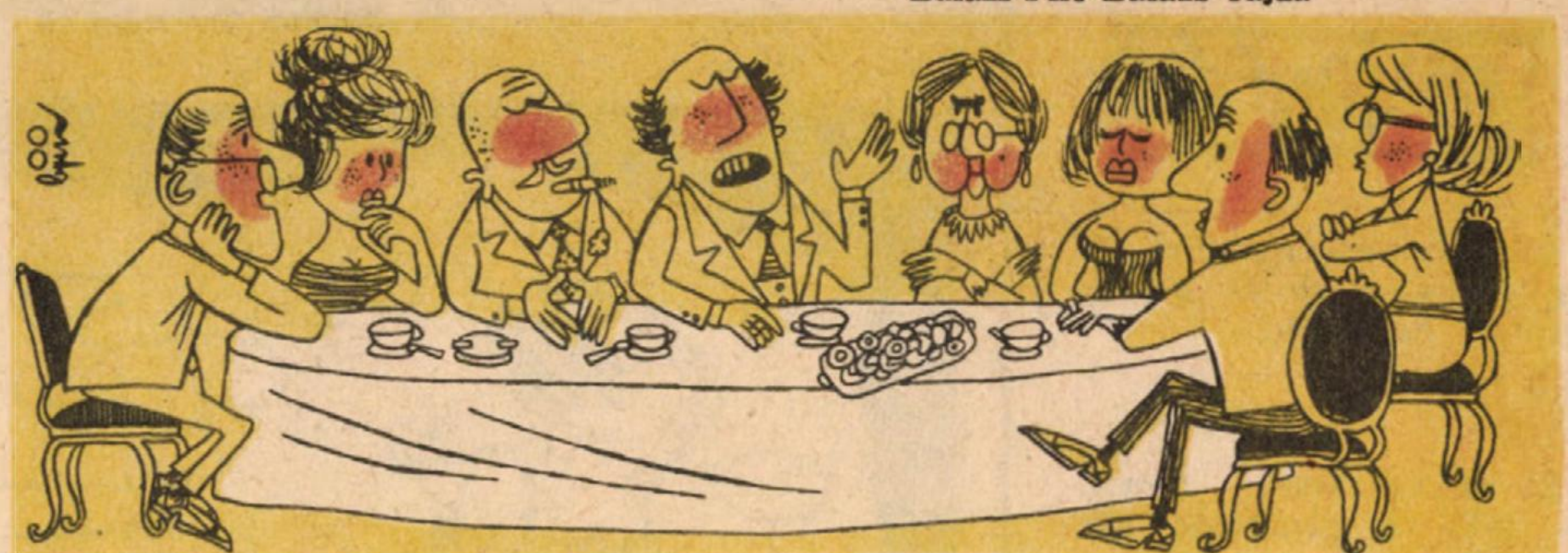

– Mit gondoltok, reprezentáljunk vagy panaszkodjunk?

CSALÓDÁS

Erdei Sándor rajza

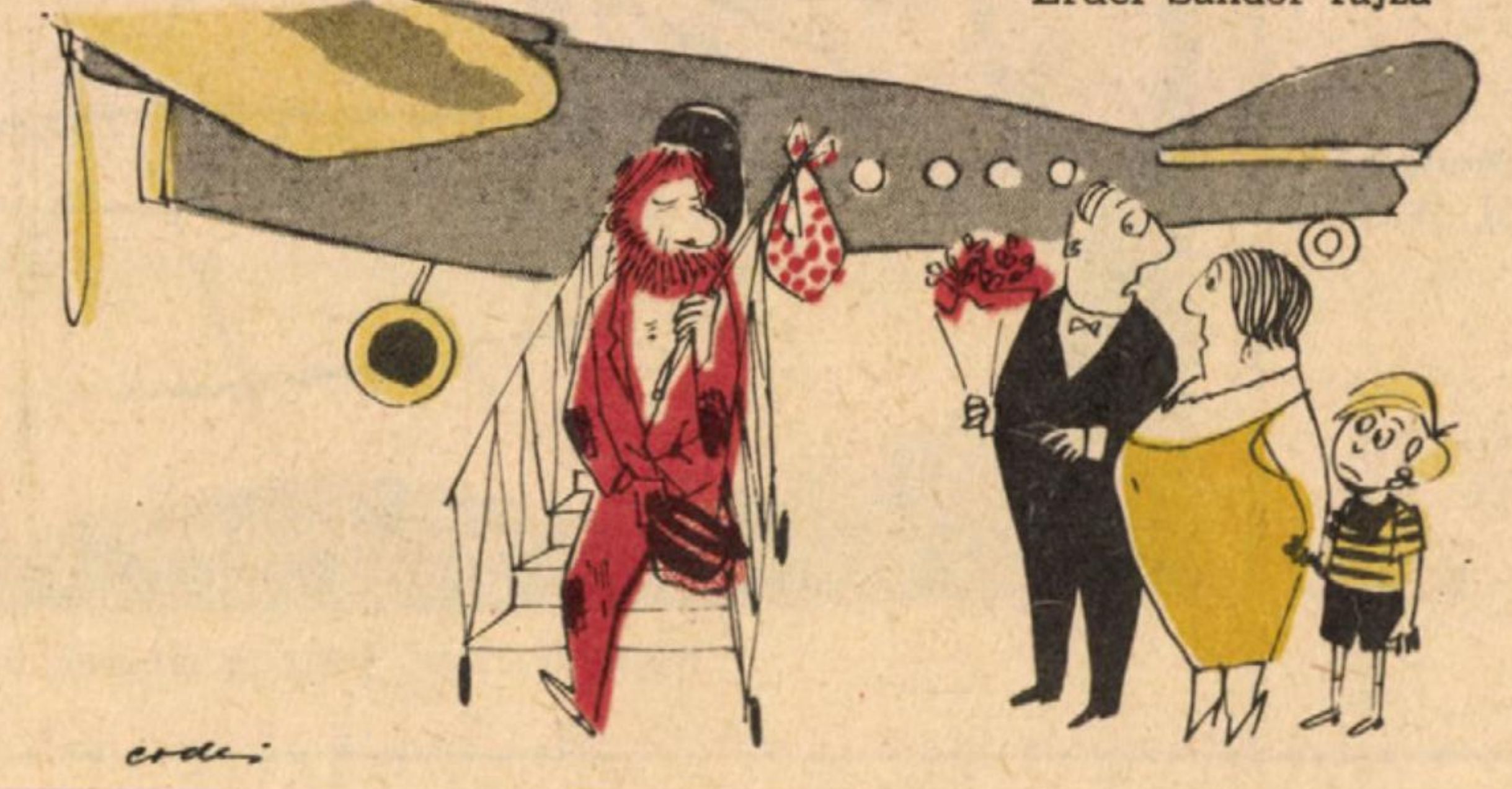

– Úgy látszik, a Jimmy bácsi mégsem olyan gazdag . . .

NAGY ÖRÖM

Várnai György rajza

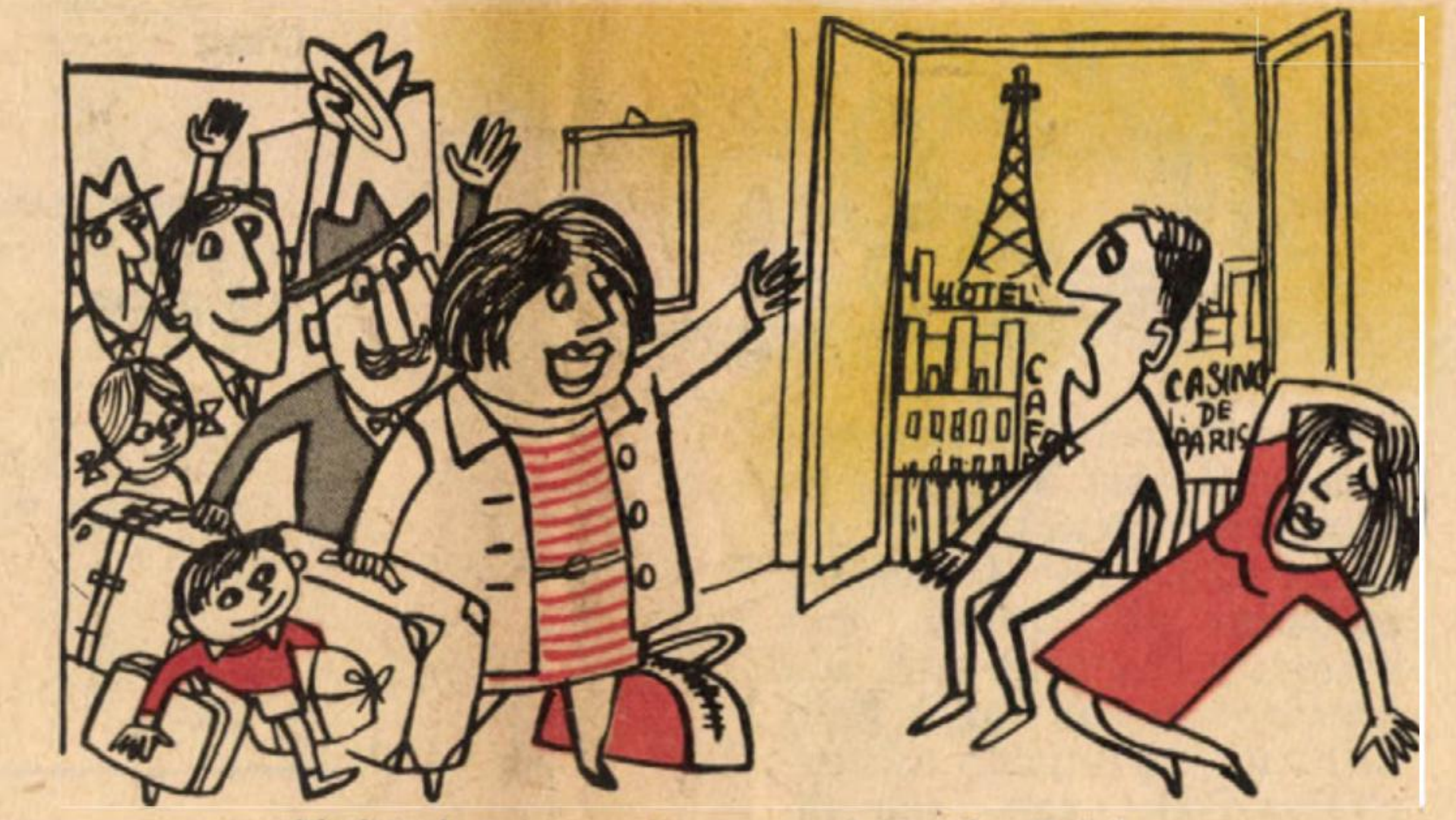

– Tudjátok, most már van turista-útlevél is!

GONDOS FŐBÉRLŐ

Pusztai Pál rajza

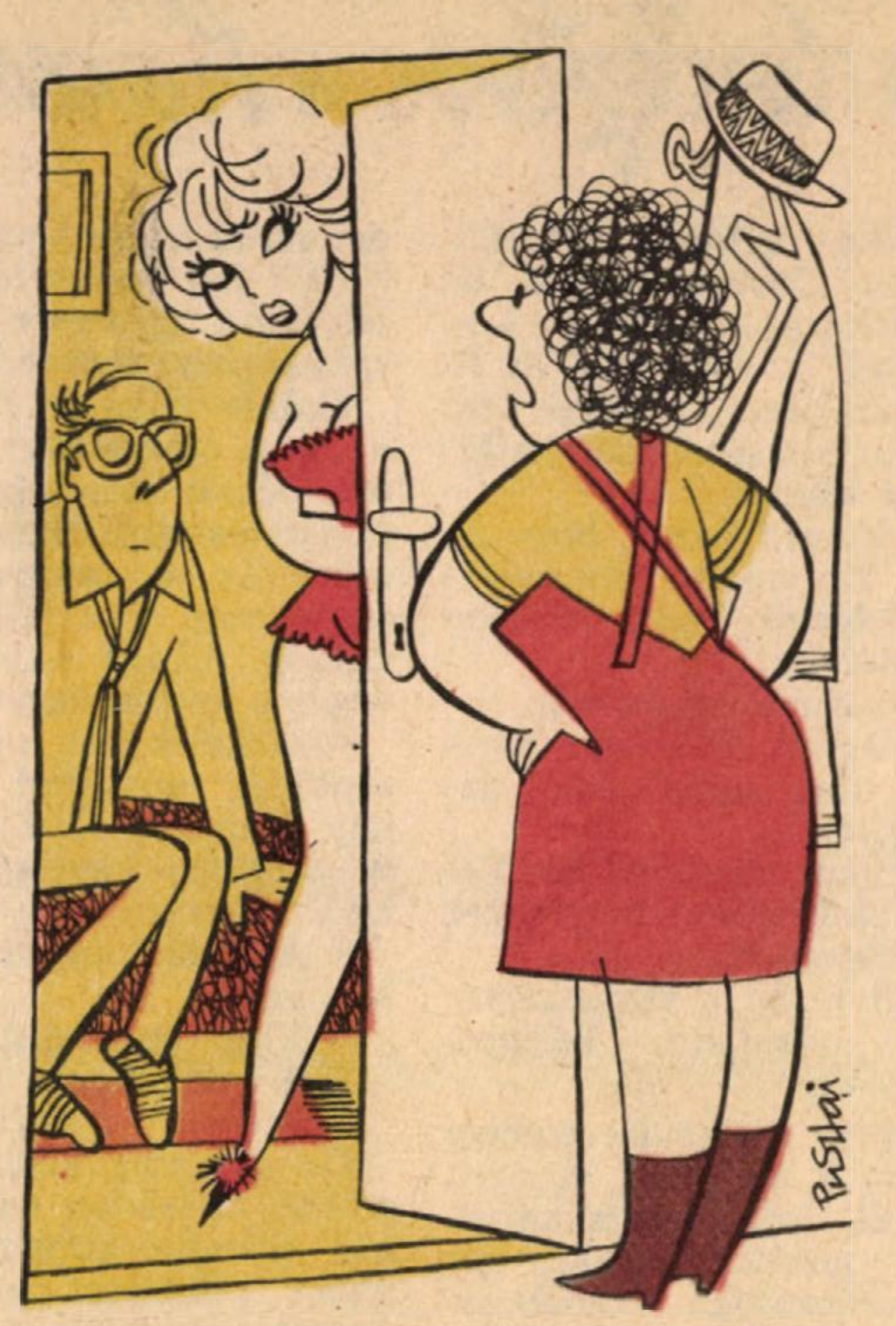

– Kedves kisasszony, magának feltűnően sok külföldi rokona érkezik mostanában . . .

MEGLEPETÉS

Szegő Gizi rajza

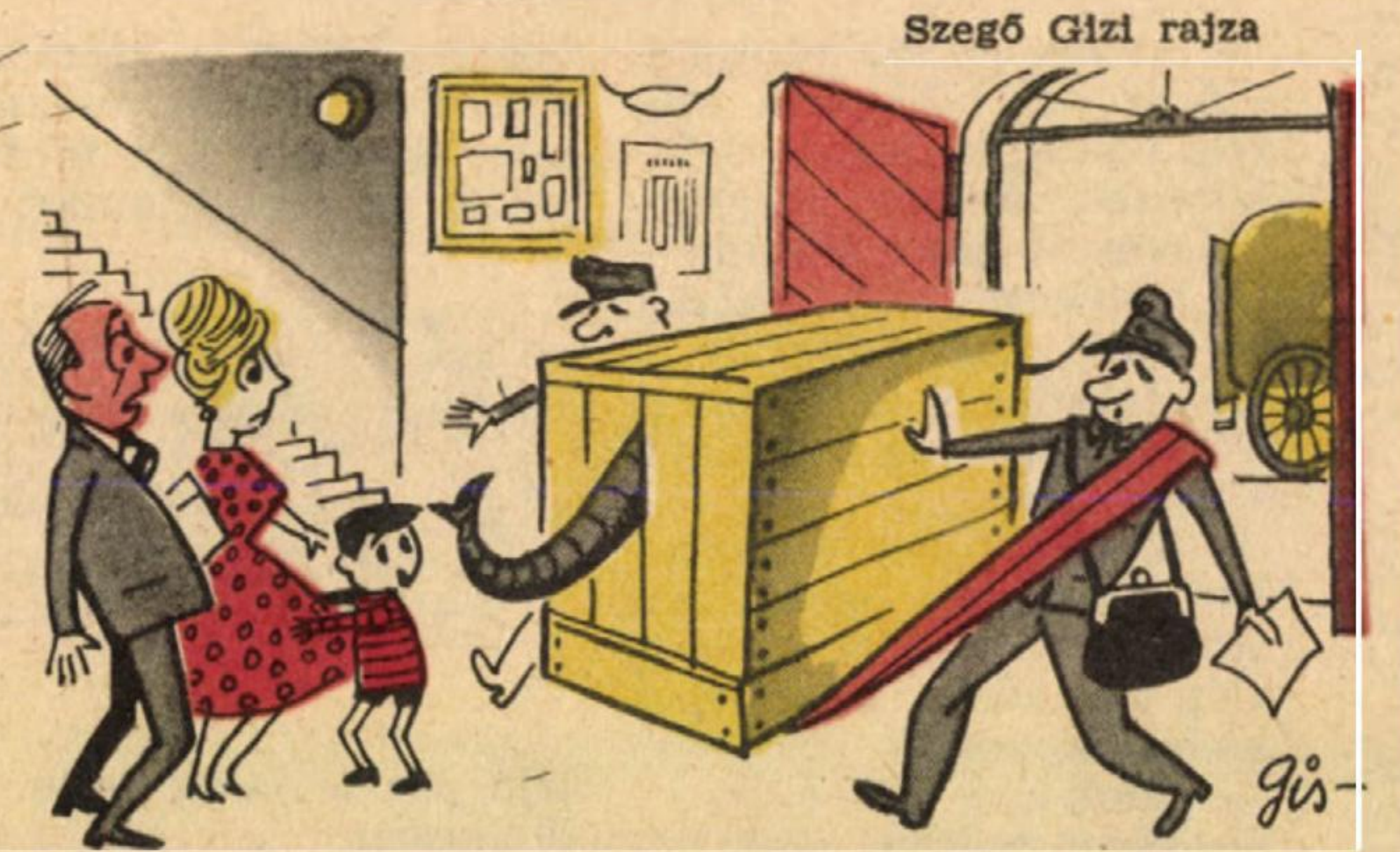

– Vajon mit küldtek már megint a Rezső bácsiék Indiából? . . .

VISZONTLÁTÁS

Erdei Sándor rajza

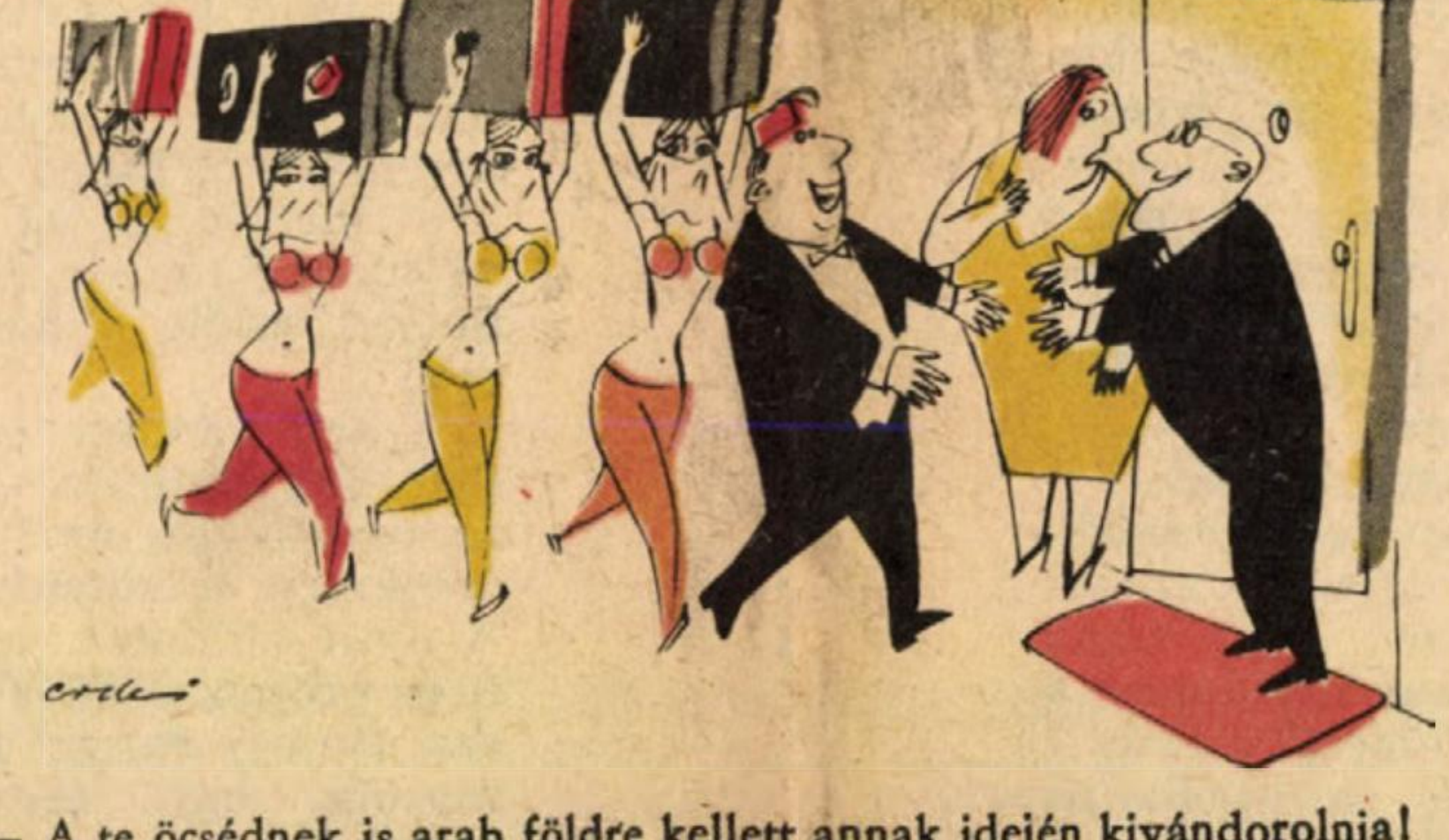

– A te öcsédnek is arab földre kellett annak idején kivándorolnia!

LEVÉL NYUGATRA

Toncz Tibor rajza

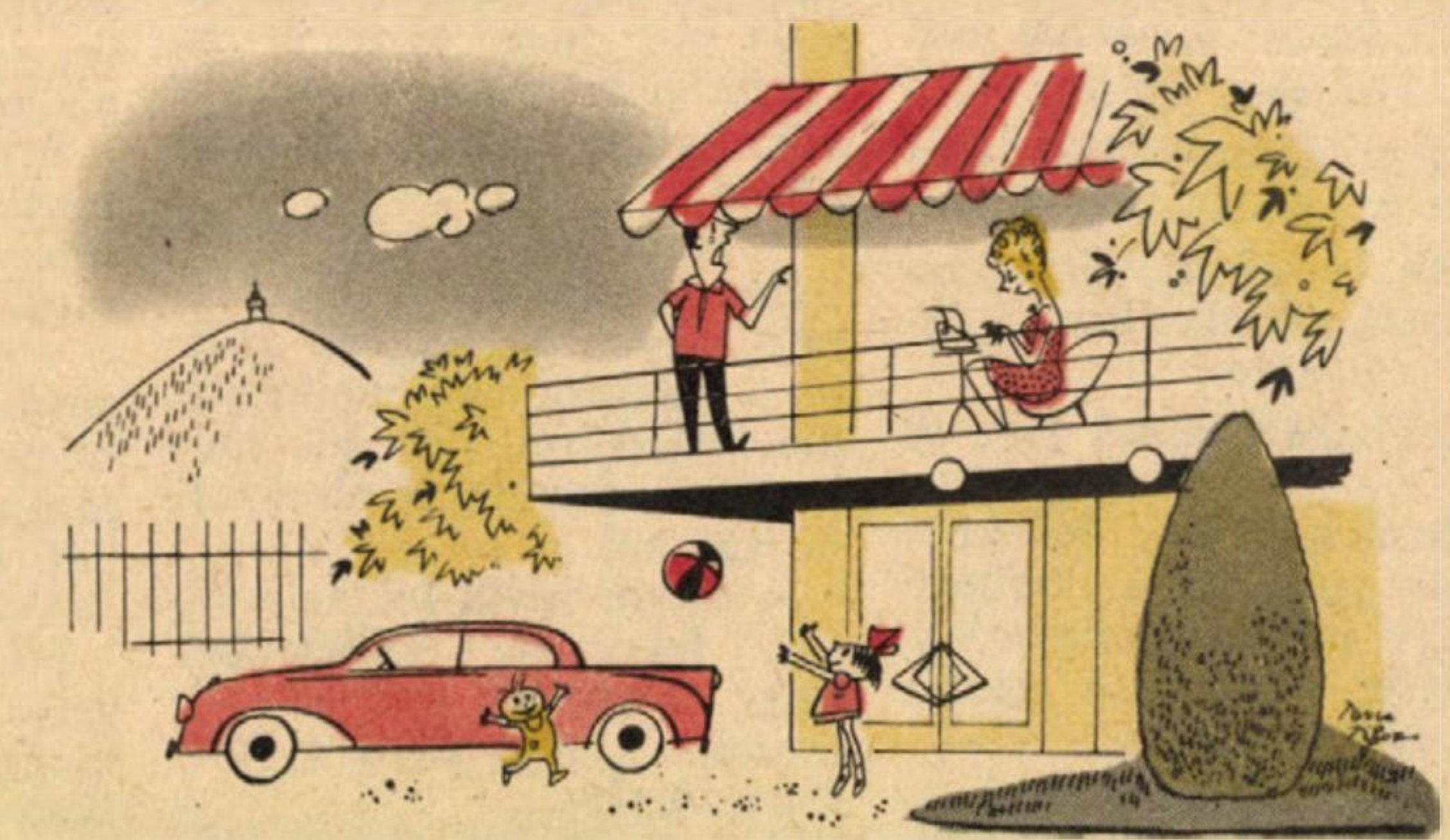

– Írjad, Irmus! . . . És küldhettek, kérlek, bármilyen vacakot is, mert mi itthon rettenetes nyomorban élünk.

HASZNÁLT RUHA KÜLFÖLDRŐL

Várnai György rajza

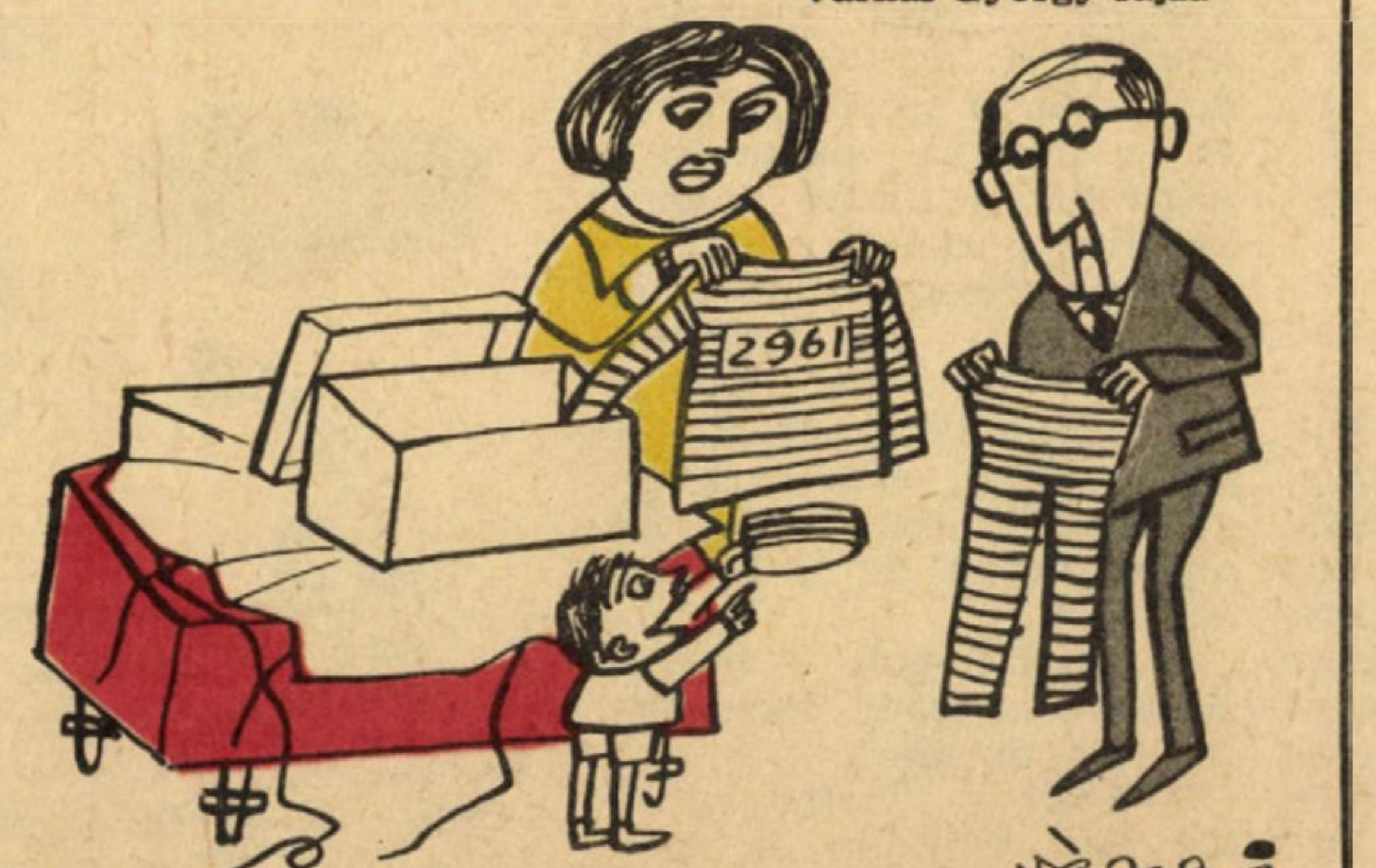

HARMINC ÉV UTÁN ÚJRA ITTHON

Mészáros András rajza

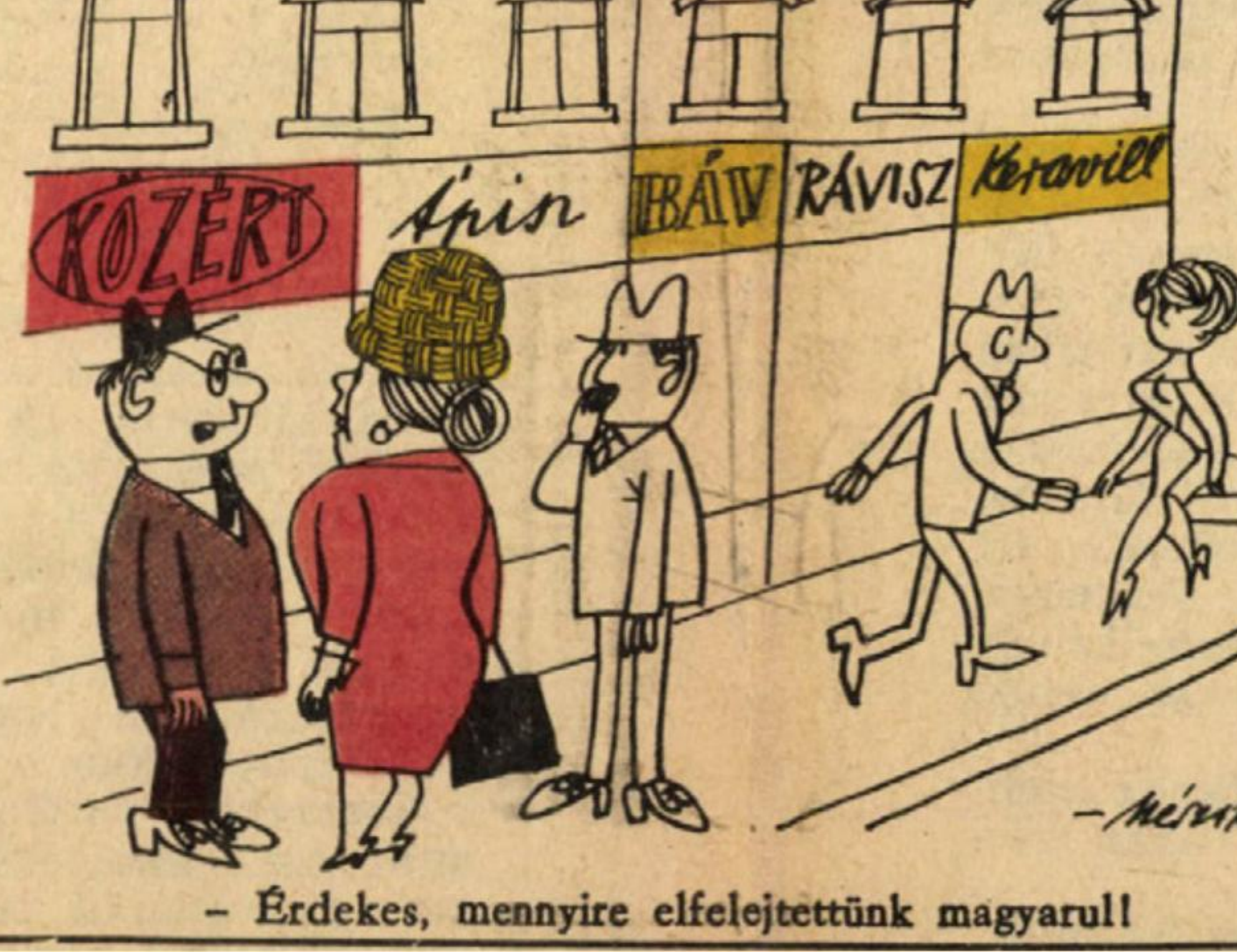

– Érdekes, mennyire elfelejtettünk magyarul!

KÖVETKEZTETÉS

Hegedűs István rajza

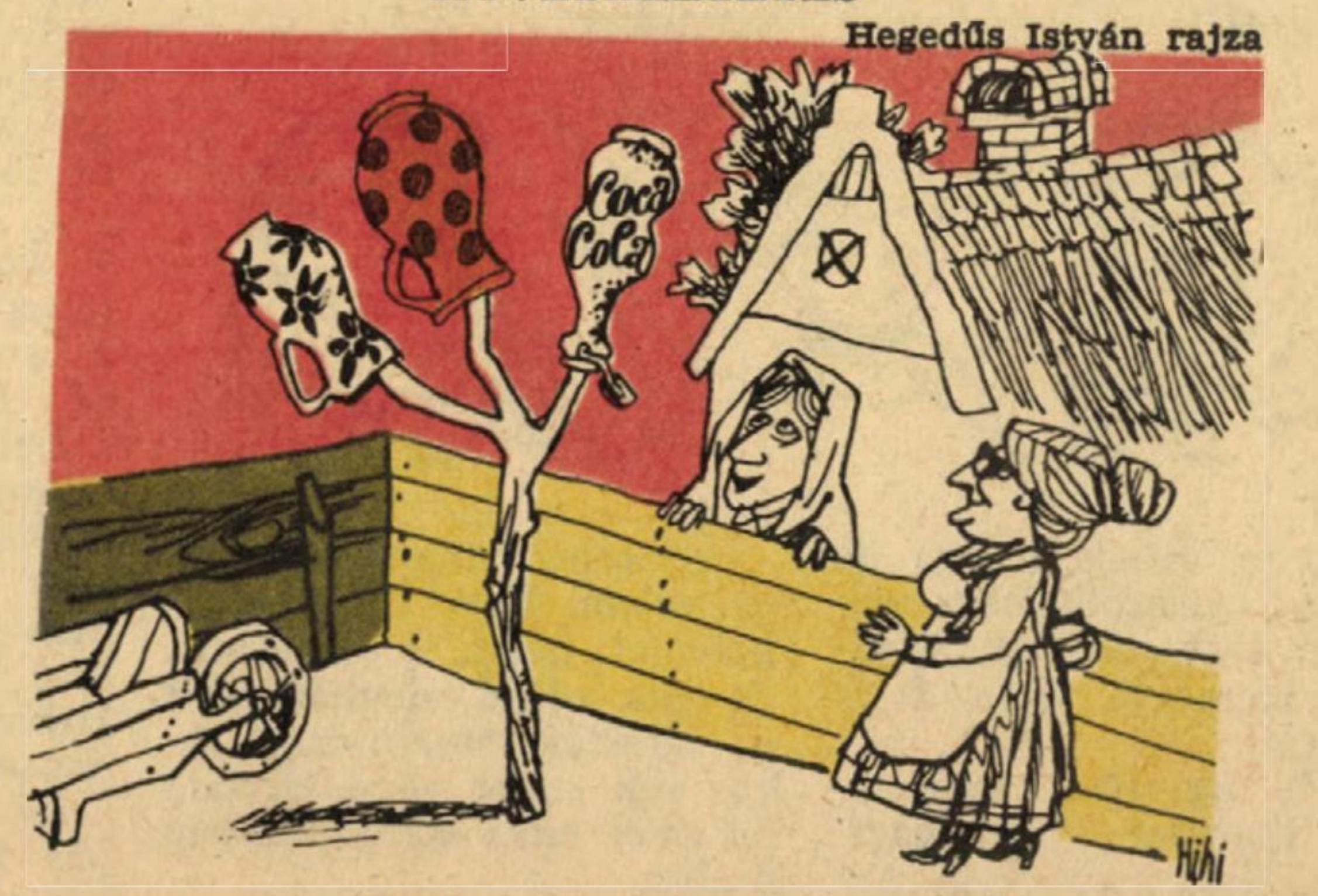

– Hazajött a Jani gyerek látogatóba?

Ezt olvastuk

Új külföldi gyógyszer

A tibeti népi gyógyászatban — olvastuk a Népszavában — az ízületi csúz, a paralízis, a malária, a csonttuberkulózis és még néhány más betegség gyógyítására eredményesen használják a *tigriscsontból előállított port.* Sokezer gyógyszergyűjtő olvasónk helyes tájékoztatása céljából kérdést intéztünk — úgyis mint szakértőhöz — a neves óbudai füvesasszonyhoz, aki elmondotta, hogy a tigrispor, tapasztalatai szerint, különösen akkor bevált szer a csúz ellen, ha alapanyagát éjféli holdfogyatkozáskor csúzlival ejtik el. Paralízis esetén viszont már akkor is igen kedvező a gyógyhatása, ha nappal csapják agyon kurblivassal és porát némi hangyazsírral dúsítva adagolják.

A humor KÖNYVÉBŐL

CHOLNOKY VIKTOR rendszeresen viszontlátta novelláit az egyik vidéki lapban, amelynek szerkesztője saját kezdőbetűivel adoptálta Cholnoky minden írását. Miután reklamációjára nem kapott választ, nyílt levélben fordult a szerkesztőhöz, s ebben ezeket írta:

„Mélyen megtisztelt, hogy éppen az én szerény alkotásaim nyerték meg mindig a tetszését. Holott Homérostól G. B. Shaw-ig rendelkezésére állt az egész világirodalom. Szívesen viszonoznám a megtiszteltetést, és e célból átkutattam lapjának három évfolyamát. De ezekben nem találtam egy sort sem, melyet a magam céljaira felhasználhatnék.”

*

HEVESI SÁNDOR sokat foglalkozott a színház egyik tagjával, aki üresen kongó pátoszával, és modorosságával minden szerepében kirítt az együttesből, és ezzel bizonyos hírnévre tett szert. Egy alkalommal tízszer próbáltak már egy jelenetet, amikor végül Hevesi helyeslően bólintott. De a színész – nevezzük I. J.-nek –, ezt már nem állta meg szó nélkül:

– Addig viszed, Sándor, amíg jó leszek ebben a szerepemben. De mi lesz akkor a renomémmal, arra nem gondolsz?

M. SZEMJONOV

Jó a telefon a háznál

Úgy kezdődött, hogy egy édes kis mókuskát fogtam az erdőben. Valaki kővel dobhatta meg, mert a pici állat mozdulni se tudott. Hazavittem a mókust és meggyógyítottam.

Amikor már vidáman ugrándozott, és kezdett hozzászokni a kénytelen rabsághoz, gondolkozni kezdtem, hogyan alapítsam meg a jövőjét. Úgy véltem, hogy a mókuskának mégis csak jobb lesz a hasonszőrűek társaságában. Felhívtam a 09-et, megkérdeztem, hol és milyen intézménynél fogadnának el tőlem egy kis erdei vadat.

– Hívja fel a Zoocentrumot: L 0–34–11, – válaszolta egy ifjú leányhang.

Gyorsan feltárcsáztam a számot és mondtam:

– Kedves elvtársam, nem érdekli a Zoocentrumot egy mókuska?

Rövid szünet után válaszoltak.

– Ha általánosságban vetjük fel a kérdést, pozitív választ kell adnunk önnek: igen. A Zoocentrumot érdekli a mókus. Ha azonban a kérdést konkrét síkon állítjuk élére, akkor a válasz negatív lesz. A lényeg abban rejlik, hogy ön a Zoocentrum területi osztályát szíveskedett felhívni. Konkrétan – a Kaukázusi Hegylánc Osztályát, valamint a Káspi-tó menti mélytalaji vidéket. Viszont önnek a Funkcionális Osztályhoz kell fordulnia. Írja fel a számot: L 0–34–12.

Amikor a kívánt szám felemelte a hallgatót, először nem értettem semmit.

– ... Igen, képzelje, a szerelmes pacák bent ül a zárt ládában, és siránkozva kiabál, hogy aszongya, mentsék meg a kredencet, polgártársak, azt mentsék meg! Ha-ha-ha! ... Bocsánat, elvtárs, hallom. Azt tetszik mondani, mókus? Nem, nem érdekel. Mi kizárólag a párosujjúakkal foglalkozunk. Ha nyestet, avagy pézsmát tud ajánlani, akkor semmi akadálya, kézből átvesszük. De a mókus nem a mi profilunk, hívja fel az L 0–34–13-at, ott a mókuskával is zöldágra tud vergődni.

Menet közben kiderült, hogy a Zoocentrumnak tíz telefonközpontja van L 0–34–11-től L 0–34–20-ig. Az én számom pont az utolsó lett. Csak a húszasnál kaptam kimerítő választ.

– Mókus? Persze, hogy érdekel. Ön valami intézménynél dolgozik, vagy magánszorgalomból...

– Magánszorgalomból.

– Nagyon sajnálom, de nekünk tilos maszekokkal üzletet kötni.

– Akkor mit csináljak? Valahol csak el kell helyeznem a mókusomat.

– Hívja fel a természetvédelmi társulatot. Telefon: L 3–13–65.

Amikor a társulat embere felvette a hallgatót, szörnyű recsegés, csörömpölés hallatszott, mintha valaki egy autókarosszéria oldalszárnyait igyekezne helyrekalapálni defekt után.

– Mi az, kérem? Jó puska?

Megismételtem, értelmesen, tagoltan:

– Mó-kus-ka!

– Mondom, hogy jó puska... Mit akar lőni?

– Nem akarok lőni. Nem jó puska, hanem mókuska!

– Áh, értettem, értettem. Elvtársak, csendet kérek! Beszélek valakivel.

A szobában csend lett, és végre megértettük egymást. Közlésem nagyon érdekelte a társulat tagjait. Különböző emberek jöttek a telefonhoz és felette különböző kérdéseket adtak fel.

– Szóval magának mókuskája van? És milyen? Szőke vagy barna? Nem tudja megmondani? Milyen rúzst használ? Hisztike vagy migrénes? Hogyan ejtette el: twist-tel, csalétekkel, avagy dohánnyal?

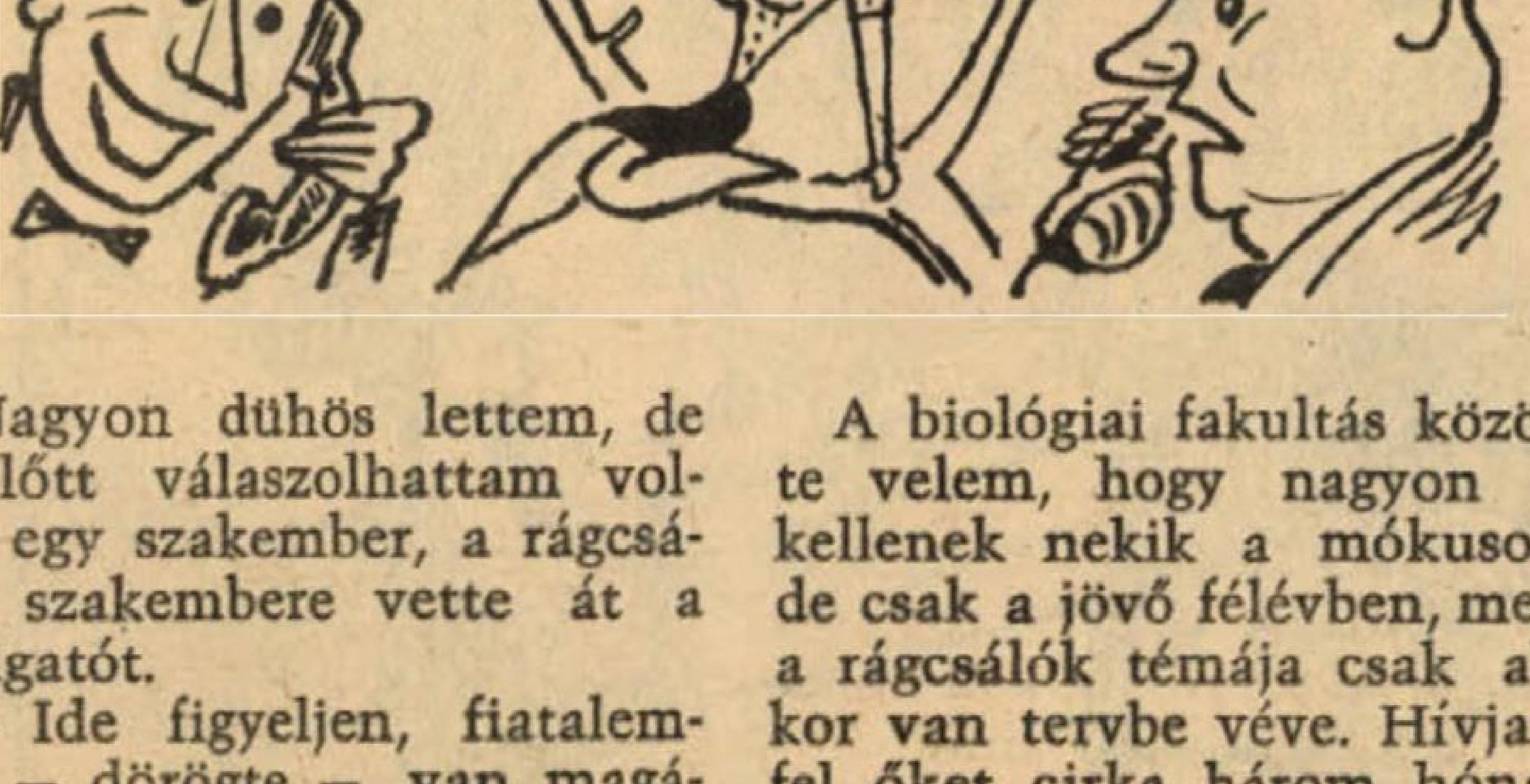

Nagyon dühös lettem, de mielőtt válaszolhattam volna, egy szakember, a rágcsálók szakembere vette át a hallgatót.

– Ide figyeljen, fiatalember – dörögte –, van magának fogalma arról, hogy milyen ténykörülmények fennforgása esetén szabad élő vadat sűrűn lakott területre behozni? Azt tanácsolom, hogy forduljon egyenesen a városi egészségügyi ügyelethez...

Haladéktalanul felhívtam a városi egészségügyi ügyeletet. Célom elérésében kellő állhatatosságról tettem tanúságot. Az az ember, akiben nincs meg ez a jeles tulajdonság, inkább a kezébe se vegye a telefon kagylóját.

Mellékelek néhány választ azokból, melyeket három nap leforgása alatt a városi egészségügyi ügyelet hivatalától kaptam.

– A főnök a minisztériumban van.

– Kint van a területen.

– A Vadimpexbe ment.

– Behívták a vezetőségbe.

De mit meg nem tesz az ember, ha telefon van a háznál! Sikerült kifognom egy olyan pillanatot, amikor a minisztériumban minden kérdést eldöntöttek, amikor az objektumon mindenki megkapta a megfelelő instrukciót, és a főnök végre hajlandó volt telefonösszeköttetésbe lépni velem. Megtudtam, hogy amennyiben az állat még nem esett át az egészségügyi ellenőrzésen, akkor haladéktalanul be kell oltani.

– Nem lóról, nem fejőstehénről van szó –, fuvoláztam lágyan a főember fülébe –, hanem egy picike erdei állatkáról, egy kis mókuskáról. Szeretném elhelyezni valahol.

– Akkor hívja fel a biológiai fakultást. Lehetséges, hogy elfogadják kísérleti állatnak... Megadom a telefonszámokat...

Annyi telefonszámot kellett feljegyeznem, hogy kifogytam a papírból. Siettemben a tapétára firkáltam, és teleírtam az egész falat. Azután a tenyeremre írtam a számokat.

A biológiai fakultás közölte velem, hogy nagyon is kellenek nekik a mókusok, de csak a jövő félévben, mert a rágcsálók témája csak akkor van tervbe véve. Hívjam fel őket cirka három hónap múlva.

Újra kézbe vettem a telefont. Bárhová telefonáltam, nem akadt fővárosunkban egyetlen intézmény sem, melynek a legtávolabbi köze is lett volna az élő természethez. A telefonnak azonban – a Bell által felfedezett nagyszerű tulajdonságai mellett –, van még egy jellemzője, melyről úgy látszik, maga a felfedező sem tudott. A telefon nagyon alkalmas a kérések megtagadására.

Ha az ember meg akar szabadulni a nem kívánatos telefon-szószátyártól, vagy kérelmezőtől, az a legjobb módszer, ha hirtelen más számot mond neki. Azt, ami hirtelen eszébe jut. Ezért ajánlatos, ha minden telefonelőfizetőnek van telefonkönyve, és az mindig kéznél van.

– Azonnal, azonnal –, mondja az ember a kagylóba, jól a füléhez szorítva –, azonnal segítek magán.

Erre kinyitja az ember a telefonkönyvet bármely oldalon, és bemond egy hasszámot.

– Hívja fel ezt és ezt a számot, meggyőződésem, hogy nem fognak totojázni a maga ügyével. Minden jót! Sok szerencsét!

Velem is így csináltak.

Néhány napi telefonbeszélgetés után arra a szilárd meggyőződésre jutottam, hogy a telefon felfedezése a legnagyobb bűncselekmény a humanizmus, és egyáltalán az emberi érzelmek ellen.

Ha valakinek valami dolga van valakivel, vegye igénybe a hírközlésnek bármely eszközét: írjon levelet, sürgönyözzön, küldjön postagalambot, csak a telefonhoz ne forduljon!

... Mi lett a mókuskával? – kérdezi az olvasó. Óh, nincs már azzal semmi baj! A szomszédasszonyom óvónő. Elmesélte az óvodában a balsikereimet. A gyerekek eljöttek hozzám, s elvitték a mókust az állatóvodájukba. Már volt egy mókusuk, azt Belkának hívták. Az enyémet elnevezték Sztrelkának. Űrhajósdit játszanak velük. Vígan élnek.

Egyébként az óvoda pompás intézmény. Nincs telefonja.

Oroszból fordította:
Pogonyi Antal

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Jó ebédhez nem kell nóta...

Május 26-án Székesfehérvárról az Orvos-Egészségügyi Szakszervezet rendezésében egy külön autóbuszon vendégeket kísértem Esztergomba. A fürdőszálloda éttermi részében ebédeltünk, étlap szerint. A számla kiegyenlítésénél meglepetten vettük tudomásul, hogy déli tizenkét és két óra között zenés-árat számítottak fel. Ez az ebédideji zenés felár átlag harmincöt százalékkal megdrágította az étlapon feltüntetett ételek árát. Reklamációnkra az üzletvezető azt a választ adta: mivel a teraszon zene szól, a zenés-ár felszámítása jogos. Igen sok diákot is láttam az étteremben, akik étlap szerint étkeztek, és keserű szájízzel vették tudomásul a zenés felárat. Kérdésünk: jogos volt-e ez az eljárás? Ha a fennálló üzletszabályok szerint jogos volt, lehet-e eltűrni, hogy nyári szezonban délidőben zenei aláfestéssel drágítsák meg az odatévedt kirándulók életét?

Dr. Molnár László
Székesfehérvár
Ady E. u. 11.

Beteg pulyka

Szűr-Szabó József rajza

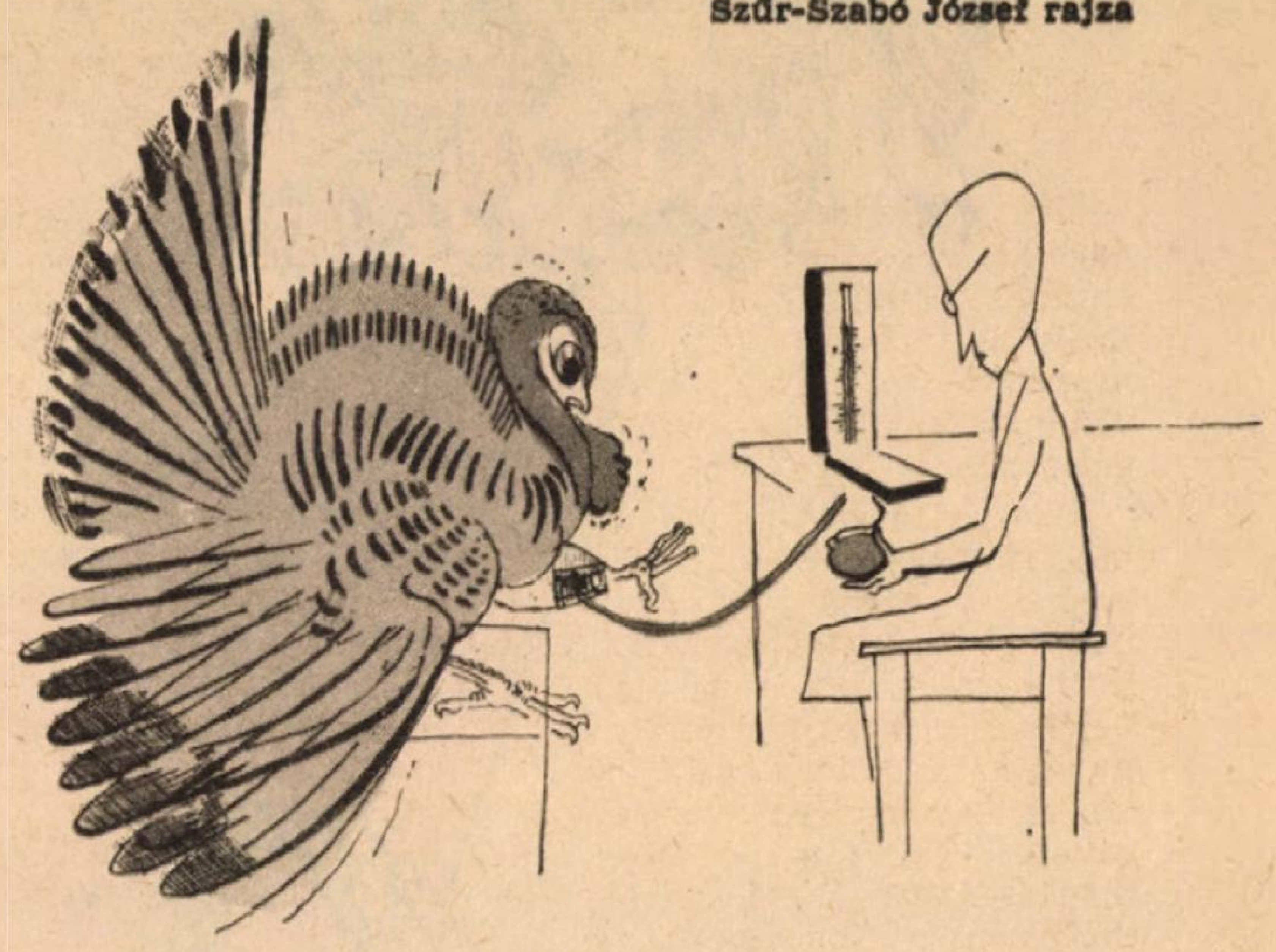

– Próbáljon kevesebbet mérgelődni!

IZGALMAS ÜLDÖZÉS

A Rákóczi úton vettem észre. Gyanútlanul sétált, borotválatlan volt, de kiegyensúlyozott. Melléléptem, és megérintettem a vállát. Villámgyorsan felém fordult, majd a következő pillanatban futásnak eredt.

Utána rohantam, de a Szentkirályi utcába beforduló 7-es busz elvette előlem a kilátást, s mire a csukló utáni tag is elhaladt előttem, ő már egérutat nyert.

Jobbra-balra szimatolva haladtam, aztán észrevettem, hogy a nyomorult a Zagyvahídon mászik lefelé, és eltűnik az épülő Astória-aluljáró hatalmas gödrében.

Utánakúsztam, szerettem volna valamelyik dolgozótól megkérdezni, hogy nem látták-e, de egy lélek sem volt ott. Aztán észrevettem, hogy kimászott a gödörből, és egy taxiba vetette magát. Én is taxit kerestem, de nem találtam.

Gyalog folytattam az üldözést, tűvé tettem az egész várost, végül az olasz követségen találtam meg, ahol éppen vízumot kapott. Azonnal útlevelet szereztem én is, majd olasz vízumot szereztem, s száguldtam utána. Sikerült elcsípnem az utolsó római gépet.

A Palazzo Venezia előtt már majdnem elfogtam, amikor egy olasz rendőrnek azt mondta, hogy a Mafia ügynöke vagyok, s percekig tartott, amíg tisztázni tudtam magamat. Közben a gazfickó eltűnt. Párizsban akadtam újra nyomára, ott azonban két OAS-banditát bérelt fel, ezek órákon át fogva tartottak, amíg a gézengúz kereket tudott oldani.

Én azonban Javert-hez illő szívóssággal üldöztem tovább, s Amsterdamban újra felismertem. Ekkor, sajnos, újra elinalt, a tengeren át menekült el, facipői fenntartották a vizen, én pedig elmerültem. Legközelebb Londonban, a Trafalgar téren követelte a róka-vadászat betiltását, s amikor végre elcsíptem, rámuszította a gyűlés résztvevőit, azzal vádolva, hogy nukleáris ügynök vagyok, én akadályoztam meg Anglia felvételét a Közös Piacba, s kriket-ellenes sportcikkeket írtam. Mire a tömeg dühe lecsillapodott, a szemtelen már árkon bokron túl járt. Sajnos, Dublinban is túljárt az eszemen, ott rámfogta, hogy angol kém vagyok, s csak úgy tudtam tisztázni magamat, hogy gael nyelven védekeztem.

Innen Svájcba menekült a semmirekellő, itt nem tudtam semmit sem csinálni, mert a svájci hatóságok semlegességükre hivatkoztak, Nyugat-Németországban pedig nem tudtam igazolni nemzetiszocialista párttagságomat. A hosszú huzavona alatt őkelme megint meglépett, s Algírban bukkantam újra nyomára, de amíg be tudtam bizonyítani az algériai hatóságok előtt, hogy nincs szó az eviani egyezmény megsértéséről, már bottal üthettem a nyomát. Egyiptomon, Szírián és Irakon keresztül üldöztem, de minduntalan beleütköztem az arab egységbe, majd a semmirekellő egy szaudarábiai repülőgépen Jemenbe menekült. Mire királypárti törzsek segítségével újra nyomára akadtam, ez a mindenre elszánt huligán már a katangai csendőrség kötelékébe lépett. Azonnal panaszt tettem Ileónál, ő azonban Csombéhoz utasított, Csombe viszont kitért az egyenes válasz elől, és az ENSZ-hez küldött. A Biztonsági Tanács kedvező döntést hozott, ezt azonban nem lehetett végrehajtani, mert közben a gazfickó kvótán felül az Egyesült Államok területére lépett. Birminghamban már-már fülöncsíptem, de az utolsó pillanatban leleplezett, mint négerbarátot, s mialatt lincselés fenyegetett, már különrepülőgépen Laoszba menekült.

Utánarepültem. A nyomok a Kőedény-síkságra vezettek. Ott bolyongtam napokig, s amikor azt tapasztaltam, hogy Kong Le teljesen a jobboldal kezébe került, láttam, hogy magamra vagyok utalva. Kerestem, kutattam, s végre el tudtam fogni. Az egyik kőedényben bújt el.

Nem tudott elmenekülni, erősen fogtam. Sokáig dulakodtunk, végre feladta a harcot. Lihegve kérdezte:

– Mit akarsz tőlem? Miért üldözöl?

– Egy viccet akarok elmesélni – válaszoltam. – Tasziló a fogorvostól jön, fel van kötve az arca. Találkozik Agenorral...

– Ezt ismerem! – legyintett.

A nyomorult! Legalább hagyta volna végigmondani!

Feleki László

Mindent a maga idejében

Schwott Lajos rajza

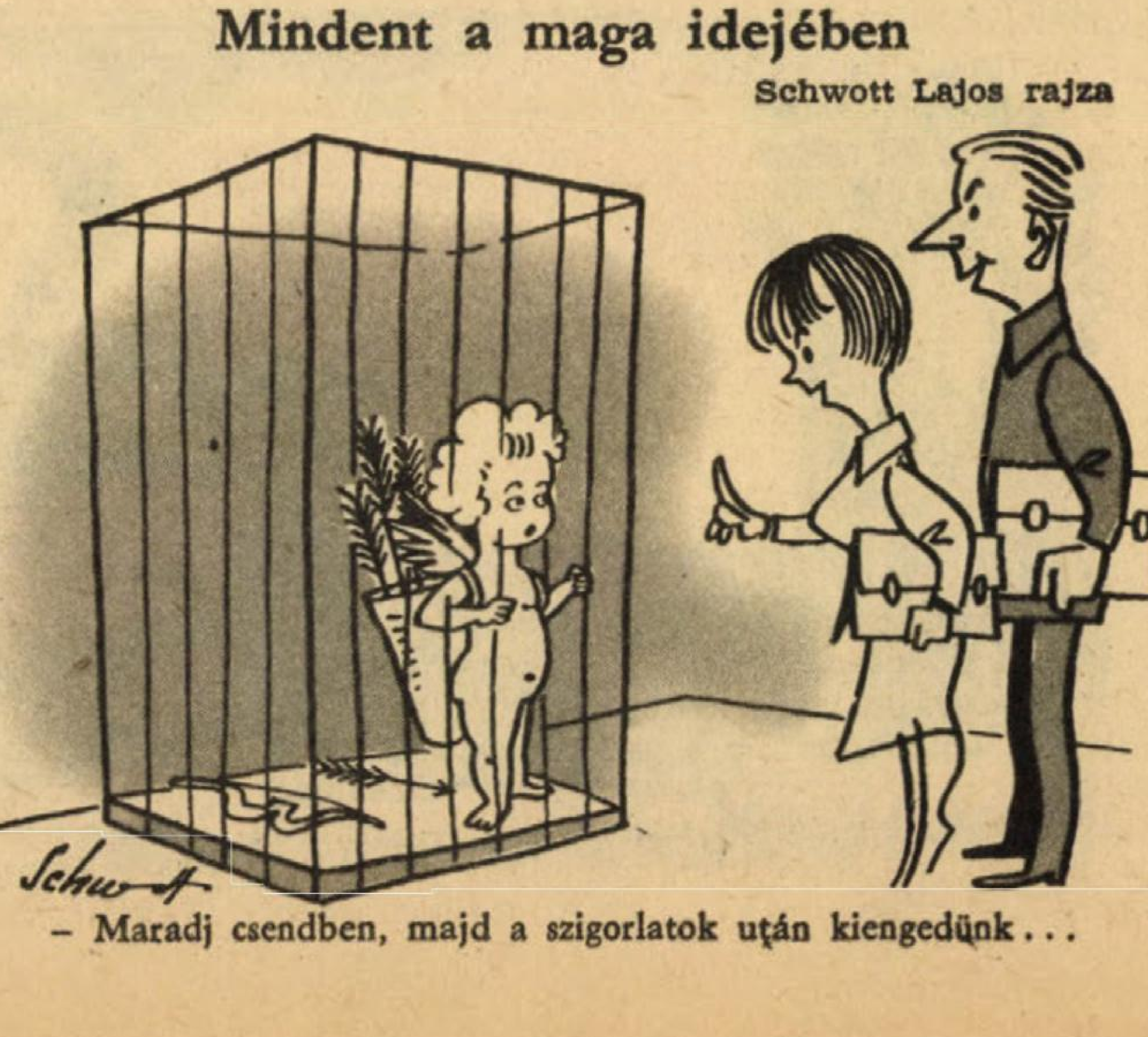

– Maradj csendben, majd a szigorlatok után kiengedünk...

Addis Abeba után

Hegedűs István rajza

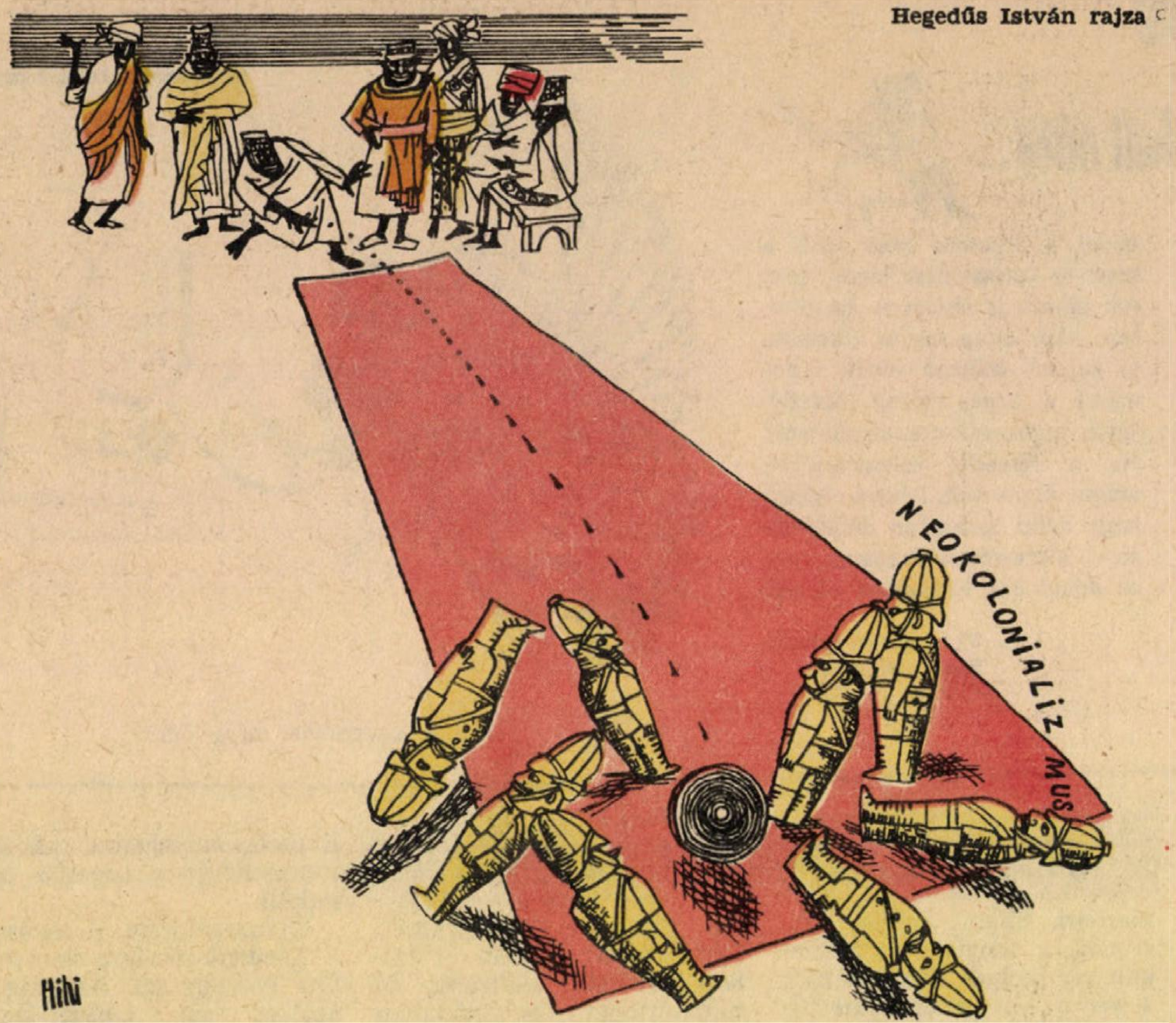
NEOKOLONIALIZMUS
Hihi

Ifjúsági mérkőzés

Kaján Tibor rajza

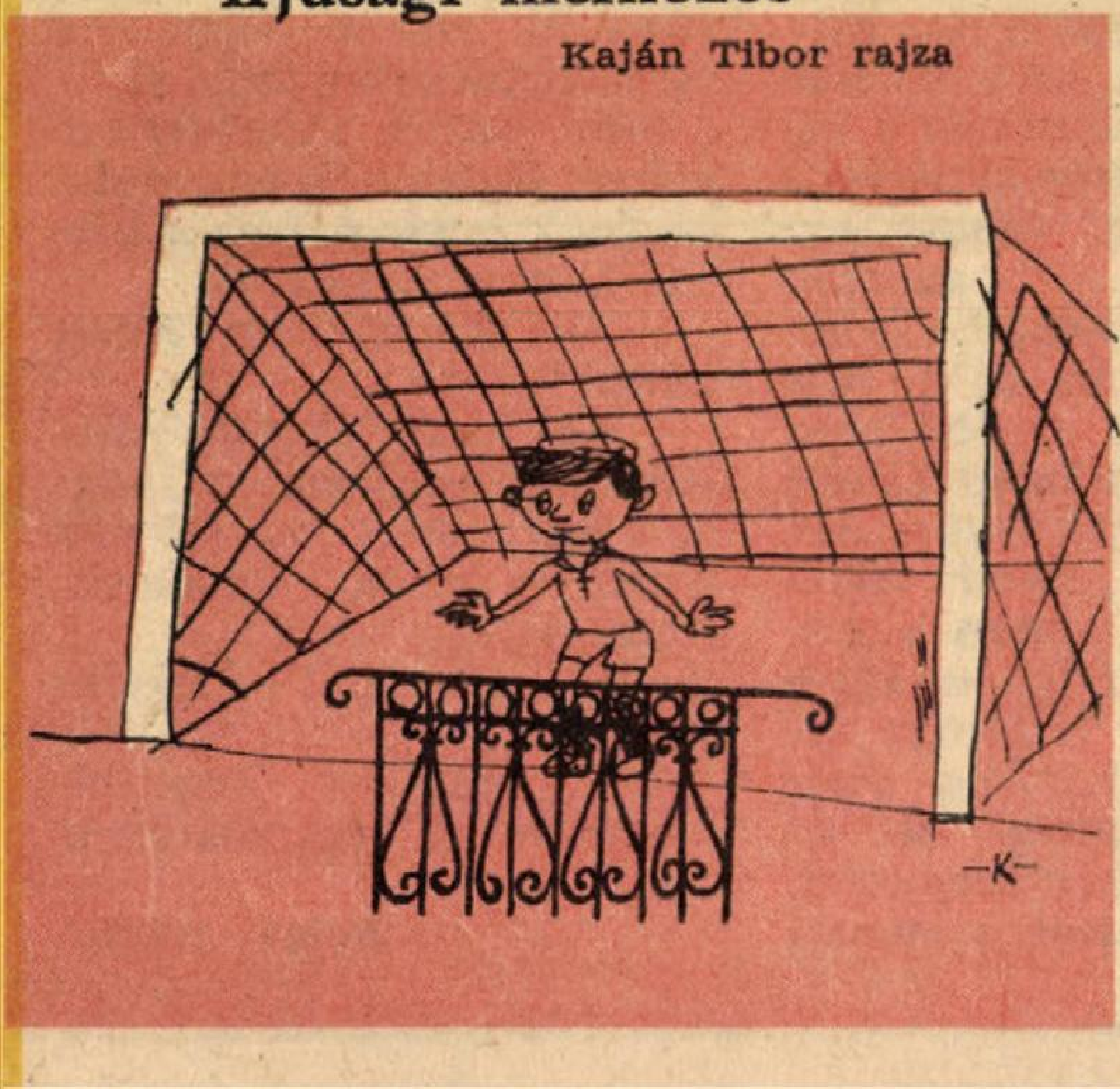

Elkeseredett szurkoló

Vasvári Anna rajza

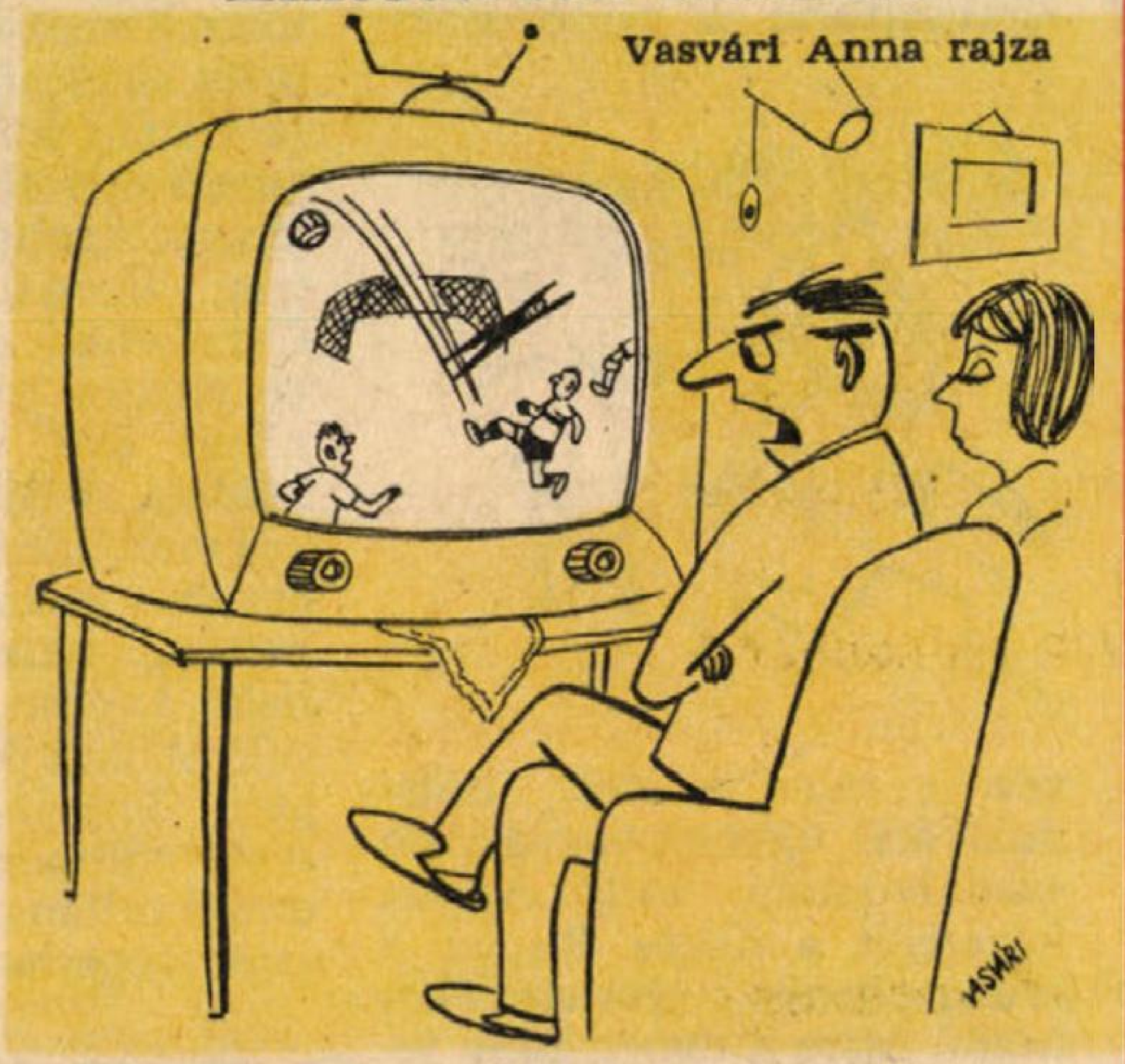

– Ma voltam utoljára meccsen! . . .

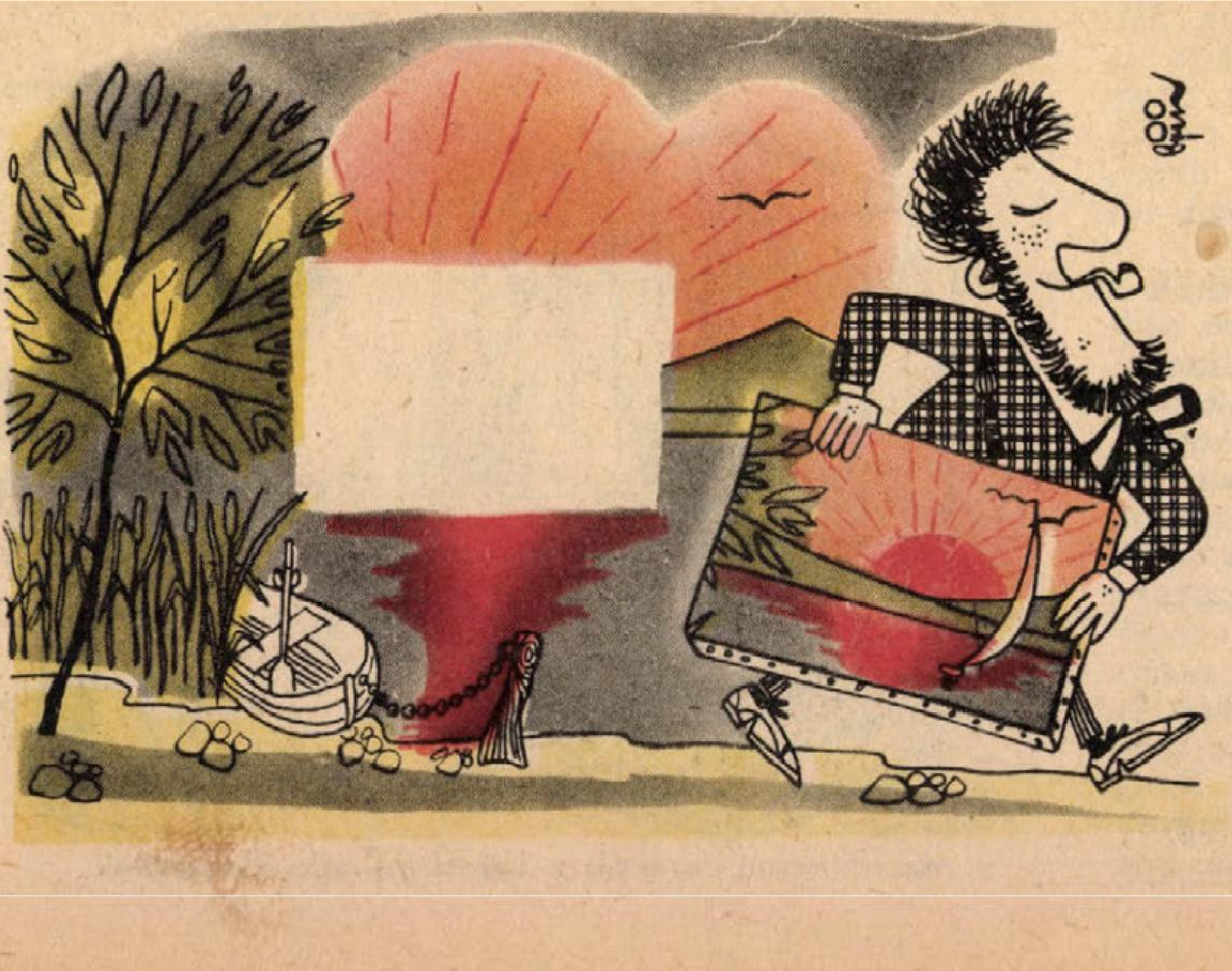

Giccsfestő

Balázs-Piri Balázs rajza

E heti hirdetéseink

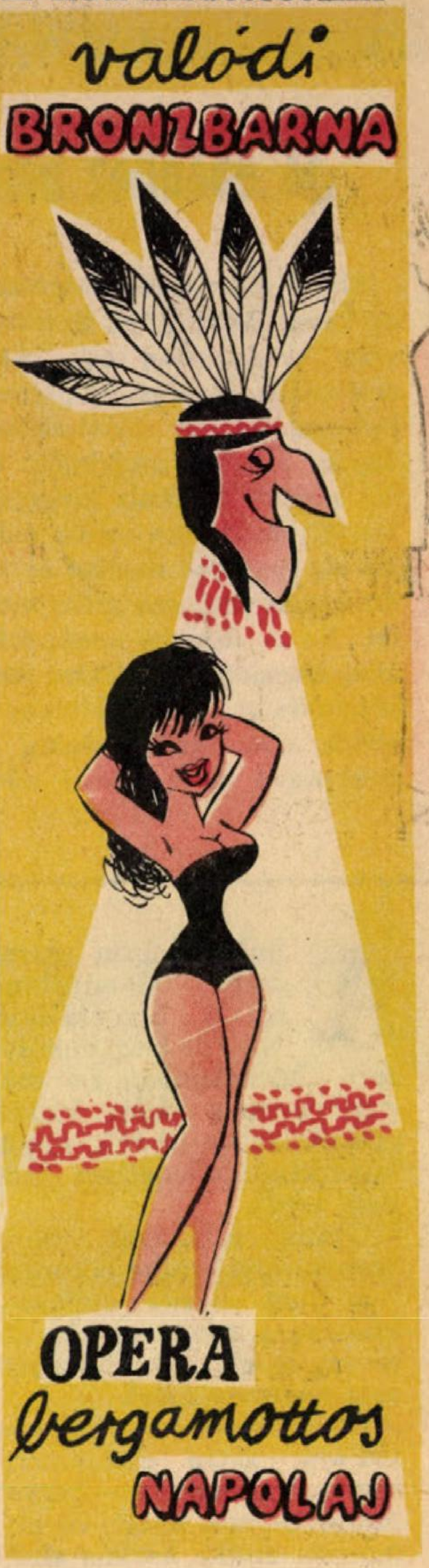
valódi
BRONZBARNA
OPERA
bergamottos
NAPOLAJ

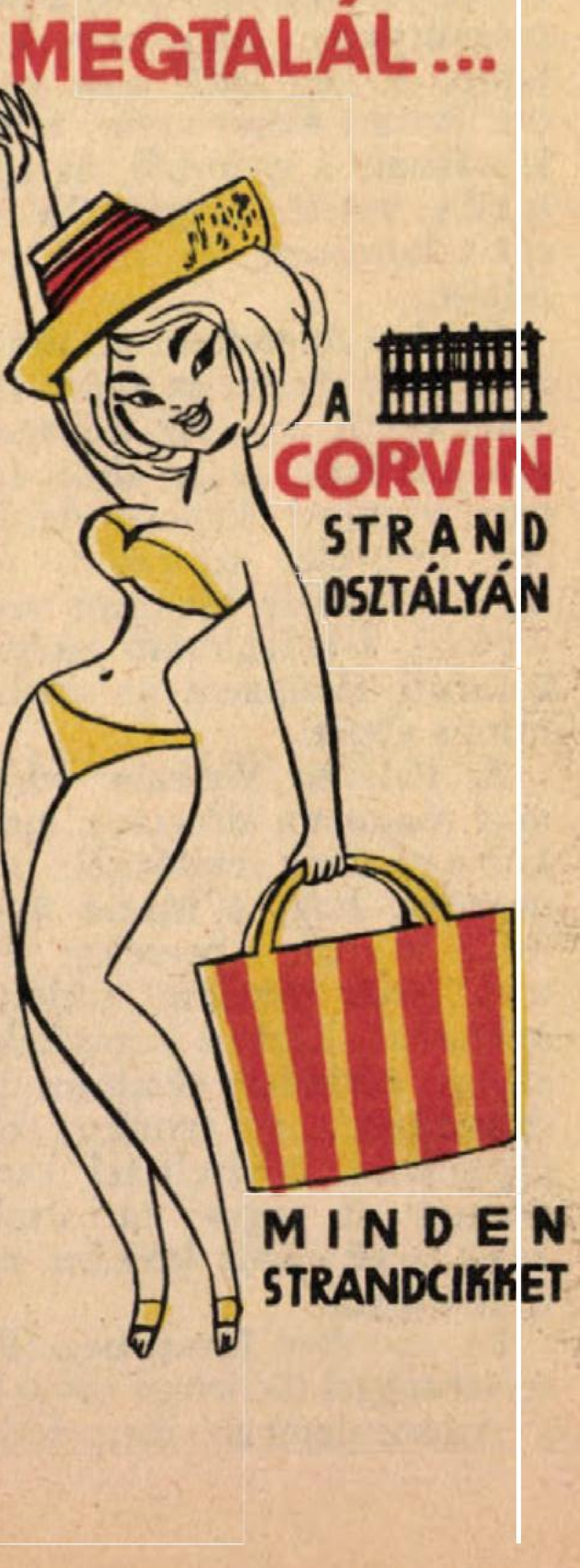
MEGTALÁL...
A CORVIN
STRAND
OSZTÁLYÁN
MINDEN
STRANDCIKKET

Balatoni üdülő

Vasvári Anna rajza

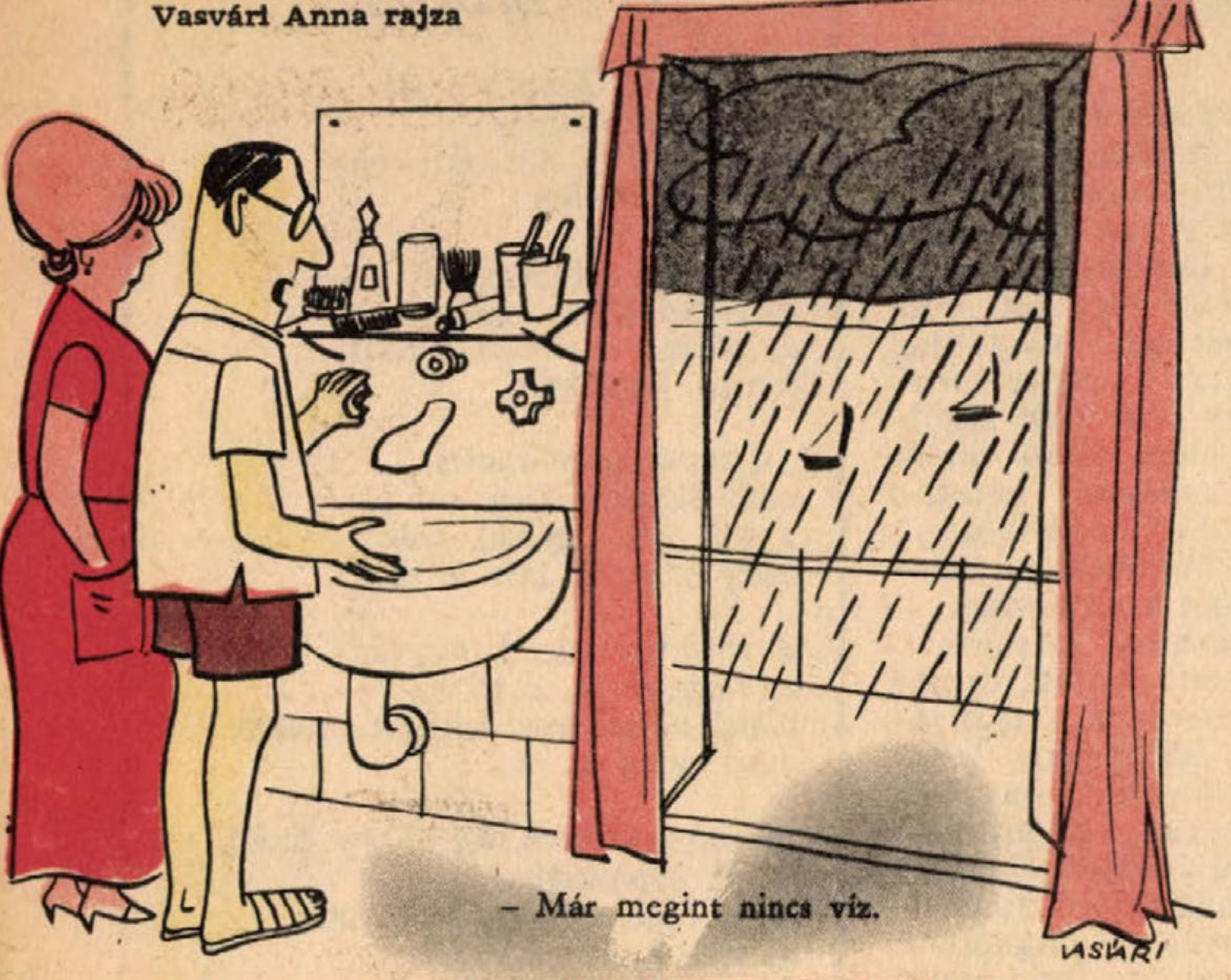

– Már megint nincs víz.

Horgászfalu épül a Velencei tónál

Hegedűs István rajza

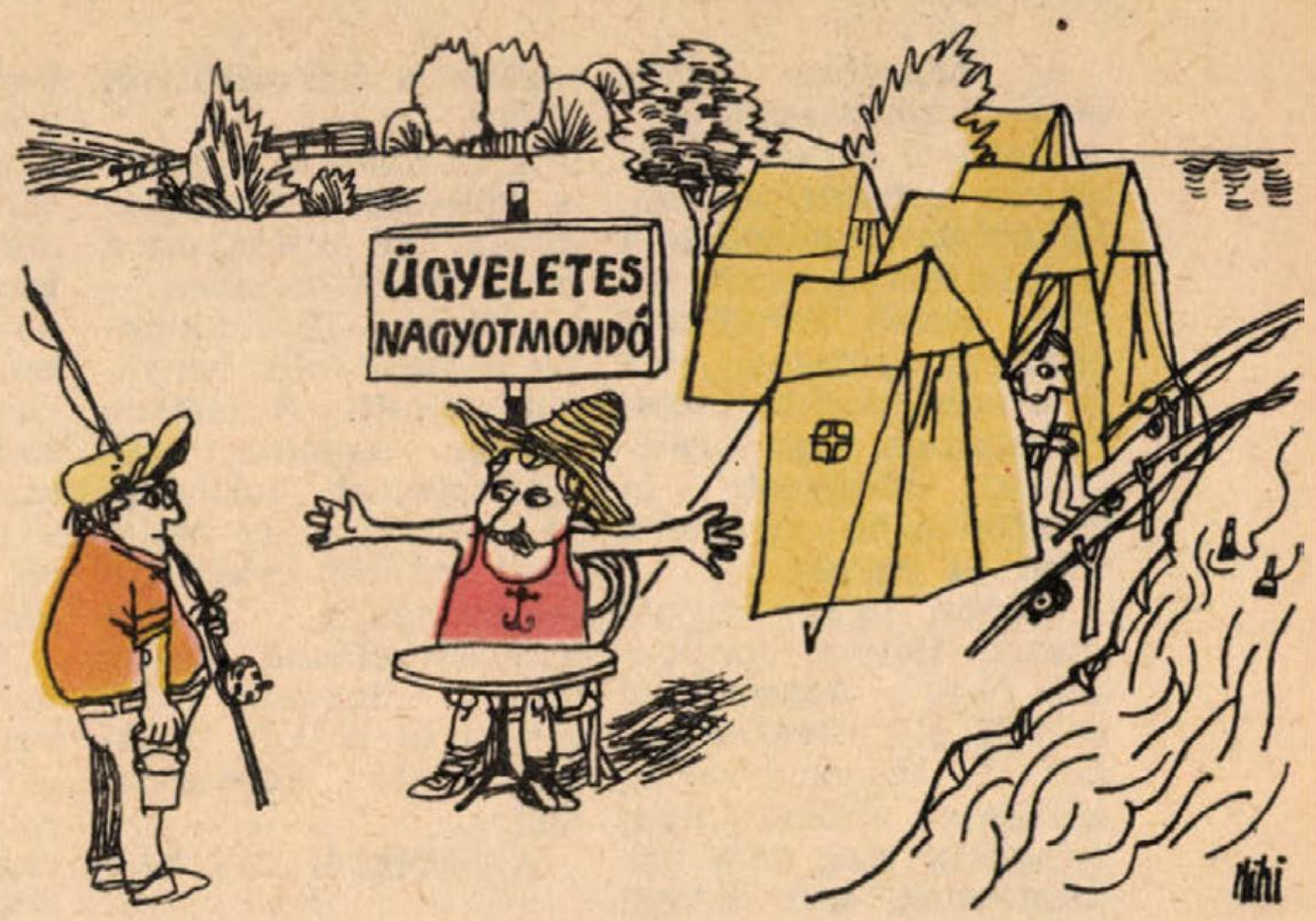

PESTI tudósítónktól

Elgondolkoztató jelenetnek voltam tanúja. A Marx-téren két férfi találkozott. Örömmel üdvözölték egymást, majd az egyik megkérdezte:

— Mi újság?

A másik elgondolkozott. Homloka redőssé vált. Láthatóan töprengett, miközben múltak a percek. Végül megszólalt:

— Semmi.

Lelkiismeretes ember!

*

Új autótulajdonos a gépkocsijáról lelkendezik a barátjának. Hogy ilyen szép, ilyen gyors, ilyen simán indul.

— Nincs róla fényképed? — kérdezi a barátja.

Az autós rázza a fejét:

— Minek? Az első karambol alkalmával úgyis lefényképezik.

f. l.

Így talán kisebb lesz a kár

„Jóváhagyott típustervek alapján építettek tsz-ek számára istállókat, téves statikai számítások alapján." *(Újsághír)*

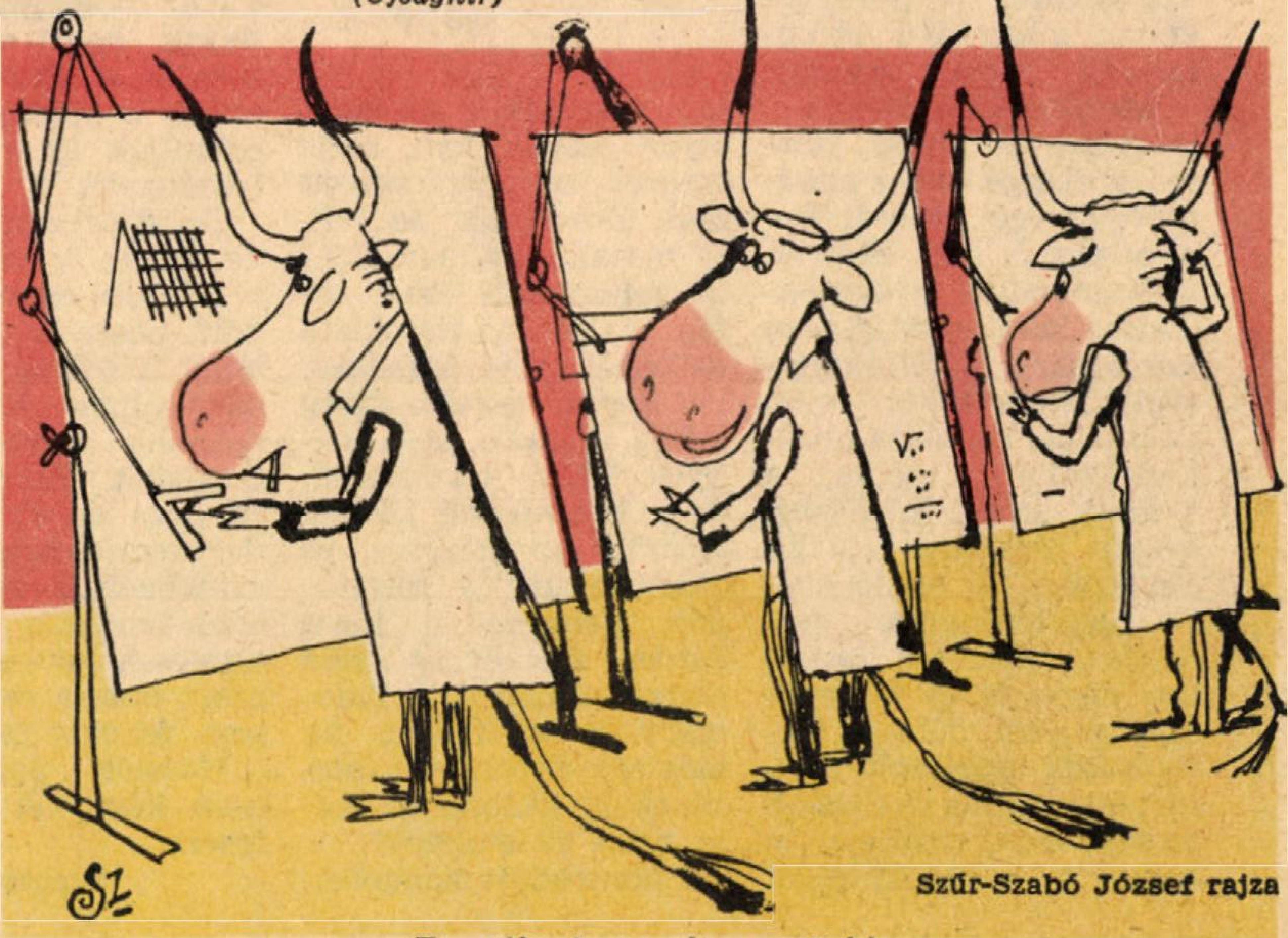

Szűr-Szabó József rajza

– Ezentúl mi magunk tervezünk!

Botrány a mennyországban

Balázs-Piri Balázs rajza

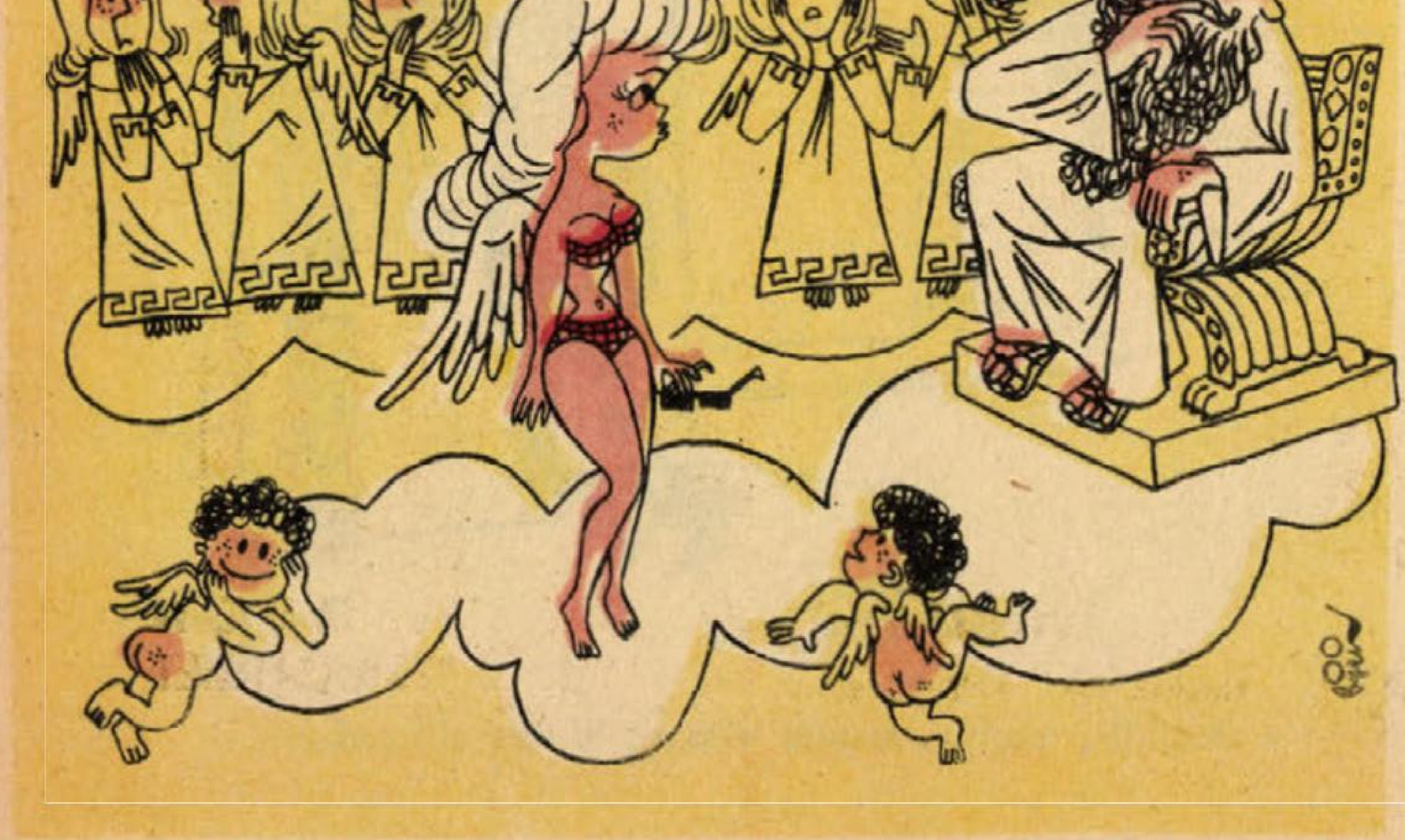

Eléggé tipikus

Szegő Gizi rajza

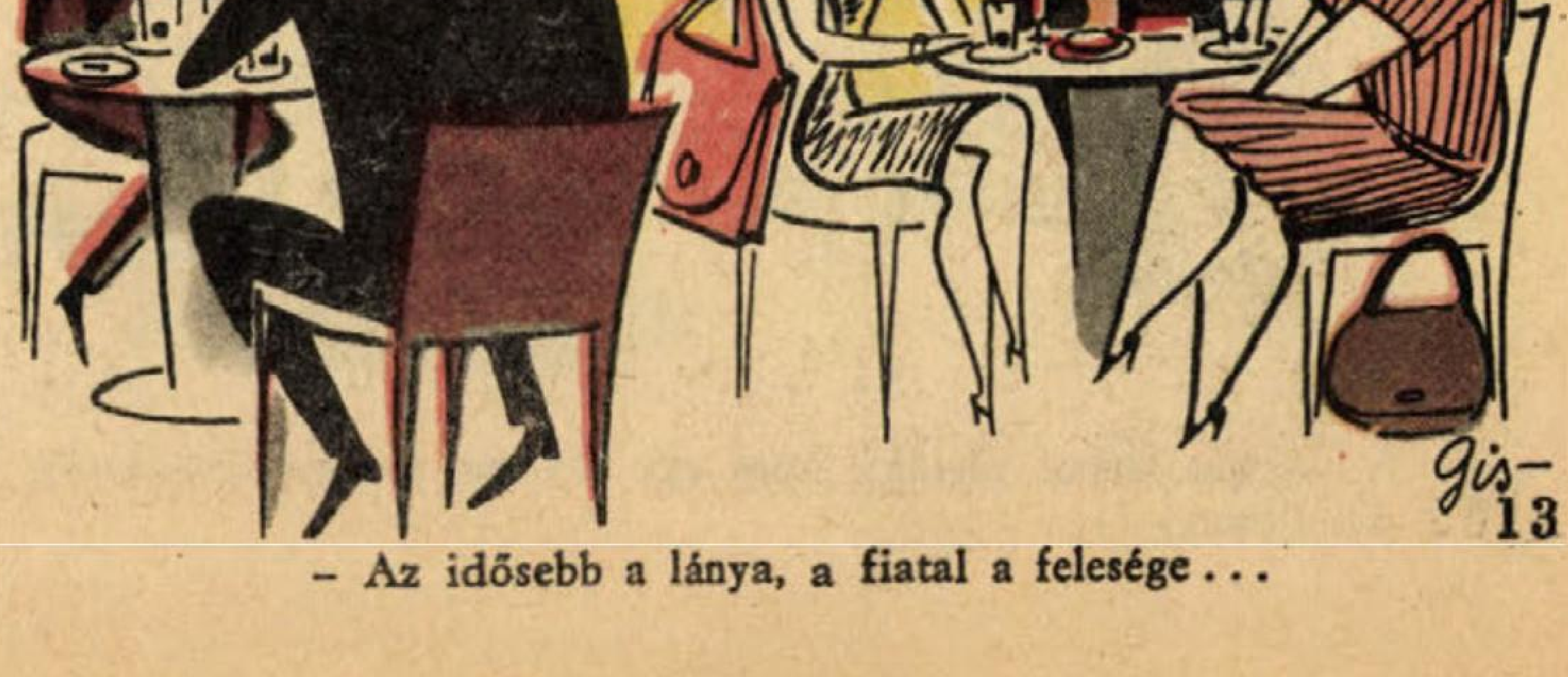

– Az idősebb a lánya, a fiatal a felesége . . .

A csirke és az ember

A napokban egyik termelőszövetkezetünk modern csirkefarmját láttam a filmhíradóban. Miközben érdeklődéssel szemléltem a szakszerűen nevelt aprójószág önfeledt nyüzsgését, arra a meglepő felfedezésre jutottam, hogy a csirkének könnyebb és gondtalanabb az élete, mint az emberé.

Csinos, fiatal lányok etetik, itatják, gondozzák őket s tápszerekkel segítik elő növekedésüket és szaporodásukat, amelynek örömét nem keserítik meg sem lakásgondok, sem anyagi problémák, sem szigorú és kényelmetlen házassági kötelékek.

A kakasnak például egyenesen aranyélete van, s a szaporodással kapcsolatos tevékenységében másirányú elfoglaltság nem zavarja. Munkateljesítménye megszabva nincs, normája eléggé laza, s eredményességét családi bonyodalmak nem kísérik. Alkotókedvét gyermektartási kötelezettség nem korlátozza, s féltékenységi jelenetekkel nem zaklatják kollektív munkásságában, melyet a tyúkok iránti közösségi érzete jegyében fejt ki. Ha éppen jó napja van s nagylegénynek érzi magát, időnként öntelten egyet-egyet kukorékol, amivel délceg férfiasságát igyekszik közhírré tenni; ha gyengébb napja van, befogja a száját és passz. Él mint szultán a háremhölgyei között.

A tyúknak is csak egy a kötelessége: szorgalmasan kell tojnia, ezt a kötelességét azonban — a gyakori tojásmizériákból ítélve — elég hanyagul teljesíti. A legtöbb esetben naponta csak egy tojással boldogítja az embert, s ezt aztán, mint valami csodálatos teljesítményt, hangos kotkodácsolással kürtöli világgá napestig, ami rendkívül fejlett önadminisztráló képességre vall.

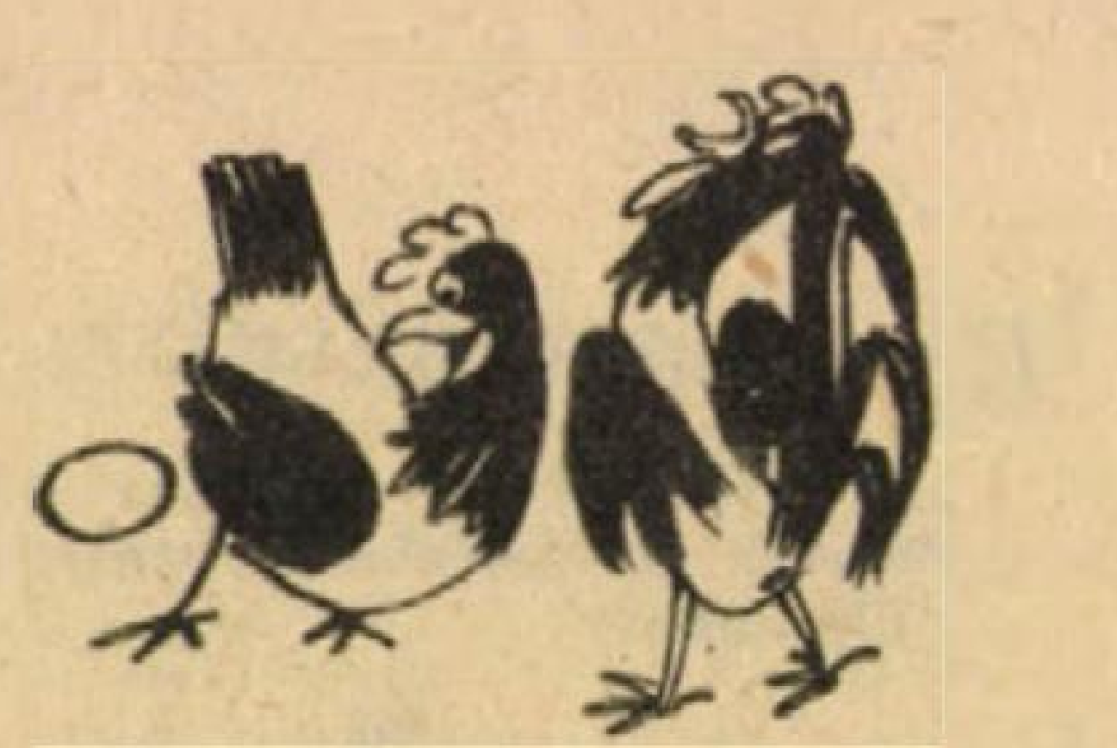

A csibékről már nem is beszélek, azoknak olyan életük van, amilyenről a pesti srácok csak álmodnak: se suli, se mosakodás, sem szülői felügyelet. Ezek aztán valóban burokban születtek! — fakadtam ki ennyi gondtalanság láttán. Igazán nem vagyok irigy természetű, de a filmhíradó közben elöntött az irigység, és akaratlanul is felvetődött bennem a jogos kérdés: mit ér az egész emberi kultúra, a tudomány, a civilizáció, ha még egy nyomorult csirkének is különb az élete, mint az emberé?

Elkeseredett hangulatban léptem ki a moziból, s az úton azon töprengtem, hogy hol rontottam el az életemet, majd latolgatni kezdtem, hogy nem lett volna-e okosabb megoldás csirkének születnem? Néhány perc után rájöttem, hogy ezen most már nehezen lehetne változtatni, s abbahagyva az álmodozást, beletörődtem a sorsomba.

A moziból hazajövet, véletlenül rántott csirke volt vacsorára, s ez a váratlan körülmény kissé meghökkentett, mivel az valahogyan ellentmondott a csirke életéről kialakult előbbi véleményemnek. Ingadozni kezdtem, s már nem voltam egészen biztos abban, vajon a moziban helyesen ítéltem-e meg a csirke boldogságát. (Érdekes, hogy néha egészen jelentéktelen apróságok is mennyire befolyásolják az ember véleményét!)

Gondolataimba merülve ültem a vacsorához, s közben egyre erősbödött bennem a gyanú, hogy a csirke kipanírozása aligha jelenthet a számára abszolút boldogságot. Ekkor jöttem rá arra az újabb felfedezésemre, hogy azért a csirkének is vannak kisebb-nagyobb gondjai, nemcsak az embernek, mert íme: a csirke élete sem fenékig tejfel.

Hacsak paprikásnak nem készítjük el, tejfelesen.

Szécsén Mihály

JÓ EMBER...

A riporter üzemben jár
s az interjú-alany
egy szaki. – Azt okít, aki
tapasztalattalan.

Az üzem híressége ő,
mert kezdőket tanít,
és átadja a szakma szent,
fontos fortélyait.

„A tapasztalat-átadás
nem könnyű ügy, mivel
a sok ifit figyelni kell,
hogy melyik mit mível!”

A riporter faggat, jegyez,
és buzgón ír, csak ír,
*majd végül egy **kérdést feltesz,***
mert apad a papír:

És mondja csak, ha elfogy majd
a sok tapasztalat,
amit másnak átad... Vajon
magának mi marad?”

Drótpápaszem felett kacsint
a huncut kis öreg:
„A tapasztalatot... adom...
de nem a trükköket!”

Bedő István

Nem közölhető kéziratot küldtek:

H. Béla, Bp. XVIII., — K. Antal, Szeged, — M. Rezső, Újpest, — T. Sándor, Bp. VIII., Rákóczi út — P. András, I., Széna tér, — „Magdolna” — P. Th. Antal, Bp. I. Bécsi Kapu tér — K. Rezső, Lajosmizse, — L. Jenőné, Bp. Szabolcska M. u. — N. A. Pécs, — P. Mihály, Bonyhád, — F. J. Marcali, — P. Lajos, Bp. XXII., — „Szabadi” — I. Dezső, Bp. XXI., — M. József, Szeged, — V. Antal, Csabrendek. — „Próba” — T. Imréné, Bp. XI., Baranyai u. — K. Ferenc, Békéscsaba, — —aci— — S. Béla, Bátor, — K. Károly, Bp. VI. Szondy u. — D. Dániel, Környe, — „Morzsák” — N. Ferenc, Bp. I., Derék u. — K. Gyné, Bp. II., Bajvívó u. — N. László, Bp. IX., Üllői út — G. József, Debrecen,

Tatarozás kívül-belül

Toncz Tibor rajza

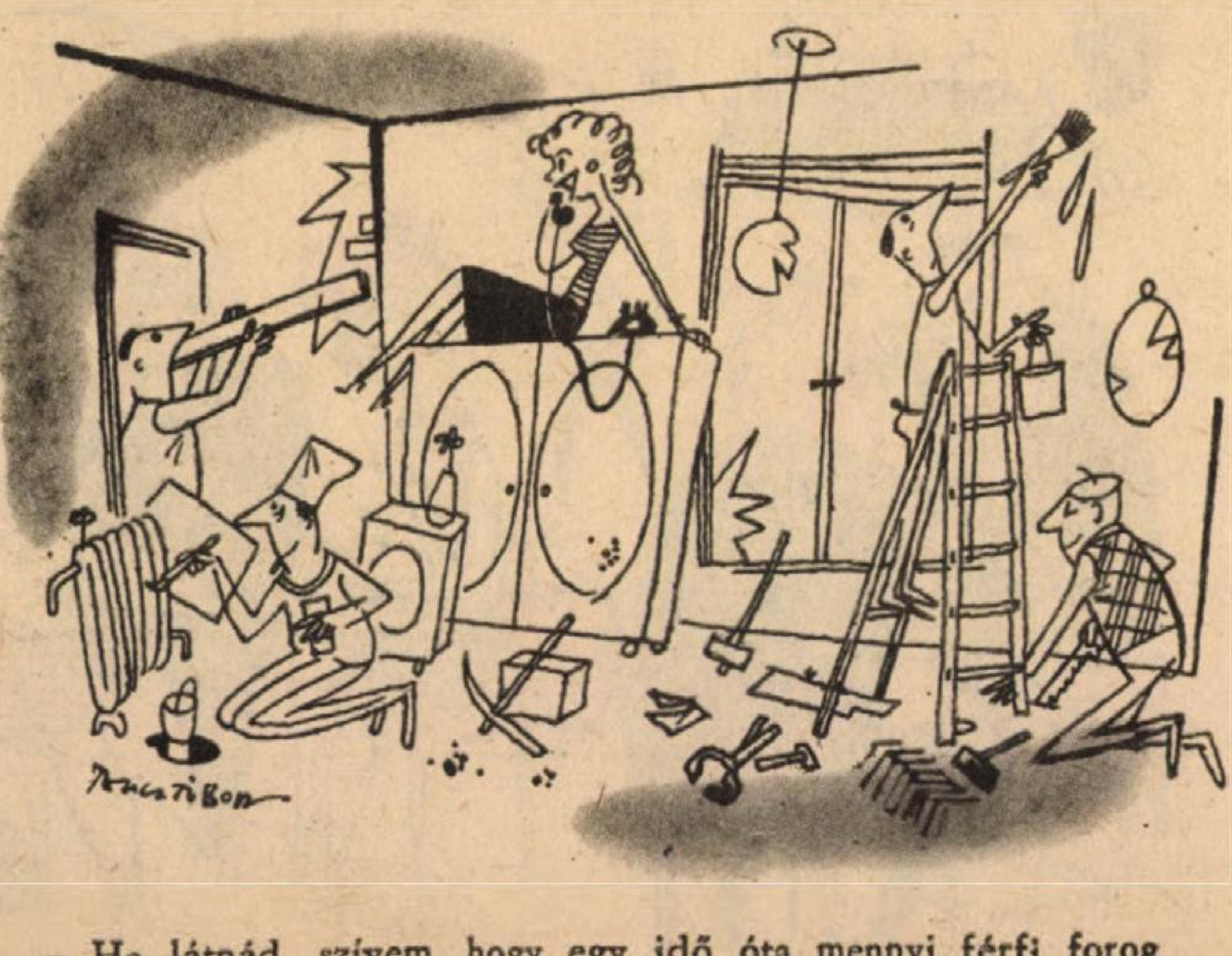

– Ha látnád, szívem, hogy egy idő óta mennyi férfi forog körülöttem!...

Telefonos „Vihar-előrejelző” szolgálat

Gerő Sándor rajza

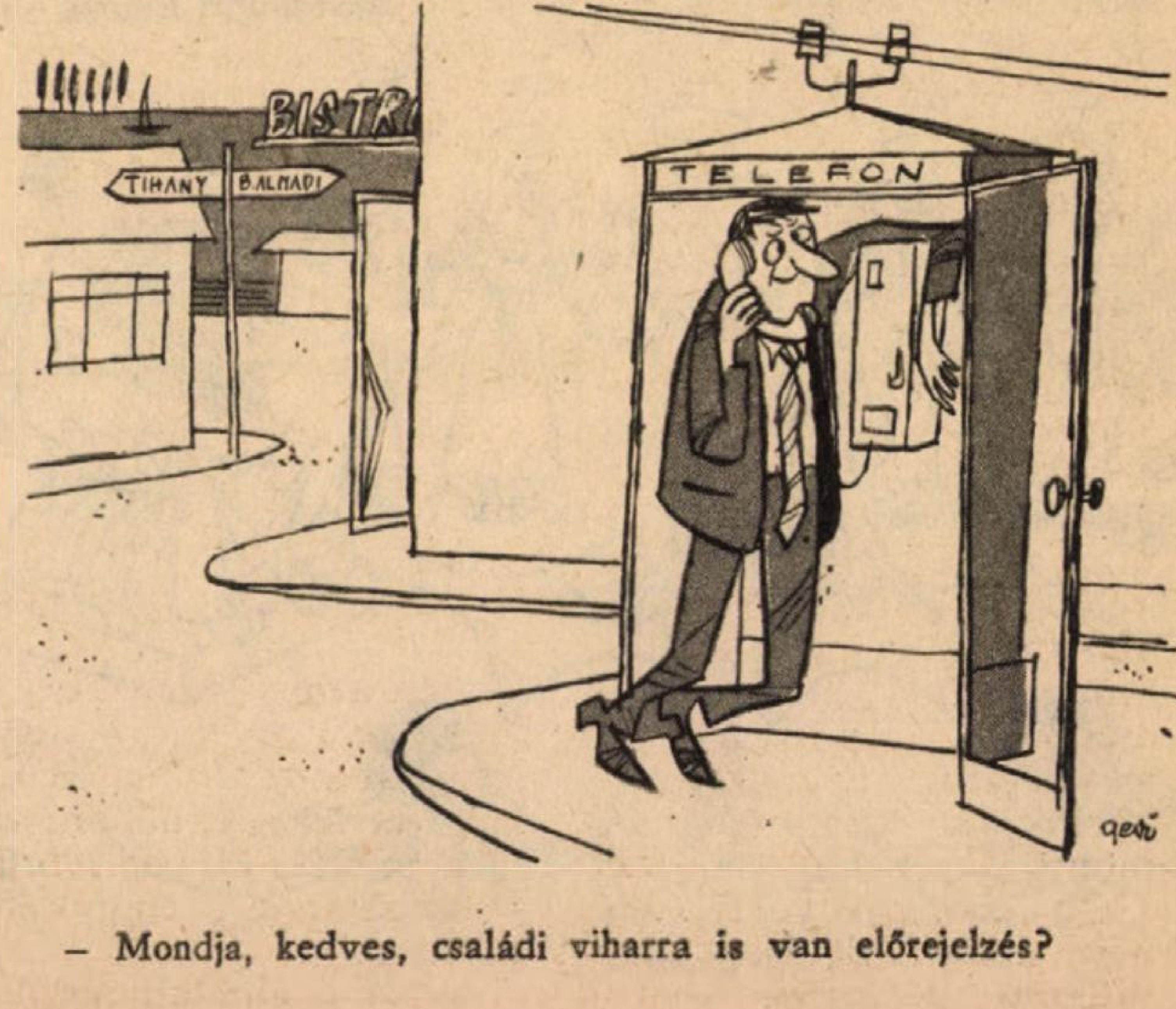

– Mondja, kedves, családi viharra is van előrejelzés?

IMPORT HUMOR

AZ IHLET

(A bukaresti „Ursică"-ból)

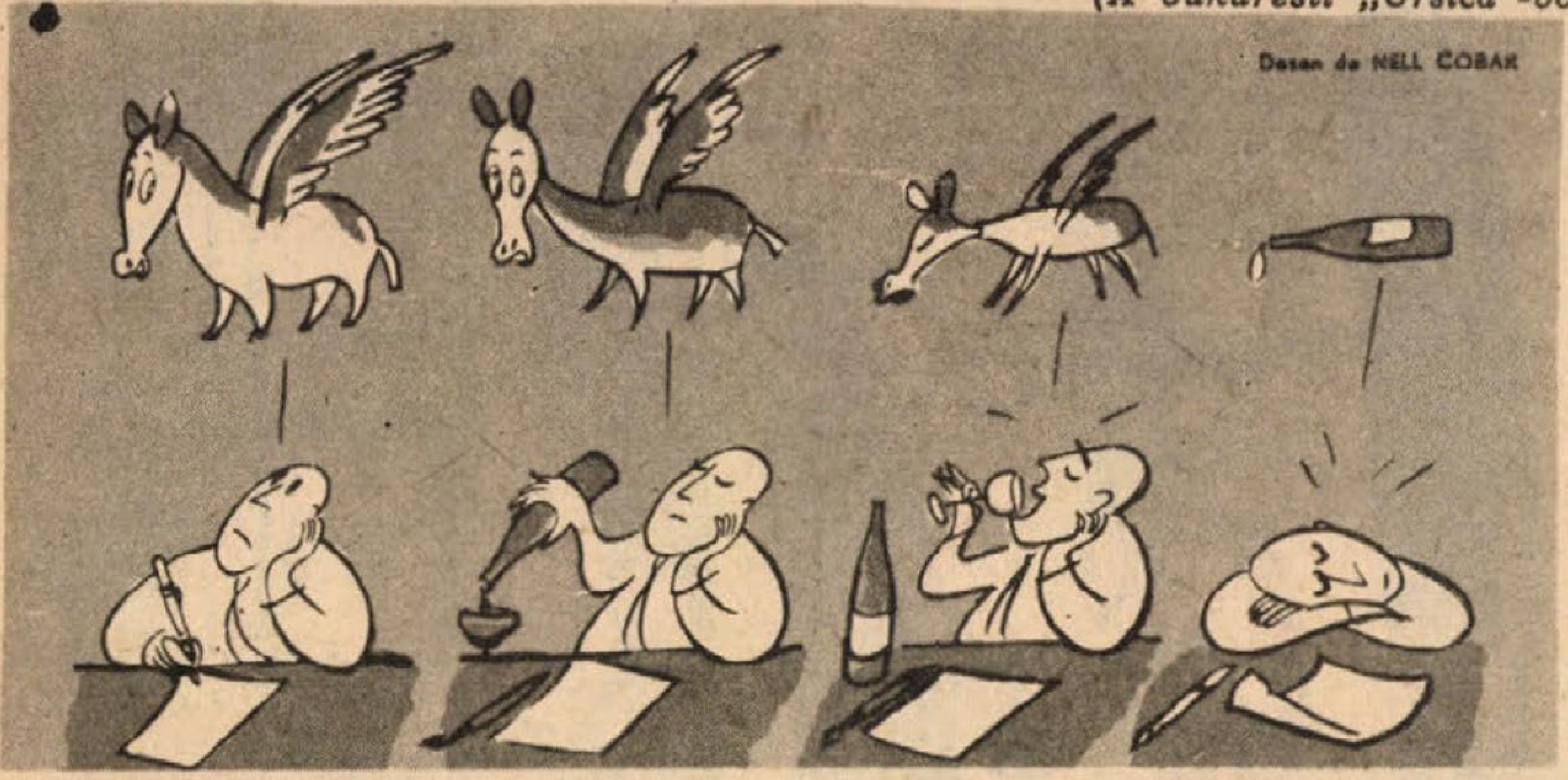

A PROTEKCIÓ UJJA

(A prágai „Dikobraz"-ból)

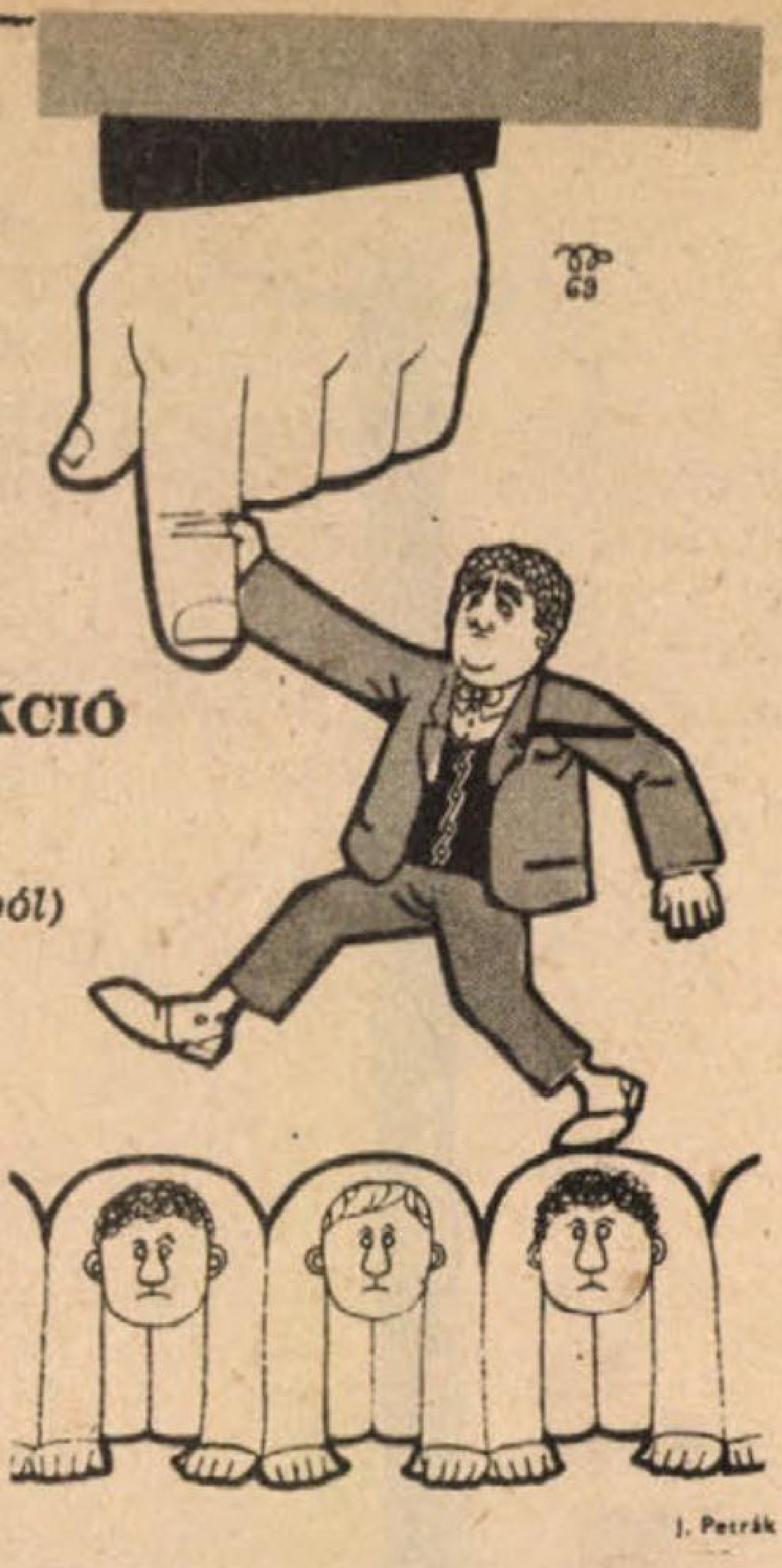

A PULTNÁL

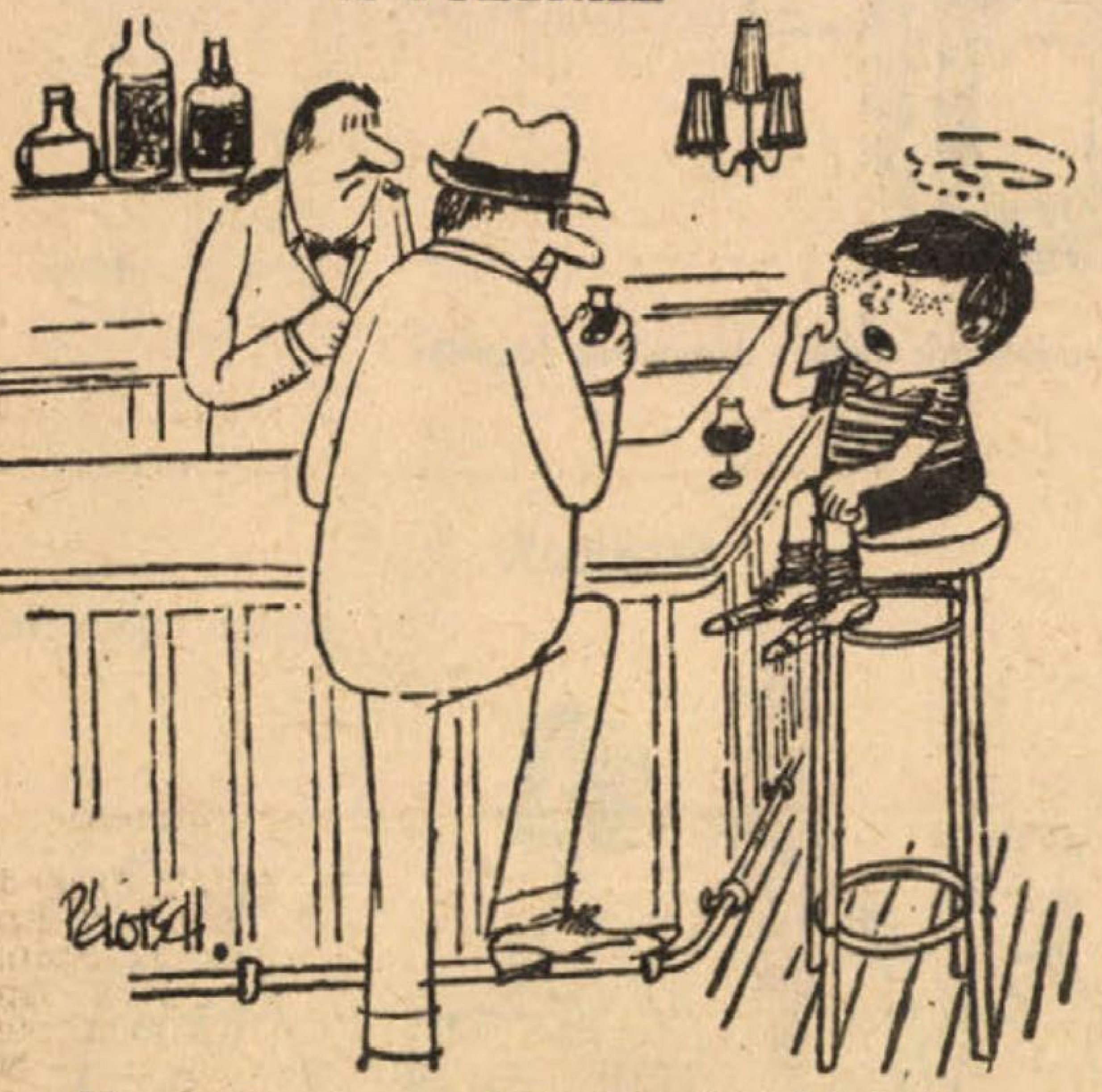

– Uram, ön is szerelmi bánatból kifolyólag iszik?

(Az „Ici Paris"-ból)

BANKRABLÁS

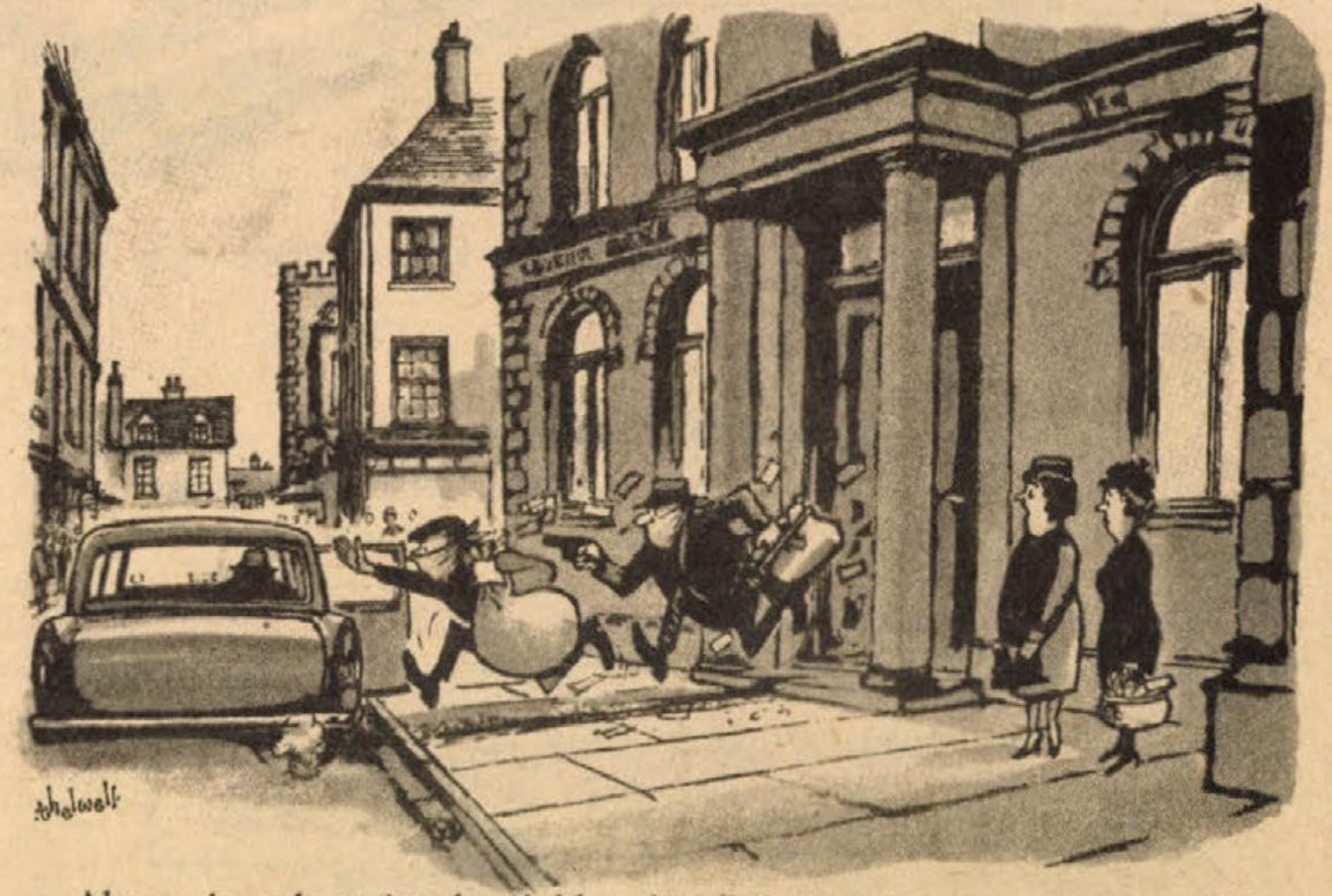

– Ahogy én a kormány legújabb adópolitikáját ismerem, nem sokáig lesz náluk ez a pénz!

(A londoni „Punch"-ból)

KÍSÉRTET A MÚLTBÓL

Hatalmas robajjal leomlottak a régi rend bástyái, elsüllyedtek intézményei. Eltűnt a Mária Valéria telep baraktábora, nyoma veszett a szivarozó nagytőkésnek. Kimúlt a tőzsde, amelyre gyűlölettel gondolt a magyar nép, helyén a televízió székel, a dolgozók közmegbecsülésétől övezve. Az átkos emlékű beszkárt is a múlté, helyébe a közönség bizalmát élvező Fővárosi Villamosvasutak léptek. Hogy a szót ne szaporítsam: egy világ dőlt össze. Tőkés mamutvállalatok, széntrösztök, bankkonszernek... teremtőm, hol van már mindez?! Ha gyermekeinknek a kapitalizmusról akarunk mesélni, csak általánosságok jutnak az eszünkbe. Például: mi volt az a részvénytársaság — kérdik a kicsinyek. Mit mondjak erre?

Óh, csak egy percre tudnám néha felidézni a kapitalizmus feledésbe merült arculatát, hogy azt mondhatnám nekik: no, most figyeljetek, ilyen volt, ez volt, jól nézzétek meg.

Egynéhányszor azért sikerült. Például tegnap is. Mint kísértet a múltból, mint az elmerült Atlantisz kiálló csücske, megjelent a kapitalizmus egy darabja. Méghozzá a konyhaasztalon, vacsora közben, a szódavizes üveg képében, rajta a felírás: Zipper András szikvízüzeme, Nagykőrös, 1927.

— Itt a kapitalizmus! — kiáltottam és az üvegre mutattam. — Látjátok, 1963-at írunk, régen a szocializmust építjük, de a kapitalizmus még itt él közöttünk, nem akarja átadni a helyét, szívósan ragaszkodik régi pozícióihoz, bomlasztja a levegőt.

E szavak után szódát akartam engedni a poharamba, de az üveg — mintha csak bosszút akarna állni — eleinte alattomosan szivárogtatta ki nedűjét, majd mint egy izlandi gejzír, kitört, tócsává áztatva az asztalkendőt, a ruhámat, a képemet.

— Most legalább látjátok, milyen gonosz és kegyetlen a kapitalizmus természete — mondottam. — Pedig ez még nem is az igazi. Ez csak a kistulajdonosi átmeneti gazdaság terméke. Átmenet a tűzoltófecskendő és az orrcsöpögtető között.

— Csak azt nem értem, apu, miért nem dobják a szemétre ezeket az ásatag üvegeket? — kérdezte gyermekem.

Egy pillanatra zavarba jöttem, de azután rátaláltam a helyes válaszra:

— Jegyezd meg magadnak, hogy, ami a kapitalizmusban jó volt, azt mi megváltozott tartalommal felhasználjuk.

— És mi itt a megváltozott tartalom?

— A szódavíz. Azt már a dolgozók állama tette bele!

Novobáczky Sándor

Néger-kérdés Amerikában

Gerő Sándor rajza

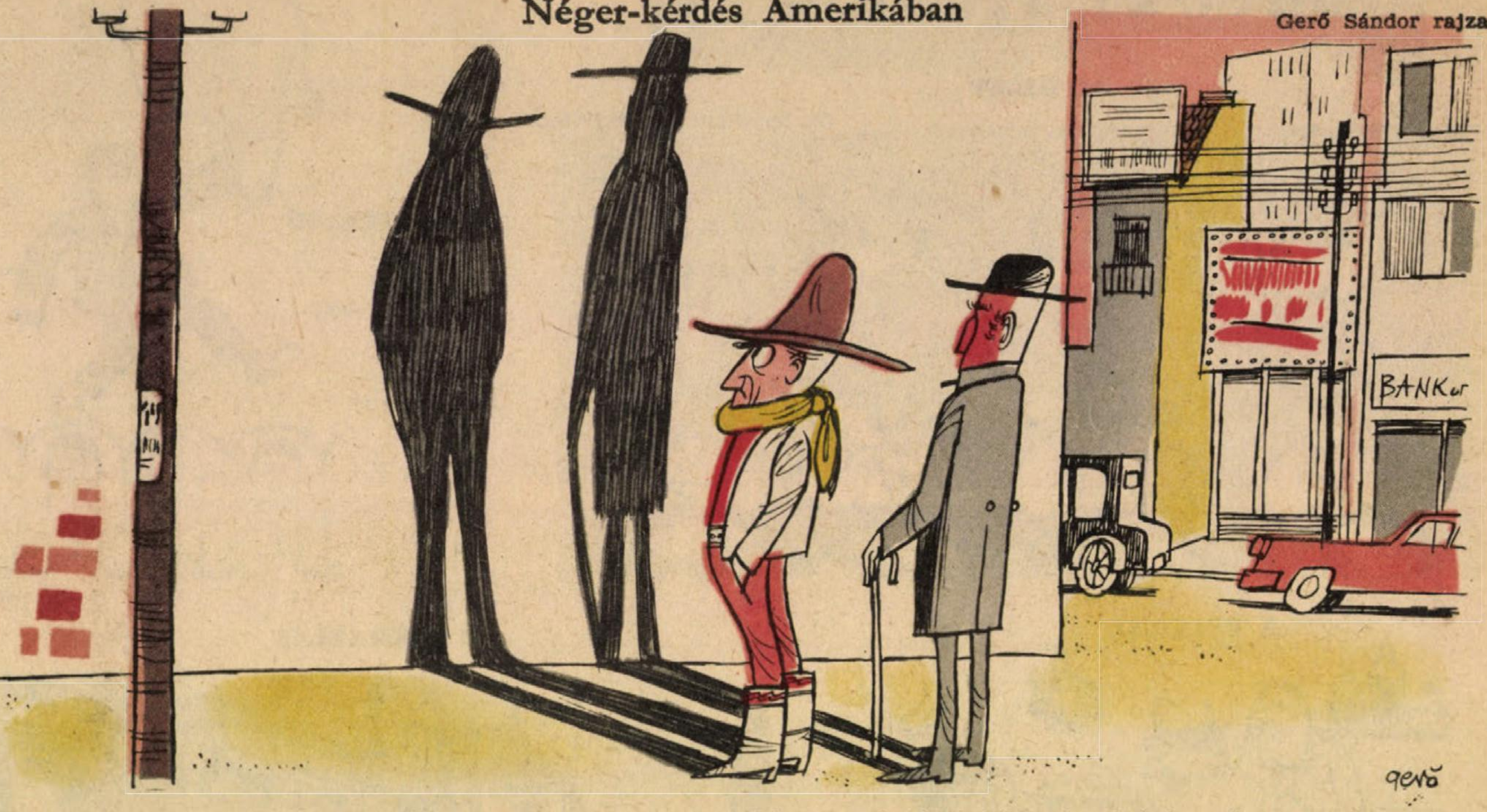

– Felháborító! Be kellene tiltani, hogy a fehér amerikaiaknak fekete árnyékuk legyen!

Tegnapi sütés

Balázs-Piri Balázs rajza

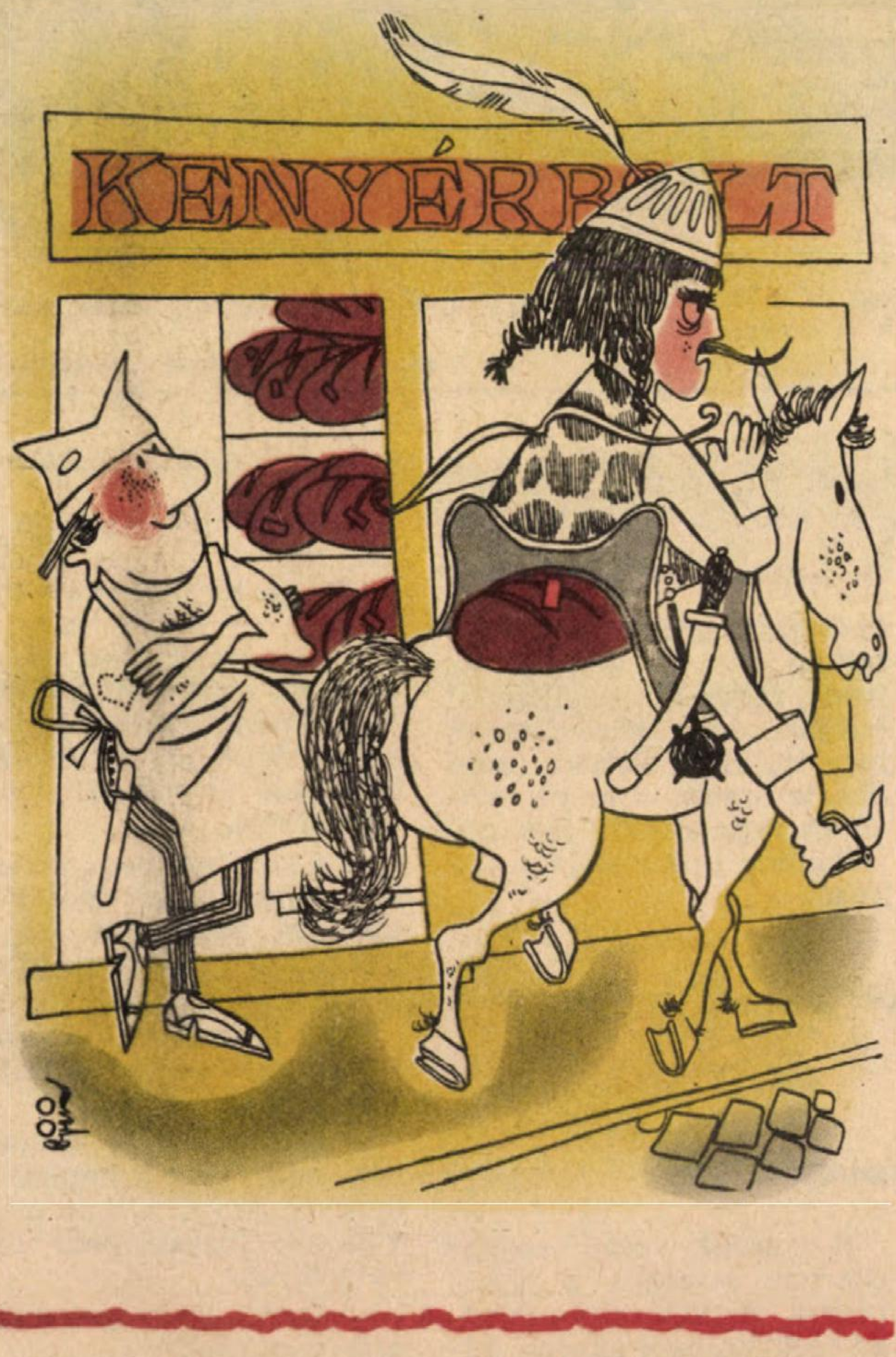

Székek

Kaján Tibor rajza

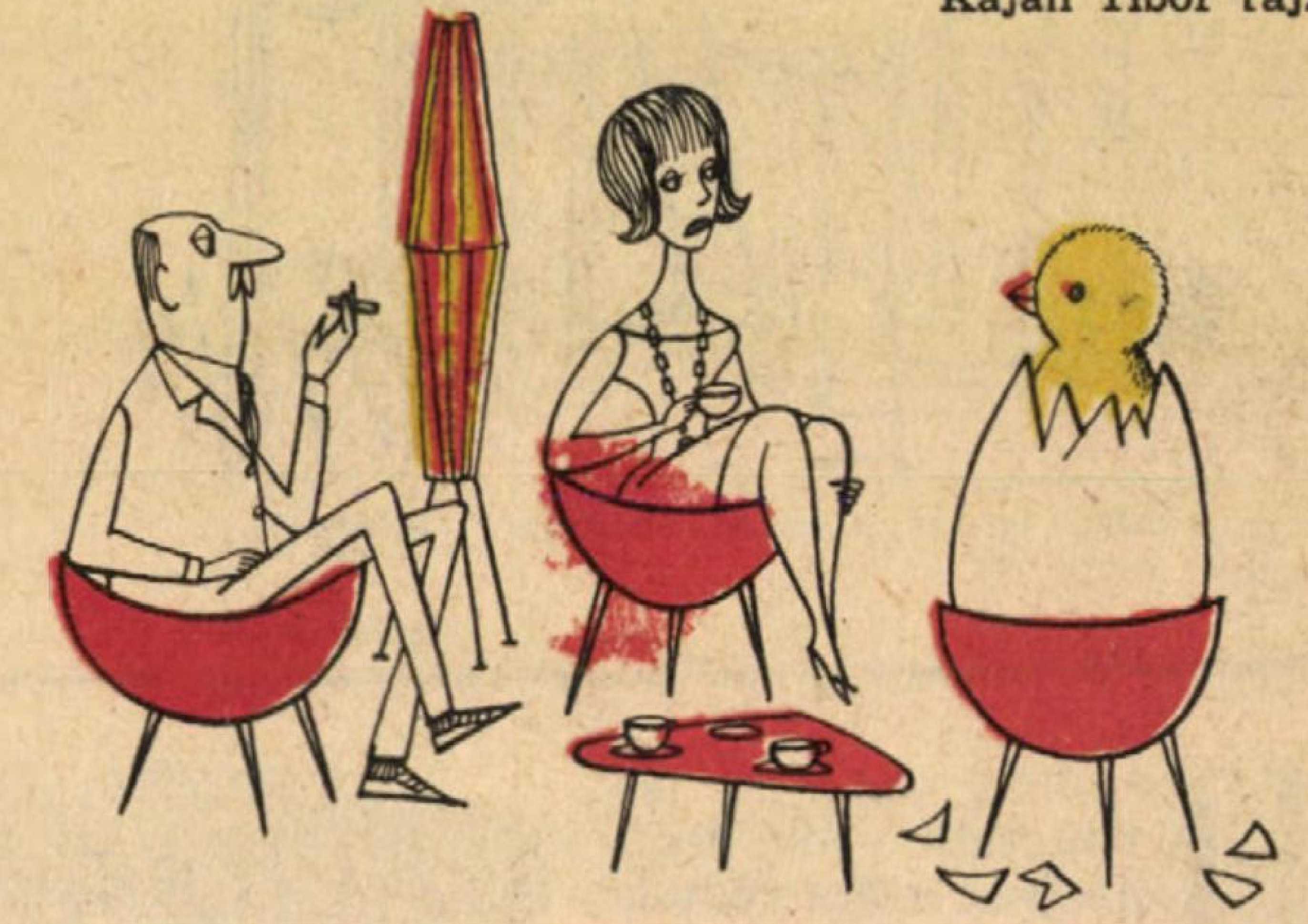

Gyermekszáj

Szűr-Szabó József rajza

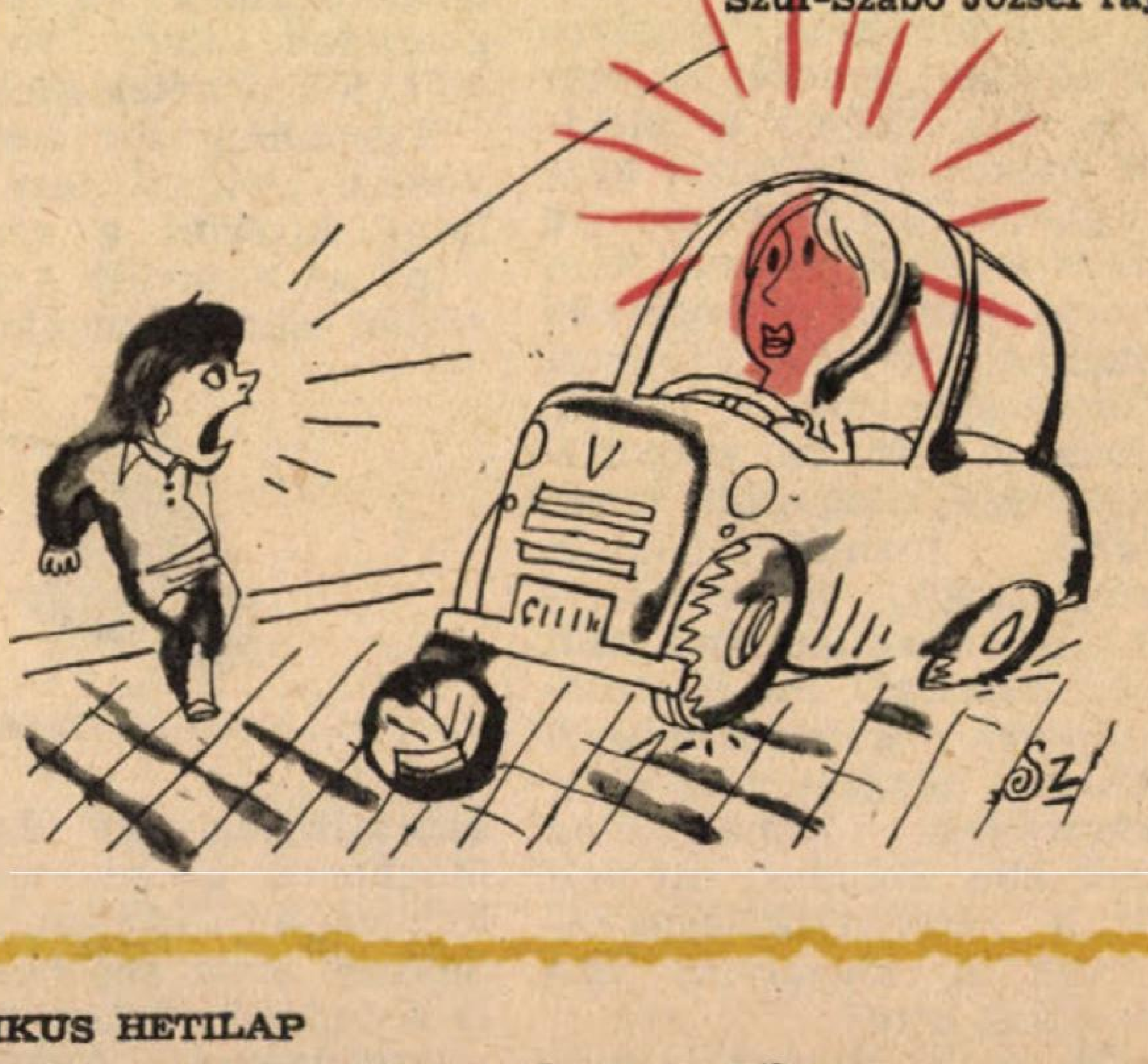

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII.; Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII.; Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.3450 — Kossuth Nyomda; Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504